

ଯୋହନ ଲିଖିତ ସ୍ତୁତ୍ୟମାତାର

ଯୀଶୁଙ୍କର ଜଗତରେ ଆବର୍ତ୍ତନ

ଫରକତ ଆରମ୍ଭର ପୂର୍ବରୁ ‘ବାକ୍ୟ’* ଥିଲେ। ସେହି ବାକ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଥିଲେ। ସେହି ବାକ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱର ଥିଲେ। ସେହି ବାକ୍ୟ ଆରମ୍ଭରୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଥିଲେ। ତାହାଙ୍କ* ଦ୍ୱାରା ସବୁ କିଛି ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି। ଏହି ସଂସାରରେ ଏପରି କିଛି ବସ୍ତୁ ନାହିଁ, ଯାହା ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇ ନାହିଁ। ତାହାଙ୍କଠାରେ ନୀବନ ଥିଲା। ସେହି ନୀବନ ପୃଥିବୀର ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆଲୋକ ଥିଲା। ସେହି ଆଲୋକ ଅନ୍ଧକାରରେ ଆଲୋକିତ ହୁଏ। କିନ୍ତୁ ଅନ୍ଧକାର ଆଲୋକକୁ ଲୋପ କରି ପାରିନାହିଁ।

ତଥାହନ* ନାମକ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଥିଲେ। ତାହାଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ୱର ପଠାଇଥିଲେ। ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେହି ଆଲୋକ ବିଷୟରେ କହିବା ପାଇଁ ଆସିଥିଲେ। ତାହାଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ସବୁ ଲୋକେ ଆଲୋକ (ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ) ବିଷୟରେ ଗୁଣିପାରିଲେ ଓ ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରିଲେ। ଯୋହନ ନିଜେ ଆଲୋକ ନଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ସେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆଲୋକ ବିଷୟରେ କହିବା ପାଇଁ ଆସିଥିଲେ। ଏହି ପ୍ରକୃତ ଆଲୋକ ଜଗତକୁ ଆସୁଥିଲେ। ଏହି ପ୍ରକୃତ ଆଲୋକ ସବୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆଲୋକ ଦିଅନ୍ତି।

ତେଣୁ ବାକ୍ୟ ଜଗତରେ ଥିଲେ। ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏ ପୃଥିବୀର ସୃଷ୍ଟି ହେଲା, କିନ୍ତୁ ଏହି ଜଗତର ଲୋକମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନି ପାରିଲେ ନାହିଁ। ସେ ତାହାଙ୍କ ନିଜ ଜଗତକୁ ଆସିଲେ, କିନ୍ତୁ ତାହାଙ୍କର ନିଜ ଲୋକମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କଲେ ନାହିଁ, ଯେଉଁ ଅଳ୍ପ କେତେକ ଲୋକ ତାହାଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କଲେ, ସେମାନେ ତାହାଙ୍କ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ। ଯେଉଁ ଲୋକମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ, ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ମାନ ଦେବାର ଅଧିକାର ପ୍ରଦାନ କଲେ, ସେହି ସମ୍ମାନମାନେ ଅନ୍ୟ ଶିଶୁ ପିଲାମାନଙ୍କ ପରି ନହୁଁ ହେଲେ ନାହିଁ। ସେମାନେ ପିତା-ମାତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛା କିମ୍ବା ଯୋଜନା ଅନୁସାରେ ନହୁଁ ଗ୍ରହଣ ନ କରି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରୁ ନହୁଁ ହୋଇଥିଲେ।

“ବାକ୍ୟ” ଏହା ଗ୍ରୀକର ଏକ ଶବ୍ଦ “ଲୋଗସ୍”ରୁ ଆସିଅଛି। ଏହାର ଅର୍ଥ- ସନ୍ଦେଶ ବା ବାଣୀ। ଏହି ବାଣୀ ହେଉଛନ୍ତି ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ଯାହାଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଈଶ୍ୱର ଆପଣ କୁ ସମସ୍ତ ମାନବକାନ୍ତି ନିକଟରେ ପ୍ରକାଶ କଲେ।

ତଥାହନ ଅର୍ଥାତ୍, ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ।

ଯୋହନ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଆଗମନର ପ୍ରଭୁର କରୁଥିଲେ ମାଧୁର୍ୟ୍ୟ, ଲୁକା:୩

ସେହି ବାକ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ହେଲେ ଓ ଆତ୍ମମାନଙ୍କ ସହିତ ବାସ କରଲେ। ଆମେ ତାହାଙ୍କର ମହତ୍ତା ଦେଖିଲୁ। ଏହି ମହତ୍ତା ପରମପିତାଙ୍କ ଏକମାତ୍ର ପୁତ୍ରଙ୍କର ଥିଲା। ସେହି ବାକ୍ୟ ଅନୁଗ୍ରହ ଓ ସତ୍ୟରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲେ। ତଥାହନ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କ ବିଷୟରେ କହିଲେ। ସେ କହିଲେ, “ମୁଁ ଯାହାଙ୍କ ବିଷୟରେ କହୁଥିଲି, ସେ ଏହି। ମୁଁ କହୁଛି, ‘ମୋ ପରେ ଯିଏ ଆସୁଛନ୍ତି, ସେ ମୋ ଠାରୁ ବହୁତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ। ସେ ମୋ ପୂର୍ବରୁ ବାସ କରୁଥିଲେ।”

ବାକ୍ୟ (ଖ୍ରୀଷ୍ଟ) ଅନୁଗ୍ରହ ଓ ସତ୍ୟରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲେ। ଆମେ ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ପ୍ରଭୁର ଆଶୀର୍ବାଦ ପାଇଲୁ। ମୋଗାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ନିୟମ (ବ୍ୟବସ୍ଥା) ମିଳିଲା, କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁଗ୍ରହ ଓ ସତ୍ୟ(ମୋର୍ଟ) ଆସିଲା। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ କୌଣସି ଲୋକ କେବେ ଦେଖି ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଏକ ମାତ୍ର ପୁତ୍ର(ଯୀଶୁ) ହେଉଛନ୍ତି ପରମେଶ୍ୱର। ସେ ପରମ-ପିତାଙ୍କର ଅତି ନିକଟତମ। ପରମେଶ୍ୱର କିପରି ଅଛନ୍ତି, ଏହା ପୁତ୍ର ଆମକୁ ଦେଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ଯୀଶୁଙ୍କ ବିଷୟରେ ଯୋହନ ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହିଲେ

ଯିହୁରାଲମରୁ ଯିହୁଦୀମାନେ କେତେକ ଯାଜକ ଓ ଲେବୀୟମାନଙ୍କୁ ଯୋହନଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇଲେ। “ତୁମ୍ଭେ କିଏ?” ଏହା ତାହାଙ୍କୁ ପଚାରିବା ପାଇଁ ଯିହୁଦୀମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ପଠାଇଥିଲେ।

ତଥାହନ ସରଳ ଭାବରେ କହିଲେ। ସେ ଉତ୍ତର ଦେବା ପାଇଁ ଅସ୍ୱୀକାର କଲେ ନାହିଁ। ଯୋହନ ସ୍ୱୟଂ ଭାବେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଏହି କଥା କହିଲେ, “ମୁଁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ(ମୋର୍ଟା) ନୁହେଁ।”

ଯିହୁଦୀମାନେ ଯୋହନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, ତାହାହେଲେ “ତୁମ୍ଭେ କିଏ? ତୁମ୍ଭେ କ’ଣ ଏଲିୟା?”*

ସେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ନା, ମୁଁ ଏଲିୟା ନୁହେଁ।” ଯିହୁଦୀମାନେ ପଚାରିଲେ, “ତୁମ୍ଭେ କ’ଣ ସେହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱକ୍ତା?”*

ଯୋହନ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ନା, ମୁଁ ସେହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱକ୍ତା ନୁହେଁ।”

ତା’ପରେ ଯିହୁଦୀମାନେ ପଚାରିଲେ, “କେବେ ତୁମ୍ଭେ କିଏ? ତୁମ୍ଭେ ତୁମ ନିଜ ବିଷୟରେ କୁହ, ଆତ୍ମକୁ

ପଠାଇଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହବା ପାଇଁ ଆମକୁ ଗୋଟିଏ ଉତ୍ତର ଦିଅ । ତୁମ୍ଭେ ନିଜ ବନ୍ଧୁତ୍ଵରେ କ'ଣ କହୁଛନ୍ତି ?”

୨ଯୋହନ ସେମାନଙ୍କୁ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵଙ୍କା ଯିଗାଇଥିବା ବାଣୀ କହିଲେ:

“ମୁଁ ମରୁଭୂମିରେ ଚିକାର କରୁଥିବା ନଣେ ବ୍ୟକ୍ତିର ସ୍ଵର: ‘ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ସମ୍ପର୍କସ୍ଵା ପ୍ରସ୍ତୁତ କର ।’”

ଯିଗାଇଥିବା ଧୃତ୍ୟା

୩ଫାରୁଶୀମାନେ ଏହା ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କୁ ପଠାଇଥିଲେ । ୪ଏହା ଲୋକମାନେ ଯୋହନଙ୍କୁ କହିଲେ: “ତୁମ୍ଭେ କହୁଛ ଯେ ତୁମ୍ଭେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନୁହଁ । ତୁମ୍ଭେ କହୁଛ ଯେ ତୁମ୍ଭେ ଏଲିୟୁ ନୁହଁ କିମ୍ପା ସେହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵଙ୍କା ନୁହଁ, ତେବେ ତୁମ୍ଭେ କାହିଁକି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବାପ୍ତିନିତ* ଦେଉଛୁ?”

୫ଯୋହନ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ମୁଁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନିଜରେ ବାପ୍ତିନିତ ଦେଉଛୁ । କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭ ସହତ ଏଠାରେ ଏପରି ନଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଅଛନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ତୁମ୍ଭେ ନାଣି ନାହିଁ । ୬ସେ ବ୍ୟକ୍ତି ମୋ ପରେ ଆସୁଛନ୍ତି, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ନୋତାର ଫିତା ଫିଟେଇବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ ।”

୭ଏହା ସବୁ ଘଟଣା ଘଟିନି ନଦୀର ଆର ପଟେ ଥିବା ବେଆନୀ ଗ୍ରାମରେ ଘଟିଥିଲା । ଏହା ସ୍ଥାନରେ ଯୋହନ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବାପ୍ତିନିତ କରୁଥିଲେ ।

୮ତହିଁ ଆରବନ ଯୋହନ ଯାଗୁଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିବାର ଦେଖିଲେ । ଯୋହନ କହିଲେ, “ଏହା ଦେଖ, ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କର ମେଷଗାବକ । ସେ ପୁଅବୀର ପାପ ବୋଧ ନଥାନ୍ତି । ୯ମୁଁ ଆଗରୁ ଏହା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବନ୍ଧୁତ୍ଵରେ କହିଥିଲି । ମୁଁ କହିଥିଲି, ‘ମୋ ପରେ ନଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଆସୁଛନ୍ତି, ସେ ମୋଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ । ସେ ମୋ ପୂର୍ବରୁ ବାସ କରୁଥିଲେ । ସେ ସର୍ବଦା ରହିଛନ୍ତି ।’ ୧୦ମୁଁ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କୁ ନାଣି ନଥିଲି । କିନ୍ତୁ ଇସ୍ରାୟେଲ ଯେପରି ନାଣିପାରିବ ସେ ଯାଗୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ* ଅଛନ୍ତି । ଏଥିନିମନ୍ତେ ମୁଁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନିଜରେ ବାପ୍ତିନିତ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଥିଲି ।”

୧୧ତା’ପରେ ଯୋହନ କହିଲେ, “ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କିଏ ବୋଲି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ନାଣି ନଥିଲି । କିନ୍ତୁ ପରମେଶ୍ଵର ମୋତେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନିଜରେ ବାପ୍ତିନିତ ଦେବା ପାଇଁ ପଠେଇଥିଲେ । ଏବଂ ପରମେଶ୍ଵର ମୋତେ କହିଥିଲେ, ‘ତୁମ୍ଭେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଅବତରଣ କରିବା ଓ ନଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଉପରେ ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିବା ଦେଖିବ, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଯେକି ପବିତ୍ରଆତ୍ମାଙ୍କୁ ସ୍ଵୀକାର କରିବ ତେବେ ।’” ଯୋହନ କହିଲେ, “ଏସବୁ ଘଟିବାର ମୁଁ ଦେଖିଲି । ସ୍ଵର୍ଗରୁ ଆତ୍ମା ଅବତରଣ କରିବାର ମୁଁ ଦେଖିଲି । ସେହି ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ କପୋତ ପରି ଦେଖା ଯାଉଥିଲେ ଓ ଯାଗୁଙ୍କ ଉପରେ ବସି ରହିଥିବାର ମୁଁ ଦେଖିଲି । ୧୨ତେଣୁ ମୁଁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଏହା କହେ: ‘ସେ (ଯାଗୁ) ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କର ପୁତ୍ର ।’”

ଯାଗୁଙ୍କର ପ୍ରଥମ ଶିଷ୍ୟମାନେ

୧୩ତହିଁ ଆରବନ ଯୋହନ ପୁଣି ସେଠାରେ ଥିଲେ । ତାହାଙ୍କ ସହତ ତାହାଙ୍କର ଦୁଇ ନଣ ଶିଷ୍ୟଥିଲେ । ୧୪ସେତେବେଳେ ଯୋହନ ଯାଗୁଙ୍କୁ ଯିବାର ଦେଖିଲେ । ସେ କହିଲେ, “ଦେଖ, ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କର ମେଷଗାବକ ।”

୧୫ସେହି ଦୁଇ ନଣ ଶିଷ୍ୟ ଯୋହନଙ୍କ କଥା ଶୁଣିଲେ, ତେଣୁ ସେମାନେ ଯାଗୁଙ୍କ ଅନୁସରଣ କଲେ । ୧୬ଯାଗୁ ବୁଲି ପଡ଼ି ଦେଖିଲେ ଯେ, ସେହି ଦୁଇ ନଣ ବ୍ୟକ୍ତି ତାହାଙ୍କ ଅନୁସରଣ କରୁଛନ୍ତି । ସେ ପଚାରିଲେ, “ତୁମ୍ଭେମାନେ କ’ଣ ରୁହନ୍ତି?”

ସେମାନେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଗର୍ବୀ, ଆପଣ କେଉଁଠାରେ ରହୁଛନ୍ତି?” (“ଗର୍ବୀ” ଅର୍ଥାତ୍ “ଗୁରୁ”)

୧୭ଯାଗୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ମୋ ସହତ ଆସ, ତୁମ୍ଭେମାନେ ଦେଖିବ ।” ତେଣୁ ସେହି ଦୁଇ ନଣ ଯାଗୁଙ୍କ ସହତ ଗଲେ । ସେମାନେ ତାହାଙ୍କର ରହିବା ସ୍ଥାନ ଦେଖିଲେ । ସେ ବନ ସେମାନେ ଯାଗୁଙ୍କ ସହତ ରହିଲେ । ସେତେବେଳେ ସମୟ ପ୍ରାୟ ଗୁଣିଗଣ୍ଠା ହୋଇଥିଲା ।

୧୮ଏହା ଦୁଇ ନଣ ଲୋକ ଯୋହନଙ୍କଠାରୁ ଯାଗୁଙ୍କ ବନ୍ଧୁତ୍ଵରେ ଶୁଣି ତାହାଙ୍କର ଅନୁସରଣ କରିଥିଲେ, ସେ ଦୁଇ ନଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ନଣେ ଥିଲେ ଆହିୟୁ । ଆହିୟୁ ଶିମୋନ ପିତରଙ୍କର ଭାଇ ଥିଲେ । ୧୯ଆହିୟୁ ପ୍ରଥମେ ତାହାଙ୍କ ଭାଇ ଶିମୋନଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲେ । ସେ ଶିମୋନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଆମ୍ଭେ ମନାସକୁ ଭେଟିଛୁ ।” (“ମନାସ” ଅର୍ଥାତ୍ “ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ।”)

୨୦ତା’ପରେ ଆହିୟୁ ଶିମୋନଙ୍କୁ ଯାଗୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆଣିଲେ । ଯାଗୁ ତାହାଙ୍କୁ ରୁହଁ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭେ, ଯୋହନଙ୍କ ପୁତ୍ର ଶିମୋନ । ତୁମ୍ଭକୁ କେମିତି ନାମରେ ଡକା ହେବ ।” (“କେମିତି” ଅର୍ଥାତ୍ “ପିତର ।”)

୨୧ତା’ପରେ ଯାଗୁ ଗାଲୀଲୀକୁ ଯିବା ପାଇଁ ସ୍ଥିର କଲେ । ସେ ଫିଲିପୁଙ୍କୁ ଦେଖି କହିଲେ, “ମୋର ଅନୁସରଣ କର ।” ୨୨ଫିଲିପୁ ମଧ୍ୟ ଆହିୟୁ ଓ ପିତରଙ୍କ ପରି ବେଥିସାଲଦା ସହରର ଲୋକ ଥିଲେ । ୨୩ଫିଲିପୁ ନିଅନୟେଲଙ୍କର ଦେଖା ପାଇ କହିଲେ, “ମୋଗା ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଯାହା ଲେଖିଥିଲେ, ତାହା ମନେ ପକାଅ । ମୋଗା ନଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଆଗମନ ବନ୍ଧୁତ୍ଵରେ ଲେଖିଥିଲେ । ଭବିଷ୍ୟଦ୍ଵଙ୍କାମାନେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ବନ୍ଧୁତ୍ଵରେ ଲେଖିଥିଲେ । ଆମେ ତାହାଙ୍କୁ ଭେଟିଛୁ । ତାହାଙ୍କ ନାମ ଯାଗୁ । ସେ ଯୋସେଫଙ୍କର ପୁତ୍ର । ସେ ନାଜରତରୁ ଆସିଛନ୍ତି ।”

୨୪ନିଅନୟେଲ ଫିଲିପୁଙ୍କୁ କହିଲେ, “ନାଜରତ, ନାଜରତରୁ କ’ଣ କୌଣସି ଉତ୍ତମ ବସୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇପାରେ?”

ଫିଲିପୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ତୁମ୍ଭେ ଆସି ଦେଖ ।”

୨୫ଯାଗୁ ନିଅନୟେଲଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କ ଆଡ଼େ ଆସିବାର ଦେଖିଲେ । ସେ କହିଲେ, “ଏହା ଲୋକ ପ୍ରକୃତରେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କର ନଣେ ବ୍ୟକ୍ତି । ତାହାଙ୍କଠାରେ କୌଣସି ସଂଧ୍ୟାତା ନାହିଁ ।”

୨୬ନିଅନୟେଲ ତାହାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଆପଣ ମୋତେ କିପରି ନାଣିଲେ?”

ବାପ୍ତିନିତ ନିଜରେ ଚିକାର
ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ

ଯାଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ମୁଁ ତୁମକୁ ଡମ୍ବିନ ଗଛ ତଳେ ଦେଖିଥିଲି, ଫିଲିପ୍ସ ତୁମକୁ ଗୋ ବିଷୟରେ କହିବା ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ ତୁମକୁ ଦେଖିଥିଲି ।”

୪୩ଟା’ପରେ ନିଅନୟେଲ ଯାଶୁଙ୍କୁ କହିଲେ, “ହେ ଗର୍ବୀ (ଗୁରୁ), ଆପଣ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ର । ଆପଣ ଇସ୍ରାୟେଲର ଗଜା ।”

୪୫ଯାଶୁ ନିଅନୟେଲଙ୍କୁ କହିଲେ, “ମୁଁ ତୁମକୁ କହିଲି ଯେ, ମୁଁ ତୁମକୁ ଡମ୍ବିନ ଗଛ ତଳେ ଦେଖିଥିଲି । ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ ମୋତେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଛ । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ତା’ଠାରୁ ଆହୁରି ଶ୍ରେଷ୍ଠତର ବିଷୟ ଦେଖିବ ।” ୫୧ଯାଶୁ ପୁଣି କହିଲେ, “ମୁଁ ତୁମକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି, ତୁମେମାନେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଖୋଜି ଯିବାର ଦେଖିବ । ତୁମେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ‘ପୁତ୍ରମାନଙ୍କୁ* ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ରକୁ* ନିକଟକୁ ଆରୋହଣ ଓ ଅବତରଣ’ କରୁଥିବାର ଦେଖିବ ।”

କାମରେ ବିବାହ

୨ତୁର ଦିନ ପରେ ଗାଲୀଲୀର କାନା ସହରରେ ଗୋଟିଏ ବିବାହ ହେଲା । ଯାଶୁଙ୍କ ମାଆ ସେଠାରେ ଥିଲେ । ୨ସହ ବିବାହ ଉତ୍ସବକୁ ଯାଶୁ ଓ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ନିମନ୍ତ୍ରିତ ହୋଇଥିଲେ । ୩ସହ ବିବାହ ଉତ୍ସବରେ ଯଥେଷ୍ଟ ପରିମାଣରେ ଅଙ୍ଗୁରରସ ନଥିଲା । ଅଙ୍ଗୁରରସ ସରିଯିବା ପରେ ଯାଶୁଙ୍କର ମାଆ ଆସି ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ, “ସେମାନଙ୍କର ଆଉ ଅଙ୍ଗୁରରସ ନାହିଁ ।”

୪ଯାଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ପ୍ରିୟ ନାରୀ, କ’ଣ କରିବାକୁ ହେବ, ଏହା ତୁମେ ମୋତେ କହିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ମୋର ସମସ୍ତ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆସି ନାହିଁ ।”

୫ଯାଶୁଙ୍କର ମାଆ ସେବକମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଯାଶୁ ଯେପରି କହିଲେ, ତୁମେମାନେ ସେପରି କର ।”

୬ସହ ସ୍ଥାନରେ ଛଅଟି ପଥରର ବଡ଼ ବଡ଼ ଜଳକୁଣ୍ଡ ଥିଲା । ଯିହୁଦୀମାନେ ତାହାଙ୍କ ଗୁଡ଼ିକରଣ ନୀତି ଅନୁସାରେ ଏହି ଜଳକୁଣ୍ଡ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିଲେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜଳକୁଣ୍ଡରେ ପ୍ରାୟ ଗହେରୁ ଗହେ ପରୁଣ ଲିଟର ପାଣି ଧରୁଥିଲେ ।

୭ଯାଶୁ ସେବକମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ସେହି ଜଳ କୁଣ୍ଡରେ ପାଣି ଭର୍ତ୍ତି କର ।” ତେଣୁ ସେବକମାନେ କୁଣ୍ଡରେ ପାଣି ଭର୍ତ୍ତି କରିଦେଲେ ।

୮ତା’ପରେ ଯାଶୁ ସେବକମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ବର୍ତ୍ତମାନ ସେଥିରୁ କିଛି ପାଣି କାଢ଼ି ନିଅ । ଏହି ପାଣି ନେଇ ଭୋଦିକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଅ ।”

୯ତେଣୁ ସେମାନେ ସେହି ପାଣି ନେଇ ତାହାଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ୧୦ତା’ପରେ ଭୋଦି ଦାୟିତ୍ୱରେ ଥିବା ମୁଖ୍ୟ ଲୋକ ତାହାକୁ ଗୁଣିଲେ । ସେହି ପାଣି ଏବେ ଅଙ୍ଗୁରରସରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ସେ ଦାଣି ନଥିଲେ ଯେ ଏପରି ଅଙ୍ଗୁରରସ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଲା? କିନ୍ତୁ ସେହି ପାଣି କାଢ଼ିଥିବା ସେବକମାନେ ଦାଣିଥିଲେ । ତା’ପରେ ଭୋଦିକର୍ତ୍ତା

ବରକୁ ଡାକିଲେ । ୧୧ସେ ବରକୁ କହିଲେ, “ଲୋକମାନେ ସବୁବେଳେ ସବୁଠାରୁ ଉତ୍ତମ ଅଙ୍ଗୁରରସ ପ୍ରଥମେ ପିଇବାକୁ ବିଅନ୍ଧି । ଅତିଥିମାନେ ଯଥେଷ୍ଟ ପିଇ ରୂପ ହେବାପରେ ସେମାନେ ଶ୍ୱାସ ଅଙ୍ଗୁରରସ ବିଅନ୍ଧି । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ତ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉତ୍ତମ ଅଙ୍ଗୁରରସ ରଖିଛ ।”

୧୨ଏହା ଯାଶୁଙ୍କର ପ୍ରଥମ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାରୀ ଥିଲା । ସେ ଏହି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାମ ଗାଲୀଲୀର କାନା ସହରରେ କରିଥିଲେ । ଏହପରି ସେ ତାହାଙ୍କ ମହତା ଦେଖାଇଲେ । ଏବଂ ତାହାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନେ ତାହାଙ୍କ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ ।

ମନ୍ଦିର ଭିତରେ ଯାଶୁ

୧୩ତା’ପରେ ଯାଶୁ କଫର୍ନାତ୍ତମ ସହରକୁ ଗଲେ । ତାହାଙ୍କ ସହତ ତାହାଙ୍କର ମାଆ, ତାହାଙ୍କର ଭାଇମାନେ ଓ ତାହାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନେ ଗଲେ । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ କଫର୍ନାତ୍ତମରେ କିଛି ଦିନ ରହିଲେ । ୧୪ସେତେବେଳେ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କର ନିସ୍ୱାରପର୍ବର ସମୟ ପାଖ ହୋଇଆସୁଥିଲା । ତେଣୁ ଯାଶୁ ଯିହୁଗାଳମକୁ ଗଲେ । ୧୫ସେହି ମନ୍ଦିର ପରିସରରେ ଯାଶୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଗୋରୁ, ମେଣ୍ଟା ଓ କପୋତ ବିକ୍ରି କରିବା ଦେଖିଲେ । କେତେକ ଲୋକଙ୍କୁ ସେ ଚେତୁଳ ପାଖରେ ବସିଥିବାର ଦେଖିଲେ । ସେହି ଲୋକମାନେ ଲୋକଙ୍କର ଟଙ୍କା ବିନିମୟ ଓ ବ୍ୟବସାୟ ମଧ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ୧୬ଯାଶୁ କେତେ ଖଣ୍ଡ ଦଉଡ଼ିରେ ଗୋଟିଏ ଛାଟ ଡିଆର କଲେ । ତା’ପରେ ଯାଶୁ ସେ ସମସ୍ତ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମେଣ୍ଟାଗୁଡ଼ିକ ଓ ଗୋରୁଗୁଡ଼ିକ ସେଠାରୁ ଦୂର ଦୂର ଦୂର ଦୂରକୁ ଡଢ଼େଇଲେ । ସେ ମୁଦ୍ରାବିନିମୟକାରୀମାନଙ୍କର ଟଙ୍କା ତଳେ ପକେଇ ମେକଗୁଡ଼ିକ ଓଲଟେଇ ଦେଲେ । ୧୭ତା’ପରେ ଯାଶୁ କପୋତ ବେପାରୀମାନଙ୍କୁ ଯାଇ କହିଲେ, “ଏସବୁ ଦିନିଷ ଗୁଡ଼ିକ ଏଠାରୁ ନେଇଯାଅ । ମୋର ପରମପିତାଙ୍କ ଘରକୁ ଗୋଟିଏ ବନ୍ଦୀ ଭାବରେ ପରିଣତ କର ନାହିଁ ।”

୧୮ଏହି ସବୁ ଘଟଣା ଘଟିବା ବେଳେ ଯାଶୁଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନେ ଗାଧୁରେ ଲେଖାହୋଇଥିବା ଏହି ବାଣୀ ମନେ ପକାଇଲେ:

“ତୁମ ଗୃହ ପାଇଁ ମୋର ଅନୁଗ୍ରହ ମୋତେ ଗ୍ରାସ କରିଦେବ ।” ଗୀତସହସ୍ରା ୨:୯୯

୧୯ଯିହୁଦୀମାନେ ଯାଶୁଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଆମକୁ ଚିହ୍ନ ସ୍ୱରୂପେ ଏକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟକର ଦେଖାଅ । ପ୍ରମାଣିତ କର ଯେ, ଏସବୁ କରିବା ପାଇଁ ତୁମର ଅଧିକାର ଅଛି ।”

୨୦ଯାଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଏହି ମନ୍ଦିରକୁ ନଷ୍ଟ କରି ବିଅନ୍ଧ ଏବଂ ମୁଁ ଏହାକୁ ତିନି ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ପୁନର୍ବାର ନିର୍ମାଣ କରି ଦେବି ।”

୨୧ଯିହୁଦୀମାନେ କହିଲେ, “ଏହି ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ କରିବା ପାଇଁ ଲୋକମାନେ ଛୟାଳିଶ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାମ କରିଥିଲେ । ଆଉ ତୁମେ କ’ଣ ପ୍ରକୃତରେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଛ, ତୁମେ ଏହା ତିନି ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ନିର୍ମାଣ କରି ଦେବ?”

ଂକଳ୍ପ ଯାଗୁ ଏହ ମନ୍ଦିର କହବା ବେଳେ ନିଜ ଗରୀରକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି କହୁଥିଲେ । ୨୨ଯାଗୁ ମୁଣ୍ଡରୁ ଉଠିଲ ପରେ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ତାହାଙ୍କ କହବା କଥା ମନେ ପକାଇଥିଲେ । ତେଣୁ ତାହାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନେ ତାହାଙ୍କ ବକ୍ଷୟରେ ଗାୟତ୍ରେ ଯାହା ଲେଖାଥିଲ ଓ ଯାଗୁ ଯାହା କହୁଥିଲେ, ସେସବୁ କଥା ବଂଶ୍ୟ କଲେ ।

୨୩ଯାଗୁ ନିସ୍ତାରପର୍ବ ପାଇଁ ଯିରୁଶାଲମରେ ଥିଲେ । ଅନେକ ଲୋକ ତାହାଙ୍କ ଉପରେ ବଂଶ୍ୟ କରଲେ କାରଣ ସେମାନେ ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରା ଯାଇଥିବା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟମାନ ଦେଖିଲେ । ୨୪କଳ୍ପ ଯାଗୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଭରସା କଲେ ନାହିଁ କାରଣ ସେ ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କର ମନର ଭାବନା ଜାଣିଥିଲେ । ୨୫ମନୁଷ୍ୟ ମନ ଭିତରେ କ'ଣ ଅଛି, ତାହା ସେ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଥିଲେ । ତେଣୁ ତାହାଙ୍କୁ ଲୋକମାନଙ୍କ ବକ୍ଷୟରେ ବୁଝେଇବା କାହାର ଦରକାର ନଥିଲା ।

ଯାଗୁ ଓ ନୀକଦୀନ

୩ ନୀକଦୀନ ନାମକ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଥିଲେ । ସେ ଜଣେ ଫାରୁରୀ ଥିଲେ । ସେ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କର ଜଣେ ମୁଖ୍ୟ ନେତା ଥିଲେ । ସେ ସନେ ରାତିରେ ଯାଗୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ । ସେ କହଲେ, “ଗାବ୍‌ବା, ଆମେ ଜାଣିଛୁ ଯେ, ତୁମେ ଏକ ଗୁରୁ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପଠାଯାଇ ଅଛ । ତୁମେ ଯେଉଁ ସବୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛ, ସେଗୁଡ଼ିକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ନ ପାଇ କେହି କରି ପାରନ୍ତେ ନାହିଁ ।”

୩ଯାଗୁ ତାହାଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ମୁଁ ତୁମକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ପୁନର୍ବାର ଜନ୍ମ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯଦି କୌଣସି ଲୋକ ପୁନର୍ବାର ଜନ୍ମ ନହୁଏ, ତେବେ ସେ ଲୋକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଗନ୍ଧର୍ବ୍ୟରେ କଦାପି ପ୍ରବେଶ କରି ପାରନ୍ତେ ନାହିଁ ।”

୩ନୀକଦୀନ ତାହାଙ୍କୁ କହଲେ, “କଳ୍ପ ଯଦି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ବୁଝ ହୋଇ ସାରିଛ, ତେବେ ସେ କିପରି ପୁନର୍ବାର ଜନ୍ମ ନେଇ ପାରନ୍ତେ? ଜଣେ ଲୋକ କଦାପି ତାର ମାତାର ଗର୍ଭରେ ଆଉ ଥରେ ପ୍ରବେଶ କରି ପାରନ୍ତେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି କଦାପି ଦ୍ୱିତୀୟ ଥର ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରି ପାରନ୍ତେ ନାହିଁ ।”

୩ଯାଗୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ମୁଁ ତୁମକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି, ଜଣେ ଲୋକ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ଜଳ ଓ ଆତ୍ମାରୁ ଜନ୍ମ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯଦି କୌଣସି ଲୋକ ଜଳ ଓ ଆତ୍ମାରୁ ଜନ୍ମ ହୋଇ ନଥାଏ, ତେବେ ସେ କଦାପି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗନ୍ଧର୍ବ୍ୟ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରି ପାରନ୍ତେ ନାହିଁ । ୨ଜଣେ ଲୋକର ଗରୀର ତାର ପିତା-ମାତାଙ୍କଠାରୁ ଜନ୍ମ ନିଏ । କିନ୍ତୁ ଜଣେ ଲୋକର ଆତ୍ମିକ ଜୀବନ ଆତ୍ମାଙ୍କଠାରୁ ଜନ୍ମ ନିଏ । ୩ତେଣୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୁଅ ନାହିଁ, କାରଣ ତୁମକୁ କହଇ ଯେ ‘ତୁମେ ନିଶ୍ଚୟ ପୁନର୍ବାର ଜନ୍ମ ହେବାକୁ ପଡ଼ନ୍ତେ ।’ ‘ପବନ ତା’ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ବହେ ଓ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ଗତି କରେ । ତୁମେ ପବନ ବହେବାର

ଗନ୍ତ ଗୁଣିଥାଅ, କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଜାଣି ନ ଥାଅ, ପବନ କେଉଁଠାରୁ ଆସେ ଓ କେଉଁଠାକୁ ଯାଏ । ଆତ୍ମାରୁ ଜନ୍ମ ନେଇଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ ଠିକ୍ ସେହି ପରି ।”

୩ନୀକଦୀନ ପଚାରିଲେ, “ଏସବୁ କିପରି ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରନ୍ତେ?”

୩ଯାଗୁ ତାହାଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ତୁମେ ଇସ୍ରାୟେଲର ଜଣେ ପ୍ରଧାନ ଗୁରୁ । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଏସବୁ କଥା ବୁଝି ପାରୁ ନାହିଁ? ୧୦ମୁଁ ତୁମକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି, ଆମେ ଯାହା ସବୁ ଜାଣୁ ତାହା ସବୁ କହୁଛି, ଆମେ ଯାହା ଦେଖିଛୁ ତାହା ତୁମକୁ କହୁଛି, କିନ୍ତୁ ଆମେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଯାହା କହୁଛୁ, ତୁମେମାନେ ତାହା ଗ୍ରହଣ କରୁ ନାହିଁ । ୧୨ମୁଁ ତୁମକୁ ଏ ଫିରାଦର ବକ୍ଷୟ ସବୁ କହୁଛି । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ମୋତେ ବଂଶ୍ୟ କରୁ ନାହିଁ । ମୁଁ ଯଦି ତୁମକୁ ସର୍ତ୍ତ ବକ୍ଷୟରେ କହନ୍ତେ, ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ତୁମେ ବଂଶ୍ୟ କରିବ ନାହିଁ । ୧୩ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର * କେବଳ ସେହି ଜଣେ ଯିଏ ସର୍ବରୁ ଆସିଛନ୍ତେ, ଓ ସେହି ଏକମାତ୍ର ଯିଏ ସର୍ବକୁ ଯାଇଛନ୍ତେ ।

୧୪ମୋଗା ମରୁଭୂମିରେ ସାପକୁ ଉପରକୁ ଉଠାଇଥିଲେ । * ଠିକ୍ ସେହିପରି ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ମଧ୍ୟ ଉପରକୁ ଉଠାଯିବେ । ୧୫ଯାହା ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ରଙ୍କଠାରେ ବଂଶ୍ୟ କରୁଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ଲାଭ କରିବ ।”

୧୬ହଁ, ପରମେଶ୍ୱର ଏ ପୃଥିବୀକୁ ଏଡ଼େ ପ୍ରେମ କଲେ ଯେ ସେ ତାହାଙ୍କ ଏକମାତ୍ର ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଦାନ କଲେ । ପରମେଶ୍ୱର ତାହାଙ୍କ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଦାନ କଲେ ଯେପରି ତାହାଙ୍କ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ବଂଶ୍ୟ କରୁଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି, ବିନାଶ ହେବେ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ପାଇବେ । ୧୭ପରମେଶ୍ୱର ତାହାଙ୍କ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଏ ଦଗତକୁ ପଠାଇଲେ । ସେ ତାହାଙ୍କୁ ଦଗତର ବଂଶ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ପଠାଇ ନଥିଲେ । ମାତ୍ର ଏହି ଦଗତ ଯେପରି ତାହାଙ୍କ ପୁତ୍ରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଦ୍ଧାର ପାଇବ, ସେଥିପାଇଁ ସେ ତାହାଙ୍କୁ ପଠାଇଥିଲେ ।

୧୮ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ରଙ୍କଠାରେ ବଂଶ୍ୟ ରଖୁଥିବା ଲୋକ କେବେ ବିଶ୍ୱରତ (ନିର୍ମିତ) ହୁଏ ନାହିଁ । ତାହାଙ୍କଠାରେ ବଂଶ୍ୟ ନ କରୁଥିବା ଲୋକ ବିଶ୍ୱରତ ହୋଇସାରିଛ । କାରଣ ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ବଂଶ୍ୟ କଲା ନାହିଁ । ୧୯ଲୋକମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱର ଏହି ବକ୍ଷୟ ଦ୍ୱାରା ହୁଏ: ସେହି ଆଲୋକ ଦଗତକୁ ଆସିଲେ, କିନ୍ତୁ ଲୋକେ ସେହି ଆଲୋକ ଗୁହଁଲେ ନାହିଁ, ସେମାନେ ଅନ୍ଧକାର ଗୁହଁଲେ, କାରଣ ସେମାନେ ମନକାର୍ଯ୍ୟରେ ରତଥିଲେ । ୨୦ମନକାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ ଆଲୋକକୁ ଘୃଣା କରେ । ସେ କେବେ ଆଲୋକକୁ ଆସିବ ନାହିଁ କାରଣ

ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ଏକ ନାମ ଯାହା ଯାଗୁ ନିଜେ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିଲେ । ଏହି ନାମ ମର୍ଗାହିକ୍ସ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଏ, ଯିଏ କି ଇଗ୍ନରଙ୍କ ମନୋନୀତ ଉଦ୍ଧାରକର୍ତ୍ତା ।

“ମୋଗା ... ଉଠାଇଥିଲେ” ଯେତେବେଳେ ଇଗ୍ନରଙ୍କ ଲୋକମାନେ ସାପକାମୁଡ଼ାରେ ମରୁଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ଇଗ୍ନର ମୋଗାଙ୍କୁ କହଲେ ଏକ ପିତଳର ସାପ ଏକ ସ୍ତମ୍ଭରେ ରଖିବାପାଇଁ ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ଦେଖିବେ ସେମାନେ ସ୍ତମ୍ଭ ହେବେ ଗଣନା-୨୧:୪-୪

ଆଲୋକ ତା'ର କୃତ ସମସ୍ତ ମନକାର୍ଯ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖାଇ ଦେବ ।^{୧୦}କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଲୋକ ସତ୍ୟପଥ ଅନୁସରଣ କରେ, ସେ ଆଲୋକ ନିକଟକୁ ଆସେ । ତା'ପରେ ଆଲୋକ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଦେଖାଇ ଦେବ ଯେ ସେ ଲୋକ ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛି ତାହା ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ କରିଛି ।*

ଯୀଶୁ ଏବଂ ବାପିକକ ଯୋହନ

^{୧୧}ଏହା ପରେ ଯୀଶୁ ଓ ତାହାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନେ ଯିହୂଦୀ ଅଞ୍ଚଳକୁ ଗଲେ । ସେଠାରେ ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ସହତ ରହ ଲୋକଙ୍କୁ ବାପିସ୍ତୁ* ଦେଲେ ।^{୧୨}ଯୋହନ ମଧ୍ୟ ଏନୋନ ଗ୍ରାମରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବାପିକିତ ଦେଉଥିଲେ । ଏନୋନ ଗାଲମ ନଗର ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ । ସେଠାରେ ପ୍ରଭୃତ ଜଳ ଥିବାରୁ ଯୋହନ ସେଠାରେ ବାପିସ୍ତୁ ଦେଉଥିଲେ । ଲୋକମାନେ ସେଠାକୁ ବାପିକିତ ହେବାପାଇଁ ଯାଉଥିଲେ ।^{୧୩}ଯୋହନ କାଗ୍ରଗୀରରେ ବନ୍ଦୀ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଏସବୁ ଘଟିଥିଲା ।)

^{୧୪}ଯୋହନଙ୍କର କେତେକ ଶିଷ୍ୟଙ୍କ ସହତ ନଣେ ଯିହୂଦୀଙ୍କ ସ୍ୱଳ୍ପ-ତର୍କ ହେଲା । ସେମାନେ ତାହାଙ୍କ ସହତ ଧର୍ମ ଫକୀରୀୟ ଶୁଭକରଣ ବିଷୟରେ ତର୍କ କରୁଥିଲେ ।^{୧୫}ତେଣୁ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଆସି ଯୋହନଙ୍କୁ କହଲେ, “ହେ ଗୁରୁ, ତୁମ୍ଭ ସହତ ଯଦିନ ନଦୀର ଆର ପାଖରେ ଯେଉଁ ଲୋକ ଥିଲେ, ତାହାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ତୁମ୍ଭେ ସେହି ଲୋକ ବିଷୟରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହୁଥିଲ । ସେହି ଲୋକ ବାପିସ୍ତୁ ଦେଉଛନ୍ତି ଓ ଅନେକ ଲୋକ ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ।”

^{୧୬}ଯୋହନ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ପରମେଶ୍ୱର ଗୋଟିଏ ଲୋକକୁ ଯାହା ବିଧିକର, ସେ କେବଳ ସେତିକି ପାଏ ।^{୧୭}ତୁମ୍ଭେମାନେ ନିଜେ ମୋର କହିବା ଶୁଣିଛ ଯେ ‘ମୁଁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନୁହେଁ । ତାହାଙ୍କ ପାଇଁ ପଥ ତିଆରି କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଲିଗୁର ମୋତେ ପଠାଇଛନ୍ତି ।’^{୧୮}କନ୍ୟା କେବଳ ବରର । ବରକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଥିବା ବନ୍ଧୁ ବର ଆସିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶୁଣେ ଓ ଅପେକ୍ଷା କରେ । ବରର ସ୍ୱର ଶୁଣି ସେହି ବନ୍ଧୁ ବହୁତ ଖୁସି ହୁଏ । ମୁଁ ଏବେ ସେହି ଭଳି ଆନନ୍ଦ ପାଉଛି । ଏହା ମୋର ଆନନ୍ଦର ସମୟ ।^{୧୯}ଯୀଶୁଙ୍କର ଅବଗ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ହେଉ । ଏବଂ ମୋର ପ୍ରୟୋଜନୀୟତା ଅବଗ୍ୟ କମି ଯାଉ ।

ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଆସିବା ନଣେ ବ୍ୟକ୍ତ

^{୨୦}ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଆସିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତ ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ଶ୍ରେଷ୍ଠ । ପୁଅବୀରୁ ଆସିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତ ପୁଅବୀର ଅଟନ୍ତି । ସେହି ବ୍ୟକ୍ତ ପୁଅବୀରରେ ଥିବା ବସ୍ତୁ ବିଷୟରେ କହନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଆସନ୍ତି, ସେ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ

ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।^{୨୧}ସେ ଯାହା ଦେଖିଛନ୍ତି ଓ ଶୁଣିଛନ୍ତି ସେହି ବିଷୟରେ କୁହନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେ କହୁଥିବା କଥା ସବୁ ଲୋକେ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ ।^{୨୨}ସେ କହୁଥିବା କଥା ଗୁଡ଼ିକୁ ଯେଉଁ ଲୋକ ଗ୍ରହଣ କରେ, ସେ ପ୍ରମାଣ ବିଧି ଯେ ପରମେଶ୍ୱର ଯାହା କହନ୍ତି ତାହା ସତ୍ୟ ।^{୨୩}ପରମେଶ୍ୱର ତାହାଙ୍କୁ ପଠାଇଛନ୍ତି । ପରମେଶ୍ୱର ଯାହା କହୁଥାନ୍ତି, ସେ ତାହା କହନ୍ତି । ପରମେଶ୍ୱର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ତାହାଙ୍କୁ ପବିତ୍ରଆତ୍ମା ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ।^{୨୪}ପରମପିତା ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ସେ ତାହାଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ବିଷୟରେ ଉପରେ କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ।^{୨୫}ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିବା ଲୋକ ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ପାଆନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଅବଜ୍ଞା କରୁଥିବା ଲୋକ କଦାପି ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ଲାଭ କରିବ ନାହିଁ । ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କ ଉପରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର କ୍ରୋଧ ରହେ ।”

ନଣେ ଗମିରୋଣୀୟ ସ୍ତ୍ରୀ ସହତ ଯୀଶୁଙ୍କର କଥାବାର୍ତ୍ତା

୪ ଯୋହନଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ଯୀଶୁ ଅଧିକ ଶିଷ୍ୟ କରୁଥିବାର ଓ ବାପିକିତ ଦେଉଥିବାର ଖବର ଫାରୁଶୀମାନେ ଶୁଣିଲେ ।^୧କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ପ୍ରକୃତରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବାପିସ୍ତୁ ଦେଉ ନ ଥିଲେ । ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ତାହାଙ୍କ ପାଇଁ ଲୋକଙ୍କୁ ବାପିସ୍ତୁ ଦେଉଥିଲେ । ଯୀଶୁ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ ଫାରୁଶୀମାନେ ତାହାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଶୁଣିଛନ୍ତି ।^୨ତେଣୁ ସେ ସେତେବେଳେ ଯିହୂଦୀ ପ୍ରଦେଶ ଛାଡ଼ି ପୁଣି ଥରେ ଗାଲୀଲୀକୁ ଯାଇଗଲେ ।^୩ଯୀଶୁ ଗାଲୀଲୀ ଗଲବେଳେ ତାହାଙ୍କୁ ଗମିରୋଣୀ ଅଞ୍ଚଳ ବାଟ ଦେଇ ଯିବାକୁ ହେଲା ।

ଯୀଶୁ ଗମିରୋଣୀର ସୁଖୀରରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ । ଏହି ନଗରଟି ଯାକୁବ ତାହାଙ୍କୁ ପୁତ୍ର ଯୋସେଫଙ୍କୁ ଦେଇଥିବା ଜମି ପାଖରେ ଥିଲା । ଯାକୁବଙ୍କ କୁଅ ସେଠାରେ ଥିଲା । ଯୀଶୁ ଭୁଲି ଭୁଲି କୁଲି ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲେ । ତେଣୁ ସେ କୁଅ ପାଖରେ ବସି ପଡ଼ିଲେ । ଏହା ମଧ୍ୟାହ୍ନ ସମୟ ଥିଲା ।^୪ସେତିକିବେଳେ ନଣେ ଗମିରୋଣୀୟ ସ୍ତ୍ରୀ ସେହି କୁଅରୁ ପାଣି ନେବା ପାଇଁ ଆସିଲା । ଯୀଶୁ ତାକୁ କହିଲେ, “ମୋତେ ଦୟାକର ମୁଁ ଯେ ପାଣି ପିଇବାକୁ ବିଧି ।”^୫ସେ ସମୟରେ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ କିଛି ଖାଦ୍ୟ କଣିବା ପାଇଁ ନଗରକୁ ଯାଇଥିଲେ ।

ଏସହି ଗମିରୋଣୀୟ ସ୍ତ୍ରୀ ଜଣକ ତାହାଙ୍କୁ କହିଲା, “ମୁଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ ଆପଣ ମୋତେ ପାଣି ପିଇବାକୁ ମାଗୁଛନ୍ତି । ଆପଣ ନଣେ ଯିହୂଦୀ ଓ ମୁଁ ନଣେ ଗମିରୋଣୀୟ ସ୍ତ୍ରୀ ।” (ଯିହୂଦୀମାନେ ଗମିରୋଣୀୟଙ୍କ ସହତ ବହୁତା କରନ୍ତି ନାହିଁ) ।

^୬ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ତୁମ୍ଭେ ପରମେଶ୍ୱର ଦେଉଥିବା ଜିନିଷ ବିଷୟରେ ଜାଣି ନାହିଁ । ତୁମ୍ଭକୁ ଜଳ ମାଗୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତ, ଅର୍ଥାତ୍ ମୁଁ କିଏ ତାହା ମଧ୍ୟ ତୁମ୍ଭେ ଜାଣି ନାହିଁ । ତୁମ୍ଭେ ଯଦି ଏସବୁ କଥା ଜାଣିଥାନ୍ତି ତେବେ ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ମାଗନ୍ତି ଓ ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ଜୀବନ ଜଳ ଦିଅନ୍ତି ।”

^୭ଏସହି ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି କହିଲା, “ମହାଶୟ, ଆପଣ କେଉଁଠାରୁ ସେହି ଜୀବନ ଜଳ ପାଇବେ? କୁଅଟି ଅତି ଗଭୀର ଓ ପାଣି କାଢ଼ିବା ପାଇଁ ଆପଣଙ୍କ ପାଖରେ କିଛି

୧୨-୨୧ ପଦ ଅନେକ ପଣ୍ଡିତ ଭାବନ୍ତି ଏହା ଯୀଶୁଙ୍କର ବାକ୍ୟ ।

ବାପିସ୍ତୁ ଜଳରେ ତୁବନ କରିବା ।

ନାହିଁ ।^{୧୨}ଆପଣ କ'ଣ ଆମ ପୂର୍ବପୁରୁଷ ଯାକୃବଙ୍କ ଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ? ଯାକୃବ ହିଁ ଆମକୁ ଏହି କୁଅ ଦେଇଥିଲେ । ସେ ନିଜେ ଏହି କୁଅରୁ ନିଜ ପିଉଥିଲେ । ତାହାଙ୍କର ପୁତ୍ରମାନେ ଓ ସବୁ ପପୁମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହି କୁଅରୁ ନିଜ ପିଉଥିଲେ ।”

^{୧୩}ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ ଏହି ନିଜ ପାନ କରିବା ପରେ ପୁଣି ତୃଷ୍ଣାର୍ଥ ହେବ ।^{୧୪}କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଯେଉଁ ନିଜ ପିଇବାକୁ ଦେବ, ତାହା ଯେଉଁ ଲୋକ ପିଇବ ସେ କଦାପି ତୃଷ୍ଣାର୍ଥ ହେବ ନାହିଁ । ମୁଁ ତାହାକୁ ଯେଉଁ ନିଜ ଦେବ, ତାହା ଅନନ୍ତ ନୀବନ ନିଜର ଝର ସରୁପେ ସର୍ବଦା ପ୍ରବାହତ ହେବ ।”

^{୧୫}ଏ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଟି ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହିଲା, “ମହାଶୟ, ମୋତେ ସେହି ନିଜ ବଞ୍ଚନ୍ତୁ । ମୁଁ ଆଉ ଯେପରି ଆଉ କେବେ ତୃଷ୍ଣାର୍ଥ ହେବ ନାହିଁ । ମୋତେ ଏଠାକୁ ଆଉ କେବେ ନିଜ ନେବା ପାଇଁ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ ।”

^{୧୬}ଯୀଶୁ ତାକୁ କହିଲେ, “ଯାଅ, ତୁମ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ଡାକି ଏଠାକୁ ଆସ ।”

^{୧୭}ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି କହିଲା, “କିନ୍ତୁ ମୋର ସ୍ତ୍ରୀ ନାହିଁ ।”

ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ଠିକ୍ କଥା କହିଛୁ ତୁମର ସ୍ତ୍ରୀ ନାହିଁ ।^{୧୮}ପ୍ରକୃତରେ ତୁମର ପାଞ୍ଚଜଣ ସ୍ତ୍ରୀ ଥିଲେ । ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁ ଲୋକ ସହତ ରହିଛୁ, ସେ ତୁମର ସ୍ତ୍ରୀ ନୁହେଁ । ତୁମେ ମୋତେ ସତ୍ୟ କହିଲ ।”

^{୧୯}ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି କହିଲା, “ମହାଶୟ, ମୁଁ ନାଣିପାରୁଛି, ଆପଣ ନିଜେ ଉବିଷ୍ୟଦ୍‌ବଳା ।^{୨୦}ଆମର ପିତୃପୁରୁଷମାନେ ଏହି ପର୍ବତରେ ଉପାସନା କରୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଯିହୁଦୀମାନେ କୁହନ୍ତି ଯେ ଯିରୁଶାଲମ ସହରଠାରୁ ଉପାସନା କରିବା ନିମନ୍ତେ ଯଥାର୍ଥ ସ୍ଥାନ ।”

^{୨୧}ଯୀଶୁ ତାହାକୁ କହିଲେ, “ହେ ନାରୀ, ମୋତେ ବିଶ୍ୱାସ କର । ଏପରି ସମୟ ଆସୁଛି ଯେତେବେଳେ ତୁମେମାନେ ପରମପିତାଙ୍କର ଉପାସନା ଏ ପର୍ବତରେ କିମ୍ବା ଯିରୁଶାଲମରେ କରିବ ନାହିଁ ।^{୨୨}ତୁମେ ଗିମିରୋଣୀୟମାନେ କିଛି ନି ନାଣି ନି ବୁଝି ଉପାସନା କର । କିନ୍ତୁ ଆମେ ଯିହୁଦୀମାନେ କାହାକୁ ଉପାସନା କରୁ, ସବୁ ନାଣୁ । ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କଠାରୁ ପରତ୍ରାଣ ଏ ନଗରକୁ ଆସେ ।^{୨୩}ଏପରି ସମୟ ଆସୁଛି, ଯେତେବେଳେ ପ୍ରକୃତ ଉପାସକମାନେ ପରମପିତାଙ୍କୁ ଆତ୍ମା ଓ ସତ୍ୟରେ ଉପାସନା କରିବେ । ସେହି ସମୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ଉପସ୍ଥିତ । ସେହିଭଳି ଲୋକମାନଙ୍କୁ, ପରମପିତା ନିଜର ଉପାସକ-ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଚାହୁଁନ୍ତି ।^{୨୪}ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ଆତ୍ମା । ତେଣୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସନା କରୁଥିବା ଲୋକମାନେ ଆତ୍ମା ଓ ସତ୍ୟ ସହତ ତାହାଙ୍କର ଉପାସନା କରିବା ଉଚିତ ।”

^{୨୫}ସହ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି କହିଲା, “ମୁଁ ନାଣେ ଯେ ମନାହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି ।” (ମନାହିଁଙ୍କୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କହିଲ ।) “ଯେତେବେଳେ ମନାହିଁ ଆସିବେ, ସେତେବେଳେ ସେ ଆମମାନଙ୍କୁ ସବୁ କଥା ବୁଝାଇ ଦେବେ ।”

^{୨୬}ଯୀଶୁ ତାହାକୁ କହିଲେ, “ଯେଉଁ ଲୋକ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମ ସହତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁଛି । ସେ ନିଜେ ମନାହିଁ ଅଟେ ।”

^{୨୭}ସହ ସମୟରେ ଯୀଶୁଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନେ ନଗରରୁ ଫେରିଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ସହତ କଥା ହେବା ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । କିନ୍ତୁ କେହି ତାହାଙ୍କୁ ଏପରି କିଛି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଲେ ନାହିଁ, “ତୁମେ କ'ଣ ଚାହୁଁଛୁ?” କିମ୍ବା “ତୁମେ କାହିଁକି ତା ସହତ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଛୁ?”

^{୨୮}ତା'ପରେ ସେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ତା କଳସୀ ପାଣି ଛାଡ଼ି ନଗରକୁ ଚାଲିଗଲା । ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚି ସେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହିଲା, ^{୨୯}“ମୁଁ ଯାହା କିଛି କରୁଛି, ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା ମୋତେ ନିଜେ ଲୋକ କହିଦେଲେ । ତୁମେ ସେହି ଲୋକକୁ ଦେଖିବ ଆସ । ସେ ବୋଧେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ହୋଇ ପାରନ୍ତି ।”^{୩୦}ତେଣୁ ଲୋକମାନେ ନଗର ଛାଡ଼ି ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ ।^{୩୧}ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଟି ନଗରରେ ଥିବା ସମୟରେ, ଯୀଶୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କଲେ, “ଗୁରୁ କିଛି ଭୋଜନ କରନ୍ତୁ ।”

^{୩୨}କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ମୋ ପାଖରେ ଏପରି ଖାଦ୍ୟ ଅଛି, ଯାହା ବନ୍ଧୁମୁରେ ତୁମେମାନେ ନାଣି ନାହିଁ ।”

^{୩୩}ତେଣୁ ଶିଷ୍ୟମାନେ ନିଜ-ନିଜ ମଧ୍ୟରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଲେ “ତାହାଙ୍କ ଲାଗି କିଏ ଖାଦ୍ୟ ଆଣିଲା କି?”

^{୩୪}ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ଯେଉଁ ପରମେଶ୍ୱର ମୋତେ ପଠାଇଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କର ଲକ୍ଷା ପାଳନ କରିବା ଓ ତାହାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ହେଉଛି ମୋର ଆହ୍ୱାନ ।^{୩୫}ତୁମେମାନେ ଯେତେବେଳେ କିଛି ରୋପଣ କର ସେତେବେଳେ ତୁମେ ସର୍ବଦା କୁହ, ‘ଶସ୍ୟ କଟା ହେବା ପାଇଁ ଆହୁର ଗୁଣ ମାସ ବାକ ଅଛି ।’ କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତୁମକୁ କହୁଛି, ତୁମେମାନଙ୍କର ଆଖି ଖୋଲ । ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦେଖ । ସେମାନେ ଅମଳ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କ୍ଷେତ୍ରଭୂମି ଅଟନ୍ତି ।^{୩୬}ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ଯେଉଁ ଲୋକ ଶସ୍ୟ କାଟେ, ତାକୁ ମନୁରି ବଞ୍ଚା ଯାଉଛି । ସେ ଅନନ୍ତ ନୀବନ ପାଇଁ ଶସ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କରୁଛି । ତେଣୁ ବୁଣାଳ ଓ କଟାଳ ଉଭୟ ମିଳି ଆନନ୍ଦିତ କରିବେ ।^{୩୭}କଥାରେ ଅଛି ‘ନିଜେ ଲୋକ ବୁଣେ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ନିଜେ ଫସଲ କାଟେ’, ଏହି ଉକ୍ତିଟି ସତ୍ୟ ।^{୩୮}ତୁମେ ଯାହା ବୁଣି ନଥିଲ ତାହା କାଟିବା ପାଇଁ ମୁଁ ତୁମକୁ ପଠାଇଥିଲି । ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନେ କାମ କଲେ, ଆଉ ତୁମେମାନେ ସେମାନଙ୍କ କାମକୁ ଲାଭ ପାଇଲ ।”

^{୩୯}ଏ ସହରର ଗିମିରୋଣୀୟମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଅନେକ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ । ସେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବନ୍ଧୁମୁରେ ଯାହା କହିଥିଲା ସେଥିପାଇଁ ସେମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ । ସେ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲା, “ଯୀଶୁ ମୋତେ ମୁଁ କହିଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଘଟଣାମାନ କହିଲେ ।”^{୪୦}ଗିମିରୋଣୀୟମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପାଖକୁ ଗଲେ । ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ସହତ କିଛି ଦିନ ରହିବା ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କଲେ । ତେଣୁ ଯୀଶୁ ସେଠାରେ ଦୁଇ ଦିନ ରହିଲେ ।^{୪୧}ଯୀଶୁଙ୍କଠାରୁ ବାଣୀ ଶୁଣି ବହୁତ ଲୋକ ତାହାଙ୍କଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ ।

^{୪୨}ଲୋକମାନେ ସେ ସ୍ତ୍ରୀକୁ କହିଲେ, “ପ୍ରଥମେ ଆମେ ତୁମ କଥା ଶୁଣି ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିଥିଲୁ କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ନିଜେ ତାହାଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ବିଶ୍ୱାସ କରୁଛୁ । ଆମେ

ବର୍ତ୍ତମାନ ଜାଣୁଛୁ ଯେ ସେ ହେଉଛନ୍ତି ପ୍ରକୃତରେ ଜଗତର ଭ୍ରାଣକର୍ତ୍ତା ।”

ଦଶେ ଗୁଣକର୍ମଗୁରାଙ୍କ ପୁତ୍ରକୁ ଯୀଶୁ ସ୍ତୁତ୍ତ କଲେ

“ସେଠାରେ ଭୁଲ ବନ ରହବା ପରେ ଯୀଶୁ ଗାଲୀଲୀକୁ ଯାତ୍ରା କଲେ ।” (ଯୀଶୁ ପୂର୍ବରୁ କହୁଥିଲେ ଯେ ନିଶେ ଭାବବାଦୀ ନିଜ ଦେଶରେ ସମ୍ମାନ ପାଏ ନାହିଁ) । “ପୁଣି ଯୀଶୁ ଯେତେବେଳେ ଗାଲୀଲୀରେ ପହଞ୍ଚିଲେ, ସେଠାରେ ଲୋକେ ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ୱାଗତ କଲେ । ପୂର୍ବରୁ ଯୀଶୁଗାଲମରେ ନିସ୍ୱାରପର୍ବ ବେଳେ ସେମାନେ ତାହାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ସବୁ ଦେଖିଥିଲେ । ସେହି ଲୋକମାନେ ପର୍ବ ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲେ ।

“ଯୀଶୁ ଗାଲୀଲୀର କାନା ନଗରକୁ ପୁଣି ଥରେ ଗଲେ । କାନାରେ ସେ ଜଳକୁ ଅଙ୍ଗୁରରସରେ ପରିଣତ କରିଥିଲେ । ଗାହାଙ୍କର ନିଶେ ମୁଖ୍ୟକର୍ମଗୁରା କଫର୍ନୀହୁମ ନଗରରେ ବାସ କରୁଥିଲେ । ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ପୁତ୍ର ଅସ୍ତ୍ରସ୍ତୁ ଥିଲା । ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଶୁଣିଲେ ଯେ ଯୀଶୁ ଯିହୁଦୀ ପ୍ରଦେଶରୁ ଆସିଛନ୍ତି ଓ ବର୍ତ୍ତମାନ ଗାଲୀଲୀରେ ଅଛନ୍ତି ତେଣୁ ସେ ବ୍ୟକ୍ତି କାନାରେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦେଖା କଲେ । କଫର୍ନୀହୁମକୁ ଆସି ତାହାଙ୍କର ପୁତ୍ରକୁ ସ୍ତୁତ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ସେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ନିବେଦନ କଲେ । ତାହାଙ୍କର ପୁତ୍ର ମୃତ ପ୍ରାୟ ହୋଇଥିଲା ।” ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କ କହଲେ, “ତୁମେମାନେ ଅଲୌକିକ ଓ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକର କାର୍ଯ୍ୟମାନ ନ ଦେଖିଲେ ତୁମେମାନେ ମୋତେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବ ନାହିଁ ।”

“ସ୍ୱାଦକର୍ମଗୁରାଗଣକ କହଲେ, “ମହାଶୟ, ମୋ ପୁତ୍ର ମରିବା ପୂର୍ବରୁ ଆପଣ ମୋ ଘରକୁ ଆସନ୍ତୁ ।”

“ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଯାଅ, ତୁମର ପୁଅ ବଞ୍ଚିବ ।” ଯୀଶୁଙ୍କ କଥା ସେ ବ୍ୟକ୍ତିଟି ଶୁଣି ବିଶ୍ୱାସ କଲେ ଓ ଘରକୁ ଚାଲିଗଲେ । ଯେତେବେଳେ ଯିବା ବାଟରେ ତାହାଙ୍କର କେତେଜଣ ଗୁକର ଆସି ତାହାଙ୍କୁ ଭେଟିଲେ । ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ, “ତୁମର ପୁଅ ସ୍ତୁତ୍ତ ହେଲାଣି ।”

“ପିଲାଟି ଅବସ୍ଥା କେଉଁ ସମୟଠାରୁ ଭଲ ଆଡ଼କୁ ଗତି କଲା?” ସେ ପଚାରିଲେ ।

ଗୁକରମାନେ କହଲେ, “ଗତକାଲ ପ୍ରାୟ ଗୋଟାଏ ବେଳୁ ତା’ର ଢର ଛାଡ଼ିଗଲା ।”

“ତୁମର ପୁଅ ବଞ୍ଚିବ,” ବୋଲି ଯୀଶୁ ଠିକ୍ ସେହି ସମୟରେ କହୁଥିଲେ, ଏହା ପିଲାଟି ବାପା ଜାଣିଲେ । ତେଣୁ ସେହି ଗୁଣକର୍ମଗୁରା ଓ ତାହାଙ୍କର ସମସ୍ତ ପରିବାରବର୍ଗ ଯୀଶୁଙ୍କଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ ।

ଯିହୁଦୀ ପ୍ରଦେଶରୁ ଗାଲୀଲୀକୁ ଆସିବା ପରେ ଯୀଶୁଙ୍କର ଏହା ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାର୍ଯ୍ୟ ଥିଲା ।

ପୋଖରୀ ପାଖରେ ଯୀଶୁ ନିଶେ ଲୋକକୁ ସ୍ତୁତ୍ତ କଲେ

ଏହା ପରେ ଯୀଶୁ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କର ଗୋଟିଏ ବିଶେଷ ପର୍ବ ଥିବାରୁ ସେ ଯୀଶୁଗାଲମକୁ ଗଲେ । ଯୀଶୁଗାଲମରେ ପାଞ୍ଚୋଟି ମଣ୍ଡପ ଥିବା ଗୋଟିଏ ପୋଖରୀ ଥିଲା । ଯିହୁଦୀ ଭାଷାରେ ଏହାକୁ ବେଥେସ୍ଦା (ଦୟାଗୃହ) କହନ୍ତି । ଏହା

ମେଷୟାର ପାଖରେ ଥିଲା । ବହୁତ ଅସ୍ତ୍ରସ୍ତୁ ଲୋକେ ପୋଖରୀ ପାଖ ମଣ୍ଡପ ଗୁଡ଼ିକରେ ପଡ଼ିରହୁଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେତେକ ଅନ୍ଧ, ଛୋଟା ଓ ପକ୍ଷାଘାତଗ୍ରସ୍ତ ରୋଗୀ ଥିଲେ । *ଏହାର କାରଣ, ନିଶେ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣପୁତ ବେଳେବେଳେ ଆସି ପୋଖରୀର ପାଣିକୁ ହଲୁଉଥିଲେ । ସେତେବେଳେ ଯେଉଁ ରୋଗୀ ପ୍ରଥମେ ପାଣି ଭିତରକୁ ଯାଉଥିଲା, ସେ ସ୍ତୁତ୍ତ ହୋଇ ଯାଉଥିଲା । ସେଠାରେ ନିଶେ ଲୋକ ପଡ଼ିରହୁ ଥିଲା, ସେ ବିଗତ ୩୮ ବର୍ଷଧରି ରୋଗଗ୍ରସ୍ତ ଥିଲା । ଯୀଶୁ ସେହି ଲୋକକୁ ସେଠାରେ ପଡ଼ି ରହିଥିବା ଦେଖିଲେ । ସେ ଜାଣିଲେ, ଯେ ସେ ଲୋକଟି ବହୁତ ବର୍ଷ ହେଲାଣି ରୋଗରେ ପଡ଼ିଛି । ତେଣୁ ଯୀଶୁ ତାକୁ ପଚାରିଲେ, “ତୁମେ କ’ଣ ସ୍ତୁତ୍ତ ହେବାକୁ ଚାହୁଁ?”

ସେ ରୋଗୀଟି ଉତ୍ତର ଦେଲା, “ମହାଶୟ, ପାଣି ହଲିବା ସମୟରେ ପାଣି ଭିତରକୁ ଯିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ମୋର କେହି ଲୋକ ନାହିଁ । ମୁଁ ପ୍ରଥମେ ପାଣି ଭିତରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କଲାବେଳେ ଅନ୍ୟ ନିଶେ ମୋ ପୂର୍ବରୁ ପାଣି ଭିତରକୁ ଚାଲିଯାଆନ୍ତି ।”

ତା’ପରେ ଯୀଶୁ କହଲେ, “ଠିଆ ହୁଅ । ତୁମର ବିଛଣା ଉଠାଇ ଚାଲ ।” ସେତେବେଳେ ଲୋକଟି ସ୍ତୁତ୍ତ ହୋଇଗଲା । ସେ ତା’ ବିଛଣା ଉଠେଇ ଚାଲିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା ।

ଏହି ଘଟଣା ବିଶ୍ୱାମ୍ଭବାର ଦିନ ହୋଇଥିଲା । ଯେତେବେଳେ ଯିହୁଦୀମାନେ ସ୍ତୁତ୍ତ ହୋଇଥିବା ଲୋକକୁ କହିଲେ, “ଆଜି ବିଶ୍ୱାମ୍ଭବାର । ବିଶ୍ୱାମ୍ଭବାରରେ ତୁମେ ବିଛଣା ବୋହ ନେଇ ଯିବା ଆମର ନିୟମ ବିରୁଦ୍ଧ କାର୍ଯ୍ୟ ।”

କିନ୍ତୁ ଲୋକଟି କହିଲା, “ମୋତେ ଯିଏ ସ୍ତୁତ୍ତ କଲେ, ସେ ମୋତେ କହିଲେ ‘ତୁମର ବିଛଣା ନିଅ ଓ ଚାଲ ।’”

ଯିହୁଦୀମାନେ ସେ ଲୋକକୁ ପଚାରିଲେ, “ଯିଏ ତୁମକୁ ଆଜି ବିଛଣା ଉଠେଇ ଚାଲିବାକୁ କହିଲା, ସେ କିଏ?”

କିନ୍ତୁ ସ୍ତୁତ୍ତ ହୋଇଥିବା ଲୋକଟି, ସେ ବ୍ୟକ୍ତିଟି କିଏ ତାହା ଜାଣି ନ ଥିଲା । ସେହି ଜାଗାରେ ବହୁତ ଲୋକଥିଲେ ଓ ଯୀଶୁ ସେଠାରୁ ଚାଲି ଯାଇଥିଲେ ।

ଏପରେ ଯୀଶୁ ସେହି ଲୋକକୁ ମନ୍ଦିର ପରିସରରେ ଦେଖିଲେ । ସେ ତାକୁ କହିଲେ, “ଦେଖ, ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ତୁତ୍ତ ହୋଇଯାଇଛ । ତେଣୁ ତୁମେ ଆଉ ପାପ କର ନାହିଁ । ଯଦି ତୁମେ ପାପ କରିବ, ତେବେ ତୁମର ଏହାଠାରୁ ଅଧିକ କ୍ଷତି ହୋଇପାରେ ।”

ତା’ପରେ ଲୋକଟି ସେହି ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲା । ସେ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲା ଯେ ଯୀଶୁ ତାକୁ ସ୍ତୁତ୍ତ କରିଛନ୍ତି ।

ପଦବ୍ୟାଖ୍ୟା ୪ ଏହି ପଦଟି କେବଳ କେତେକ ପରବର୍ତ୍ତୀ ହସ୍ତଲିପିରେ ମିଳେ ।

ଫାଶୁ ବିଶ୍ୱାସବାଚରେ ଏହସବୁ (ସ୍ତ୍ରୁଷ୍ଟ) କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ତେଣୁ ଯିହୁଦୀମାନେ ଯାଶୁଙ୍କ ପ୍ରତି ଖରାପ ବ୍ୟବହାର କରିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ ।^{୧୭}କିନ୍ତୁ ଯାଶୁ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ମୋର ପିତା ସର୍ବଦା କାର୍ଯ୍ୟରତ, ଅତଏବ ମୁଁ ମଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ ।”

^{୧୮}ଏଥିପାଇଁ ଯିହୁଦୀ ନେତାମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିବା ପାଇଁ ଆହୁରି ଅଧିକ ଚେଷ୍ଟା କଲେ । ଯିହୁଦୀମାନେ କହିଲେ, “ପ୍ରଥମେ ଯାଶୁ ବିଶ୍ୱାସବାଚର ନିୟମ ଗ୍ରହଣିଲେ । ତା’ପରେ ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ନିଜର ପିତା ବୋଲି କହିଲେ । ସେ ନିଜକୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହଚର ସମାନ କରିଲେ ।”

ଯାଶୁଙ୍କଠାରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗଢ଼ ଅଛି

^{୧୯}କିନ୍ତୁ ଯାଶୁ କହିଲେ, “ମୁଁ ଭୁଲକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି, ପୁତ୍ର ଏକାକୀ କିଛି କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଯାହା ତାହାଙ୍କ ପିତା କରୁଥିବା ପୁତ୍ର ଦେଖନ୍ତି, ସେ ତାହାହିଁ କରିନ୍ତି । କାରଣ ପିତା ଯାହା କରନ୍ତି ପୁତ୍ର ମଧ୍ୟ ସେହିସବୁ କରନ୍ତି ।^{୨୦}ପିତା ପୁତ୍ରକୁ ପ୍ରେମ କରନ୍ତି । ପିତା ନିଜେ କରିଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟ ପୁତ୍ରକୁ ଦେଖାନ୍ତି । (ଏହ ରୋଗୀଟି ସ୍ତ୍ରୁଷ୍ଟ ହୋଇଗଲା) ଆଉ ଭୁଲେମାନେ ଯେପରି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱିତ ହୁଅନ୍ତି, ଏ ନିମନ୍ତେ ପିତା ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଏହାଠାରୁ ଆହୁରି ମହତ୍ତ୍ୱ କର୍ମ ଦେଖାଇବେ ।^{୨୧}ପରମପିତା ମୃତଲୋକକୁ ଉଠାନ୍ତି ଓ ସେମାନଙ୍କୁ ଜୀବନଦାନ କରନ୍ତି । ଠିକ୍ ସେହିପରି ପୁତ୍ର ମଧ୍ୟ ନିଜ ଲଜ୍ଜା ଅନୁସାରେ ଲୋକଙ୍କୁ ଜୀବନଦାନ କରନ୍ତି ।^{୨୨}ପିତା କାହାର ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସେ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିବାର ସମସ୍ତ କ୍ଷମତା ଅର୍ପଣ କରିଛନ୍ତି ।^{୨୩}ଲିଖିତ ଏହା କଲେ କାରଣ ସମସ୍ତେ ପିତାଙ୍କୁ ଯେପରି ସମ୍ମାନ ଦେଉଛନ୍ତି, ସେହିପରି ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସମ୍ମାନ ଦେବେ । ଯଦି କୌଣସି ଲୋକ ପୁତ୍ରକୁ ସମ୍ମାନ ଦିଏ ନାହିଁ, ତେବେ ସେ ପିତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସମ୍ମାନ ଦିଏ ନାହିଁ । ପିତା ପୁତ୍ରକୁ ପଠାଇଛନ୍ତି ।

^{୨୪}ମୁଁ ଭୁଲକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି ଯେ, ଯଦି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ମୋର କହିବା କଥା ଶୁଣେ ଓ ମୋତେ ଯିଏ ପଠାଇଛନ୍ତି ତାହାଙ୍କଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରେ, ତେବେ ସେ ବ୍ୟକ୍ତି ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ଲାଭ କରିଥାନ୍ତି । ସେ ବ୍ୟକ୍ତି ଦୋଷୀ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସିତ ହେବ ନାହିଁ । ସେ ମୃତ୍ୟୁକୁ ପାର ହୋଇ ଜୀବନ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରି ସାରିବ ।^{୨୫}ମୁଁ ଭୁଲକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି, ଗୋଟିଏ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସମୟ ଆସୁଛି । ସେ ସମୟ ଆସି ଗଲାଣି । ପାପ ଧାରୀ ମୃତ ଲୋକମାନେ ଲିଖିତରୁ ପୁତ୍ରଙ୍କ ସ୍ୱର ଶୁଣିବେ । ପୁତ୍ରଙ୍କର ସ୍ୱର ଶୁଣି ଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ଲୋକମାନେ, ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ଲାଭ କରିବେ ।^{୨୬}ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମପିତା ହେଉଛନ୍ତି ଜୀବନର ଉତ୍ସ । ଅତଏବ ସେ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଜୀବନଦାନ କରିବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେଇଛନ୍ତି ।^{୨୭}ଲୋକଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ କରିବା ପାଇଁ ସେ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ କ୍ଷମତା ଦେଇଛନ୍ତି । କାରଣ ସେ ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ର* ଅଟନ୍ତି ।^{୨୮}ଭୁଲେ ଏଥିରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୁଅ ନାହିଁ । ଏପରି ସମୟ ଆସୁଛି, ଯେତେବେଳେ ସମାଧିସ୍ଥ ସମସ୍ତ ମୃତ

ଲୋକମାନେ ତାହାଙ୍କର ସ୍ୱର ଶୁଣିବେ ।^{୨୯}ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ସମାଧିରୁ ବାହାରିବେ । ଜୀବନରେ ସତ୍ତ୍ୱ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିବା ଲୋକମାନେ ଉଠିବେ ଓ ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ପାଇବେ । କିନ୍ତୁ ଲୁକାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିବା ଲୋକମାନେ ଦୋଷୀ ଭାବରେ ବିଶ୍ୱାସିତ ହେବା ପାଇଁ ଉଠିବେ ।

ଯାଶୁଙ୍କର ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କ ସହଚର କଥାବାର୍ତ୍ତା ପ୍ରସ୍ତୁତ

^{୩୦}ମୁଁ ଏକାକୀ କିଛି କରିପାରୁ ନାହିଁ । ମୁଁ କେବଳ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ କହିବା ଅନୁସାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରେ । ତେଣୁ ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ଠିକ୍, କାରଣ ମୁଁ ନିଜକୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ମୁଁ ଲଜ୍ଜା କରେ, ଯିଏ ମୋତେ ପଠାଇଛନ୍ତି ।

^{୩୧}ମୁଁ ଯଦି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମୋ ନିଜ ବିଷୟରେ କୁହେ, ଓ ସେମାନଙ୍କୁ ମୋର ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦିଏ, ସେମାନେ ମୋର ସାକ୍ଷ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିବେ ନାହିଁ ।^{୩୨}କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ଅଛନ୍ତି, ଯିଏକି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମୋର ବିଷୟରେ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦିଅନ୍ତି । ଏବଂ ମୁଁ ଜାଣେ, ମୋ ବିଷୟରେ ସେ ଯାହା କହିବ, ତାହା ସବୁ ସତ୍ୟ ।

^{୩୩}ଭୁଲେ ଯୋହନଙ୍କ ପାଖକୁ ଲୋକ ପଠାଇଛି । ସେ ଭୁଲମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ ସମ୍ମୁଖରେ କହିଛନ୍ତି ।^{୩୪}ମୋ ବିଷୟରେ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେବା ପାଇଁ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିର ପ୍ରୟୋଗ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଭୁଲକୁ ଏହି ସବୁ କହୁଛି ଯେପରି ଭୁଲମାନେ ତାହାପୁରା ଉଦ୍ଧାର ପାଇ ପାରନ୍ତି ।^{୩୫}ଯୋହନ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଦୀପ ପରି ନିଜ ଆଲୋକ ଦେଇଥିଲେ । ଏବଂ ଭୁଲମାନେ ସେହି ଆଲୋକ କିଛି କ୍ଷଣ ପାଇଁ ଉପଭୋଗ କରି ଖୁସି ହେଲେ ।

^{୩୬}କିନ୍ତୁ ମୋ ପାଖରେ ମୋ ସମ୍ମୁଖରେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରମାଣ ଅଛି, ଯାହା ଯୋହନଙ୍କ ପ୍ରମାଣଠାରୁ ଅଧିକ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । ମୁଁ ଯାହା ସବୁ କରୁଛି, ତାହା ସବୁ ମୋର ପ୍ରମାଣ । ପରମପିତା ମୋତେ ଏସବୁ କରିବା ପାଇଁ ଦେଇଥିଲେ । ଏହିସବୁ କାର୍ଯ୍ୟରୁ ଏହା ପ୍ରମାଣିତ ହୁଏ ଯେ ପରମପିତା ମୋତେ ପଠାଇଛନ୍ତି ।^{୩୭}ପରମପିତା ମୋତେ ପଠାଇଛନ୍ତି ଓ ନିଜେ ମୋ ବିଷୟରେ ପ୍ରମାଣ ଦେଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଭୁଲେ କେବେ ତାହାଙ୍କର ସ୍ୱର ଶୁଣିନାହିଁ । ତାହାଙ୍କର କିପରି ରୂପ, ତାହା ମଧ୍ୟ ଭୁଲେ ଦେଖିନାହିଁ ।^{୩୮}ପରମପିତାଙ୍କର ଉପଦେଶ ଭୁଲଠାରେ ବାସ କରିନାହିଁ । ଏହାର କାରଣ, ସେ ପଠାଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଠାରେ ଭୁଲମାନେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖି ନାହିଁ ।^{୩୯}ଭୁଲମାନେ ଯତ୍ନ ସହକାରେ ଧର୍ମ ଗାସ୍ତ୍ରପୁସ୍ତକ ଅଧ୍ୟୟନ କରୁଛି । କାରଣ ଭୁଲମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କର ଯେ, ସେହି ଧର୍ମଗାସ୍ତ୍ର ପୁସ୍ତକ ହିଁ ଭୁଲମାନେ ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ପାଇବ । ସେହି ଧର୍ମଗାସ୍ତ୍ର ପୁସ୍ତକ ମୋ ବିଷୟରେ କହିଛି ।^{୪୦}କିନ୍ତୁ ଭୁଲମାନେ ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ପାଇବା ପାଇଁ ମୋ ନିକଟକୁ ଆସୁ ନାହିଁ ।

“ମୁଁ ଲୋକମାନଙ୍କଠାରୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଗୁହଁ ନାହିଁ।” କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତୁମକୁ ଜାଣେ। ମୁଁ ଜାଣେ ଯେ ତୁମ୍ଭ ହୁଏତ ଯେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ପ୍ରେମ ନାହିଁ।” ମୁଁ ମୋର ପରମପିତାଙ୍କଠାରୁ ଆସିଛି। ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପାଇଁ କଥା କହେ। କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭମାନେ ମୋତେ ଗ୍ରହଣ କରୁ ନାହିଁ। କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ କିଏ ଆସି କେବଳ ତା ନିଜ ବିଷୟରେ କହିବ ସେତେବେଳେ ତୁମ୍ଭେ ତାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବ।” ତୁମ୍ଭମାନେ ପରମ୍ପରାଠାରୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ପାଇବା ପାଇଁ ଭଲ ପାଅ। କିନ୍ତୁ ଏକମାତ୍ର ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ପାଖରୁ ଯେଉଁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଆସେ, ତାହା ପାଇବା ପାଇଁ ତୁମ୍ଭେ ଆସିବେ ତେଣୁ କରୁ ନାହିଁ। ତାହାହେଲେ ତୁମ୍ଭେ ଏକଥା କପର ବିଶ୍ଵାସ କରି ପାରବ। “କିନ୍ତୁ ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ପରମପିତାଙ୍କ ଆଗରେ ତୁମ୍ଭ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅଭିଯୋଗ କରିବ। ମୋରା ହେଉଛନ୍ତି ନିଶ୍ଚୟ, ଯିଏ ତୁମ୍ଭ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅଭିଯୋଗ କରିବ। ତୁମ୍ଭେ ମୋତାଙ୍କଠାରେ ଭରସା ରଖିଛ ଯେ ସେ ତୁମ୍ଭକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବେ।” ଯଦି ପ୍ରକୃତରେ ତୁମ୍ଭମାନେ ମୋତାଙ୍କୁ ବିଶ୍ଵାସ କରିଛ, ତେବେ ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ଵାସ କରିବ। କାରଣ ମୋରା ମୋ ବିଷୟରେ ଲେଖିଥିଲେ।” କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେ ମୋତାଙ୍କର ଲେଖିବା କଥା ବିଶ୍ଵାସ କରୁ ନାହିଁ। ତେଣୁ ତୁମ୍ଭମାନେ ମୋ କଥାରେ ବିଶ୍ଵାସ କରି ପାରବ ନାହିଁ।”

ଯୀଶୁ ୫୦୦୦(ପାଞ୍ଚ ହଜାର)ରୁ ଅଧିକ ଲୋକଙ୍କୁ ଖୁଆଇଲେ

ଏହା ପରେ ଯୀଶୁ ଗାଲିଲୀ ହ୍ରଦ (ଅର୍ଥାତ୍ ଡିକରଥା ହ୍ରଦ) ପାର ହୋଇ ଆରପାଖକୁ ଗଲେ। ତାହାଙ୍କ ପଛ ପଛେ ବହୁତ ଲୋକ ଗଲେ। ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କଲେ, କାରଣ ଯୀଶୁ କି ପ୍ରକାରେ ରୋଗୀମାନଙ୍କୁ ସୁସ୍ଥ କରି ଆପଣା ଗଳ୍ପ ପ୍ରକାଶ କଲେ ତାହା ସେମାନେ ଦେଖିଥିଲେ। ଯୀଶୁ ପାହାଡ଼ ଉପରକୁ ଚଢ଼ିଗଲେ। ସେଠାରେ ତାହାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଗହଣରେ ବସିଲେ। ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କର ନିସ୍ଵାରପର୍ବର ସମୟ ପାଖ ହୋଇଯାଇଥିଲା।

ଯୀଶୁ ଦେଖିଲେ ଲୋକମାନେ ବହୁ ଫଖ୍ୟାରେ ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସୁଛନ୍ତି। ସେ ଫିଲିପ୍ପୁଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଫିଲିପ୍ପୁ, ଏହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଖୁଆଇବା ପାଇଁ ଆମ୍ଭେ କେଉଁଠାରୁ ଯଥେଷ୍ଟ ଖାଦ୍ୟ କରି ପାରବା?” (ସେ ଏକଥା ଫିଲିପ୍ପୁଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ପଚାରିଲେ, କାରଣ ସେ ତାହାଙ୍କ ନିଜ ଯୋଜନା ବିଷୟରେ ଜାଣିଥିଲେ।)

ଫିଲିପ୍ପୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଏଠାରେ ଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ଖଣ୍ଡ-ଖଣ୍ଡେ ରୋଟି କରି ଦେବା ପାଇଁ ଆମ୍ଭ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମାତ୍ର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାମ କରି ଉପାର୍ଜନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ।”

ସେଠାରେ ଆଉକଣ୍ଠେ ଶିଷ୍ୟ, ଆନ୍ଦ୍ରିୟ ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲେ, ସେ ଗିମୋନ ପିତରଙ୍କର ଭାଇ। ଆନ୍ଦ୍ରିୟ କହିଲେ, “ଏଠାରେ ନିଶ୍ଚୟ ବାଳକ ଅଛି। ତା’ପାଖରେ ପାତ୍ରୋଟି ରୋଟି ଓ ଦୁଇଟି ଛୋଟମାଛ ଅଛି। କିନ୍ତୁ ଏତେ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ତାହା ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ ନାହିଁ।”

ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବସିବାକୁ କୁହ।” ସେଠାରେ ପ୍ରଭୃତ ଭାସ ଥିଲା। ସେଠାରେ ପ୍ରାୟ ପାଞ୍ଚ ହଜାର ପୁରୁଷ

ବସିଥିଲେ। ଯୀଶୁ ରୋଟି ନେଇ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଲେ ଓ ବସିଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ତାହା ବାଣ୍ଟିଲେ। ସେ ମାଛକୁ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ବାଣ୍ଟିଲେ। ସେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମନଇଚ୍ଛା ଖାଇବାକୁ ଦେଲେ।

ସବୁ ଲୋକମାନେ ଯଥେଷ୍ଟ ପରିମାଣରେ ଖାଇଲେ। ସେମାନେ ଖାଇ ସାରିବା ପରେ ଯୀଶୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ବଳକା ମାଛ ଓ ରୋଟି ଏକାଠି କର, କିଛି ନଷ୍ଟ କରି ନାହିଁ।” ତେଣୁ ଶିଷ୍ୟମାନେ ବଳକା ଥିବା ଖାଦ୍ୟ ଏକାଠି କଲେ। ଲୋକମାନେ କେବଳ ମାତ୍ର ପାତ୍ରୋଟି ରୋଟିରୁ ଖାଇବା ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଏବେ ଶିଷ୍ୟମାନେ ବଳକା ଖାଦ୍ୟକୁ ବାରିଟି ଟେକାଇଲେ ଉଡ଼ି କଲେ।

ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କର ଏହି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାରୀୟ ଦେଖି କହିଲେ, “ସେ ନିଶ୍ଚୟ ନିଶ୍ଚୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା, ଯିଏ କି ଏହି ଜଗତକୁ ଆସିଛନ୍ତି।”

ଯୀଶୁ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ ଲୋକମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଗୁଣା କରିବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଥିଲେ। ଯେତେବେଳେ ତାହାଙ୍କୁ ଧରି ନେଇ ଗୁଣା କରିବାର ଯୋଜନା ଲୋକେ କରିଲେ, ସେତେବେଳେ ସେ, ସେହି ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ି ଏକାନ୍ତ ପାହାଡ଼ ଉପରକୁ ଚାଲିଗଲେ।

ଯୀଶୁ ପାଣିରେ ଚାଲିଲେ

ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ସେହି ସମ୍ପାରେ ଗାଲିଲୀ ହ୍ରଦକୁ ଗଲେ। ଅନ୍ଧାର ହୋଇଯାଇଥିଲା, ତଥାପି ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଫେରିଲେ ନାହିଁ। ତେଣୁ ସେମାନେ ତଙ୍ଗାରେ ବସି ହ୍ରଦର ଆର ପାଖରେ ଥିବା କଫନୀୟମ ଆଡ଼େ ଗଲେ। ଖୁବ୍ ଦୂରରେ ପବନ ବହୁଥିଲା। ହ୍ରଦରେ ବଡ଼ ବଡ଼ ତେଜ ଉଠିଲା। ସେମାନେ ଆତୁଳ ମାରି ପ୍ରାୟ ପାଞ୍ଚ କମ୍ପା ଛଅ କଲୋମିଟର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗଲେ। ତା’ପରେ ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ। ସେ ପାଣି ଉପରେ ଚାଲିଥିଲେ। ସେ ତଙ୍ଗା ଆଡ଼କୁ ଆସୁଥିଲେ। ଶିଷ୍ୟମାନେ ତରି ଗଲେ। କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଭୟ କରି ନାହିଁ। ଏହିତ ମୁଁ ନିଜେ।” ଯୀଶୁ ଏକଥା କହିବା ପରେ ଶିଷ୍ୟମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ତଙ୍ଗା ଭିତରକୁ ଆଣି ଖୁସି ହେଲେ। ତା’ପରେ ତଙ୍ଗାଟି ଲକ୍ଷ୍ୟ ସ୍ଥଳରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା।

ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଖୋଦିଲେ

ତହିଁ ଆରବିନ ହ୍ରଦର ଆର ପଟେ କେତେକ ଲୋକ ରହନ୍ତେଲେ। ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ତଙ୍ଗାରେ ଯାଇ ନାହିଁ, ଏହି ବିଷୟ ସେହି ଲୋକମାନେ ଜାଣି ନଥିଲେ। ସେମାନେ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ, ଶିଷ୍ୟମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଏକାକୀ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ତଙ୍ଗାରେ ଚାଲିଗଲେ। ସେମାନେ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ, ସେଠାରେ କେବଳ ସେହି ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ତଙ୍ଗା ଥିଲା। କିନ୍ତୁ ସେତେବେଳେ ଡିକରଥାକୁ କେତେକ ତଙ୍ଗା ଆସିଲା। ଲୋକମାନେ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ପୂର୍ବ ଦିନ ଖାଇଥିଲେ ସେଠାରେ ତଙ୍ଗା ଗୁଡ଼ିକ

ଆସି ରହଲ। ସେହି ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେବା ପରେ ସେମାନେ ରୋଟୀ ଖାଇଥିଲେ।^{୨୪}ଲୋକମାନେ ସେଠାରେ ଯୀଶୁ ଓ ତାହାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନେ ନଥିବା ଦେଖିଲେ। ତେଣୁ ଲୋକମାନେ ତଙ୍ଗାଗୁଡ଼ିକରେ ଯାତ୍ରାକରି ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଖୋଜିବା ପାଇଁ କଫର୍ମାସୁମକୁ ଗଲେ।

ଯୀଶୁ, ନୀବନ ସମ୍ପଦ ଖାଦ୍ୟ

^{୨୫}ଲୋକମାନେ ହୁଦର ଆରପଟେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପାଇଲେ। ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଗୁରୁ, ଆପଣ ଏଠାକୁ କେତେବେଳେ ଆସିଲେ?”^{୨୬}ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଭୂମ୍ୟମାନେ ମୋତେ କାହିଁକି ଖୋଜୁଛ? ମୁଁ କରୁଥିବା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାରୀ ଗୁଡ଼ିକ ମୋର ଗଳ୍ପକୁ ପ୍ରମାଣିତ କରୁଥିବାରୁ ଭୂମ୍ୟେ ମୋତେ ଖୋଜୁଛ କି? ତା’ ନୁହେଁ। ମୁଁ ଭୂମ୍ୟକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି, ରୋଟୀ ଖାଇ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥିବାରୁ ଭୂମ୍ୟମାନେ ମୋତେ ଖୋଜୁଛ।^{୨୭}ପୁସ୍ତକାଳୀ ଖାଦ୍ୟ ପଦାର୍ଥ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ। ତେଣୁ ଭୂମ୍ୟେ ସେହିଭଳି ଖାଦ୍ୟ ପାଇବା ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କର ନାହିଁ, ବରଂ ଭୂମ୍ୟମାନେ ଏଭଳି କାର୍ଯ୍ୟ କର ଯାହା ଭଲ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଓ ଭୂମ୍ୟକୁ ସବୁ ଦିନ ପାଇଁ ନୀବନ ଦେବ। ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ର ସେହିପରି ଖାଦ୍ୟ ଭୂମ୍ୟକୁ ଦେବେ। ପରମେଶ୍ଵର ଦେଖାଇଛନ୍ତି ଯେ, ସେ ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ରଙ୍କ ସହ ଅଛନ୍ତି।”

^{୨୮}ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଆମେ କ’ଣ କ’ଣ କରିବା ଉଚିତ ବୋଲି ପରମେଶ୍ଵର ଗୁହୀଳି?”

^{୨୯}ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ପରମେଶ୍ଵର ଗୁହୀଳି, ଯେ ସେ ଯାହାଙ୍କୁ ପଠାଇଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କଠାରେ ଭୂମ୍ୟମାନେ ବିଶ୍ଵାସ କର।”

^{୩୦}ତେଣୁ ଲୋକମାନେ ପଚାରିଲେ, “ଭୂମ୍ୟକୁ ଯେ ପରମେଶ୍ଵର ପଠାଇଛନ୍ତି, ଏକଥା ଭୂମ୍ୟେ କେଉଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାରୀ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରମାଣ କରି ଦେଖାଇବ? ଭୂମ୍ୟେ ଯଦି କୌଣସି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାରୀ ଆମ୍ଭକୁ କରି ଦେଖାଇବ, ତେବେ ଆମ୍ଭେ ଭୂମ୍ୟକୁ ବିଶ୍ଵାସ କରିବୁ। ଭୂମ୍ୟେ କ’ଣ କରିବ? ^{୩୧}ଆମ୍ଭର ପିତୃପୁରୁଷମାନେ ମରୁତୁମିରେ ମାନୁ* ଖାଇଥିଲେ, ତାହା ପରମେଶ୍ଵର ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଇଥିଲେ। ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖା ଅଛି: ‘ପରମେଶ୍ଵର ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ଵର୍ଗର ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବାକୁ ଦେଇଥିଲେ।’*^{୩୨}

^{୩୩}ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ମୁଁ ଭୂମ୍ୟକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି, ସ୍ଵର୍ଗର ଖାଦ୍ୟ ଭୂମ୍ୟେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦେଇଥିବା ଲୋକ ମୋଗା ନୁହନ୍ତି। ମୋର ପରମପିତା ଭୂମ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସ୍ଵର୍ଗର ପ୍ରକୃତ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବାକୁ ଦିଅନ୍ତି। ^{୩୪}ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କର ଖାଦ୍ୟ କ’ଣ? ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କର ଖାଦ୍ୟ ହେଉଛି ନିଜେ ବ୍ୟକ୍ତି ଯିଏ ନିଜତକୁ ନୀବନ ଦେବା ପାଇଁ ସ୍ଵର୍ଗର ଓହ୍ଲାଇଛନ୍ତି।”

^{୩୫}ଲୋକମାନେ କହିଲେ, “ମହାଶୟ, ଆମ୍ଭକୁ ସବୁବେଳେ ଏହି ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବାକୁ ଦିଅନ୍ତୁ।”

^{୩୬}ତାପରେ ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ମୁଁ ସେହି ନୀବନଦାୟକ

ଖାଦ୍ୟ। ମୋ ନିକଟକୁ ଯେ କେହି ଆସେ ସେ କଦାପି ଭୋକିଲା ରହିବ ନାହିଁ। ମୋତେ ଯିଏ ବିଶ୍ଵାସ କରେ, ସେ କେବେ ଭୂଷିତ ହେବ ନାହିଁ। ^{୩୭}ମାତ୍ର ମୁଁ ଭୂମ୍ୟକୁ ସ୍ଵର୍ଗରୁ କହୁଛି ଯେ, ଭୂମ୍ୟେ ମୋତେ ଦେଖିଅଛ, କିନ୍ତୁ ଭୂମ୍ୟେ ତଥାପି ବିଶ୍ଵାସ କରୁନାହିଁ। ^{୩୮}ମୋର ପରମପିତା ମୋତେ ମୋ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦେଇଛନ୍ତି। ସେମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିବେ। ମୁଁ ସର୍ବଦା ମୋପାଖକୁ ଆସୁଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କରିବି। ^{୩୯}ମୁଁ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାପାଇଁ ସ୍ଵର୍ଗରୁ ଆସିଅଛି। ମୁଁ ନିଜ ଇଚ୍ଛା ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଆସି ନାହିଁ। ^{୪୦}ପରମେଶ୍ଵର ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ମୋତେ ଦେଇଛନ୍ତି, ମୁଁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ନିଜକୁ ହେଲେ କଦାପି ହରାଇବ ନାହିଁ। ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଶେଷ ଦିନରେ ନିଶ୍ଚୟ ଉତ୍ଥାପନ କରିବି। ଯିଏ ମୋତେ ପଠାଇଛନ୍ତି ସେ ଗୁହୀଳି ମୁଁ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ କରେ। ^{୪୧}ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ ଯିଏ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଦେଖେ ଏବଂ ତାହାଙ୍କଠାରେ ବିଶ୍ଵାସ କରେ, ସେ ଅନନ୍ତ ନୀବନ ଲାଭ କରେ। ମୁଁ ସେ ଲୋକକୁ ଶେଷଦିନରେ ଉତ୍ଥାପନ କରିବି। ଏହା ପରମପିତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛା।”

^{୪୨}ମୁଁ ସ୍ଵର୍ଗରୁ ଓହ୍ଲାଇଥିବା ଖାଦ୍ୟ,” ବୋଲି ଯୀଶୁ କହିବାରୁ ଯିହୁଦୀମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅଭିଯୋଗ ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲେ। ^{୪୩}ଯିହୁଦୀମାନେ କହିଲେ, “ଏ ଯୀଶୁ ଅଟନ୍ତି। ଆମ୍ଭେ ତାହାଙ୍କ ପିତା ମାତାଙ୍କୁ ଜାଣିଛୁ। ଯୀଶୁ କେବଳ ଯୋସେଫଙ୍କର ପୁତ୍ର। ‘ସେ କପର ସ୍ଵର୍ଗର ଓହ୍ଲାଇଛି ବୋଲି କହୁଛ?’”

^{୪୪}କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ଭୂମ୍ୟମାନେ ଅଭିଯୋଗ କରିବା ବନ୍ଦକର। ^{୪୫}ପରମପିତା ମୋତେ ପଠାଇଛନ୍ତି। ସେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମୋ ନିକଟକୁ ଆଣନ୍ତି। ମୁଁ ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଶେଷଦିନରେ ଉତ୍ଥାପନ କରିବି। ଯଦି ପରମପିତା କୌଣସି ଲୋକକୁ ମୋ ନିକଟକୁ ନ ଆଣିବେ, ତେବେ ସେ ଲୋକ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିପାରବ ନାହିଁ। ^{୪୬}ଭ୍ରାବବାଣୀରେ ଏହିପରି ଲେଖା ଅଛି: ‘ପରମେଶ୍ଵର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେବେ।’* ଲୋକମାନେ ପରମପିତାଙ୍କ କଥା ଶୁଣନ୍ତି, ଓ ତାହାଙ୍କଠାରୁ ଶିକ୍ଷା ପାଆନ୍ତି। ତା’ପରେ ମୋ’ ପାଖକୁ ସେ ଲୋକମାନେ ଆସନ୍ତି। ^{୪୭}ମୁଁ କହିବା ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ, କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ପରମପିତାଙ୍କୁ ଦେଖିଛି। ପରମପିତାଙ୍କୁ କେବଳ ସେହି ନିଜେ ଦେଖିଛନ୍ତି, ଯିଏ କି ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କଠାରୁ ଆସିଛନ୍ତି। ସେହି ଲୋକ ପରମପିତାଙ୍କୁ ଦେଖିଛନ୍ତି। ^{୪୮}ମୁଁ ଭୂମ୍ୟକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି, ଯଦି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ବିଶ୍ଵାସ କରେ ତେବେ ସେ ଅନନ୍ତ-ନୀବନ ଲାଭ କରେ। ^{୪୯}ମୁଁ ନିଜେ ସେହି ନୀବନଦାୟକ ଖାଦ୍ୟ। ^{୫୦}ଭୂମ୍ୟର ପିତୃପୁରୁଷମାନେ ପ୍ରାନ୍ତରେ ପରମେଶ୍ଵର ଦେଇଥିବା ମାନୁ (ଖାଦ୍ୟ) ଖାଇଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଅନ୍ୟ ଲୋକଙ୍କ ପରି ମରିଯାଇଲେଣି। ^{୫୧}ମୁଁ ସ୍ଵର୍ଗରୁ ଓହ୍ଲାଇଥିବା ସେହି ଖାଦ୍ୟ। ଯଦି କୌଣସି ଲୋକ ଏହି ଖାଦ୍ୟ ଖାଏ ତେବେ ସେ କଦାପି ମରିବ ନାହିଁ। ^{୫୨}ମୁଁ ସ୍ଵର୍ଗରୁ ଓହ୍ଲାଇଥିବା ନୀବନ୍ତ ଖାଦ୍ୟ। ଯଦି

ମାନୁ ଏକ ପ୍ରକାର ଖାଦ୍ୟ।

‘ପରମେଶ୍ଵର ... ଦେଇଥିଲେ’ ଗୀତବହୁତା ୬:୨୪

‘ପରମେଶ୍ଵର ... ଦେବେ।’ ଯିଶାଇୟ ୫୪: ୧୩

କୌଣସି ଲୋକ ଏ ଖାଦ୍ୟ ଖାଏ, ତେବେ ସେ ଚରଣନ ପାଇଁ ବଞ୍ଚି ରହବ । ଏହ ଖାଦ୍ୟ ହେଉଛି ମୋର ଗର୍ଭାର । ମୁଁ ମୋର ଗର୍ଭାର ଦେଇଦେବ, ତତ୍ପୁର ନଗତର ଲୋକମାନେ ନୀବନ ପାଇପାରବେ ।”

“ତା’ପରେ ସିହୁଦୀମାନେ ପରସ୍ପର ଭିତରେ ଯୁକ୍ତକର୍ କରବାକୁ ଲାଗିଲେ । ସେମାନେ କହଲେ, “ଏ ଲୋକ କିପରି ଆତ୍ମମାନଙ୍କୁ ତାର ଗର୍ଭାର ଖାଇବା ପାଇଁ ଦେଇ ପାରବ?”

“ଯୀଶୁ କହଲେ, “ମୁଁ ଭୁମକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି, ଭୁମେ ନିଶ୍ଚୟ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ରଙ୍କ ମାସ ଖାଇବ । ଭୁମେ ନିଶ୍ଚୟ ତାହାଙ୍କ ରକ୍ତ ପିଇବ । ଯଦି ଭୁମେ ଏହା ନ କରିବ, ତେବେ ଭୁମ ଭିତରେ ପ୍ରକୃତ ନୀବନ ନାହିଁ ।” ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ମୋ ମାସ ଖାଏ ଓ ମୋ ରକ୍ତ ପିଏ, ସେ ଅନନ୍ତନୀବନ ପାଏ । ମୁଁ ସେହି ଲୋକକୁ ଶେଷ ଦିନରେ ମୃତ୍ୟୁରୁ ଉଦ୍ଦୋଳବ ।” ଯେମାନେ ମାସ ପ୍ରକୃତ ଆହାର । ମୋର ରକ୍ତ ପ୍ରକୃତ ପାନୀୟ ।” ଯଦି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ମୋ ମାସ ଖାଏ ଓ ମୋର ରକ୍ତ ପିଏ, ତେବେ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ମୋ ଭିତରେ ରହେ ଓ ମୁଁ ତା’ ଭିତରେ ରୁହେ ।” ଯେମାନେ ମୋତେ ପଠାଇଛନ୍ତି । ପରମପିତା ନୀବନ୍ତ ଓ ତାହାଙ୍କ ହେକୁ ମୁଁ ନୀବନ୍ତ । ତେଣୁ ଯେଉଁ ଲୋକ ମୋତେ ଭୋଜନ କରେ, ସେ ମୋ’ ହେକୁ ନୀବନ୍ତ ରହବ ।” ଯେଉଁ ସେହି ଖାଦ୍ୟରକ୍ତ ନୁହେଁ, ଯାହାକୁ ଆମ ପିତୃପୁରୁଷମାନେ ମରୁତୁମିରେ ଖାଇଥିଲେ । ସେମାନେ ସେ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇଲେ, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପରି ସେମାନେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କଲେ । ମୁଁ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଆସିଥିବା ଖାଦ୍ୟ । ଏହି ଖାଦ୍ୟ ଯେଉଁ ଲୋକ ଖାଏ ସେ ଅନନ୍ତକାଳ ପାଇଁ ନୀବନ୍ତ ରହେ ।” ଯୀଶୁ କର୍ମପୀୟୁର ସମାଜଗୃହରେ ଏହି ସବୁ କଥା ଉପଦେଶ ଦେଉଥିଲେ ।

ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅନୁମନ କରୁଥିବା ଅନେକ ଲୋକ ତାହାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲେ

“ଯୀଶୁଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନେ ଏହି ସବୁ କଥା ଶୁଣିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଅନେକ କହଲେ, “ଏ ଉପଦେଶ ଗ୍ରହଣ କରିବା କଷ୍ଟକର । ଏହି ଉପଦେଶ କିଏ ଗ୍ରହଣ କରିପାରବ?”

“ଯୀଶୁ ନୀଶିଲେ ଯେ ତାହାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନେ ଏ ବିଷୟରେ ଆପରି କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସେ କହଲେ, “ଏ ଉପଦେଶ କ’ଣ ଭୁମକୁ ଅସୁବଧାରେ ପକାଇଛି? ”ତେବେ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ଯେଉଁଠାରୁ ଆସିଥିଲେ, ପୁନର୍ବାର ସେ ସ୍ଥାନକୁ ଫେରିଯିବେ, ଏହା ମଧ୍ୟ କ’ଣ ଭୁମକୁ ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତ କରୁଛି? ” ଗର୍ଭାର ମନୁଷ୍ୟକୁ ନୀବନଦାନ କରେନାହିଁ । ଆତ୍ମା ନୀବନ ଦଏ । ମୁଁ ଭୁମକୁ ଯାହା କହଲି ତାହା ଆତ୍ମା, ତେଣୁ ଏସବୁ ବିଷୟ ନୀବନ ଦଏ ।” କିନ୍ତୁ ଭୁମ ଭିତରୁ କେତେକ ବିଶ୍ୱାସ କରୁ ନାହିଁ । ଯୀଶୁ ବିଶ୍ୱାସ ନ କରୁଥିବା ଲୋକଙ୍କୁ ପ୍ରଥମରୁ ନୀଶି ଥିଲେ ଏବଂ ପରେ ସିଏ ବିଶ୍ୱାସଯାତକତା କରିବ ସେହି ଲୋକକୁ ମଧ୍ୟ ସେ ନୀଶିଥିଲେ ।” ଯୀଶୁ କହଲେ, “ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ କହୁଥିଲି, ‘ଯଦି ପରମପିତା କୌଣସି ଲୋକକୁ ମୋ ନିକଟକୁ

ଆସିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ ତେବେ ସେ ଲୋକ ମୋ ନିକଟକୁ ଆସିପାରବ ନାହିଁ ।”

“ଯୀଶୁ ଏ କଥା କହବା ପରେ ତାହାଙ୍କର ଅନେକ ଶିଷ୍ୟ ତାହାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲେ । ସେମାନେ ଆଉ ତାହାଙ୍କର ଅନୁମନ ନକଲେ ନାହିଁ ।

“ଯୀଶୁ ବାରନଗ ଫ୍ରେଜିଡ଼ଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଭୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ କ’ଣ ମୋତେ ଛାଡ଼ିଯିବା ପାଇଁ ଚାହୁଁ କ?”

“ଶିମୋନ ପିତର ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ପ୍ରଭୁ, ଆମେ କାହା ପାଖକୁ ଯିବୁ? ଭୁମ ପାଖରେ ଅନନ୍ତ-ନୀବନ ଅଛି ।” ଆମେ ଭୁମଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁ । ଆମେ ନାଶୁ ଯେ ଭୁମେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନିକଟରୁ ଆସିଥିବା ପବ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ।”

“ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ମୁଁ ଭୁମ ବାରନଗଙ୍କୁ ମନୋନୀତ କଲି । କିନ୍ତୁ ଭୁମ ଭିତରୁ ନଗେ ଗୟତାନ ।”

“ଯୀଶୁ ଶିମୋନ ଇଷ୍ଟରୟୋଥର ପୁତ୍ର ସିହୁଦୀକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ଏହା କହୁଥିଲେ । ସେ ବାର ନଗଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ନଗେ ଥିଲ । ପରେ ସେହି ସିହୁଦୀ ତାହାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବିଶ୍ୱାସଯାତକତା କରିଥିଲ ।

ଯୀଶୁ ଓ ତାହାଙ୍କର ଭାଇମାନେ

ଏହା ପରେ ଯୀଶୁ ଗାଳୀଲୀ ପ୍ରଦେଶରେ ଭ୍ରମଣ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ସେ ସିହୁଦୀରେ ଯାତ୍ରା କରିବା ପାଇଁ ଚାହୁଁ ନ ଥିଲେ, କାରଣ ସିହୁଦୀମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ସିହୁଦୀମାନଙ୍କର ବାର୍ଷିକ କୁଟୀରବାସ ପର୍ବର ସମୟ ଆସିଲ । ତେଣୁ ଯୀଶୁଙ୍କର ଭାଇମାନେ ତାହାଙ୍କୁ କହଲେ, “ଏ ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ି ଓ ପର୍ବ ସକାଶେ ସିହୁଦୀ ପ୍ରଦେଶକୁ ଯାଅ । ଯେପରି, ଭୁମର ଶିଷ୍ୟମାନେ ସେଠାରେ ଭୁମେ କରୁଥିବା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଦେଖି ପାରବେ ।” ଯଦି କୌଣସି ଲୋକ ଚାହୁଁ ଯେ ସମସ୍ତେ ତାହାଙ୍କୁ ନୀଶନ୍ତି, ତେବେ ସେ ତାର କାର୍ଯ୍ୟସୂଚୀ ଲୁଚେଇବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଭୁମେ ନିଜକୁ ନଗତ ଆଗରେ ପ୍ରକାଶ କର । ଭୁମେ କରୁଥିବା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାରୀ ସବୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ଦିଅ ।” ଯୀଶୁଙ୍କର ଭାଇମାନେ ପ୍ରତ୍ୟା ତାହାଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରୁନଥିଲେ । ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କ ଭାଇମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ମୋ ପାଇଁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟ ଆସି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଭୁମମାନଙ୍କର (ସିବା) ପାଇଁ ସମସ୍ତ ସମୟ ଉପଯୁକ୍ତ ।” ଫସାର ଭୁମକୁ ଯୁଣା କରି ପାରବ ନାହିଁ । ଫସାର ମୋତେ ଯୁଣା କରେ, କାରଣ ମୁଁ ନଗତର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ମନ ବୋଲି କହେ । ତେଣୁ ଭୁମେମାନେ ପର୍ବକୁ ଯାଅ । ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପର୍ବକୁ ଯିବି ନାହିଁ । ମୋ ପାଇଁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟ ଆସି ନାହିଁ ।” ଏକଥା କହବା ପରେ ଯୀଶୁ ଗାଳୀଲୀରେ ରହଗଲେ ।

ତେଣୁ ଯୀଶୁଙ୍କର ଭାଇମାନେ ପର୍ବକୁ ଗଲେ । ସେମାନେ ଗଲ ପରେ ଯୀଶୁ ମଧ୍ୟ ଗଲେ । ସେ ଲୋକମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହେଲେ ନାହିଁ । ସିହୁଦୀମାନେ ପର୍ବରେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଖୋଜିଲେ । ସେମାନେ ପଚାରିଲେ, “ସେହି ଲୋକଟି କାହିଁ?”

ଓଢ଼ପାରେ ବହୁତ ଲୋକ ଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକ ଗୋପନରେ ନିଜ ନିଜ ଭିତରେ ଯୀଶୁଙ୍କ ବିଷୟରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଥିଲେ । କେତେକ ଲୋକ କହିଲେ, “ସେ କଣେ ଉତ୍ତମ ଲୋକ ।” କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟମାନେ କହୁଥିଲେ, “ନା, ସେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତାରଣା କରୁଛି ।” କିନ୍ତୁ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏପରି କେହି ସାହସୀ ନଥିଲେ, ଯିଏ କି ଯୀଶୁଙ୍କ ବିଷୟରେ ଖୋଲି ଖୋଲି ଭାବରେ କହିବ । ଲୋକମାନେ ଯିହୁଦୀୟ ନେତାମାନଙ୍କୁ ଭୟ କରୁଥିଲେ ।

ଯିରୁଶାଲମରେ ଯୀଶୁଙ୍କର ଉପଦେଶ

ଓପର୍ ପ୍ରାୟ ଅଧାଅଧ ଶେଷ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ମନ୍ଦିର ପରିସରକୁ ଯାଇ ଉପଦେଶ ଦେବାରେ ଲାଗିଲେ । ଓ଼ିହୁଦୀମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ । ସେମାନେ କହିଲେ, “ଏ ଲୋକ କେବେ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ପଢ଼ି ନାହିଁ । ଏତେ ବିଷୟବସ୍ତୁ ସେ କିପରି ଜାଣିଲା?”

ଓ଼ିହୁଦୀ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ମୁଁ ଯାହା ଉପଦେଶ ଦେଉଛି, ତାହା ମୋ ନିଜର ନୁହେଁ । ମୋର ଶିକ୍ଷାଗୁଡ଼ିକ ମୋତେ ପଠାଇଥିବା ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କଠାରୁ ଆସିଛି । ଓ଼ିପରମେଶ୍ଵର ଯାହା ଚାହାଁନ୍ତି ସବୁ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ସେହି ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ, ମୋର ଉପଦେଶ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କଠାରୁ ଆସିଛି ନା ନାହିଁ, ତାହା ସେ ଜାଣିପାରନ୍ତେ । ସେ ବ୍ୟକ୍ତି ଜାଣିପାରନ୍ତେ ଯେ ଏ ଉପଦେଶ ମୋ ନିଜର ନୁହେଁ ।

ଓ଼ିହୁଦୀ ଲୋକ ନିଜର ଚିନ୍ତାଧାରା ପ୍ରଚାର କରେ, ସେ ନିଜ ପାଇଁ ସମ୍ମାନ ଚାହାଁନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଯେଉଁଲୋକ ନିଜ ପ୍ରେରଣକର୍ତ୍ତାଙ୍କର ସମ୍ମାନ ଚାହାଁନ୍ତି, ସେ ସତ୍ୟ କହେ । ତା’ ପାଖରେ କିଛି ମିଥ୍ୟା ନାହିଁ । ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ମୋଗା ଭ୍ରମକୁ ନିର୍ମୂଳ (ବ୍ୟବସ୍ଥା) ଦେଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଭ୍ରମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି ସେ ନିର୍ମୂଳ ନାନ୍ତୁ ନାହିଁ । ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ କାହିଁକି ମାର ଦେବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛ?”

ଓ଼ିଲୋକମାନେ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭ ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ଭୂତ ପ୍ରବେଶ କରି ତୁମ୍ଭକୁ ପାଗଳ କରିଦେଇଛି । ଆମେ ତୁମ୍ଭକୁ ମାରବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକରି ନାହିଁ ।”

ଓ଼ିହୁଦୀ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ମୁଁ ଗୋଟିଏ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାରୀ କଲି, ଏବଂ ତୁମ୍ଭେ ସମସ୍ତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଥିଲ । ଓ଼ିମୋଗା ଭ୍ରମକୁ ସ୍ତବ୍ଧ କରିବା ପାଇଁ ନିର୍ମୂଳ ଦେଲେ, (କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତରେ ମୋଗା ଭ୍ରମକୁ ସ୍ତବ୍ଧ କରିବା ଦେଇ ନାହିଁ) । ଏହାତ ମୋଗାଙ୍କ ପୂର୍ବରୁ ଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଖରୁ ଆସିଛି । ତେଣୁ ତୁମ୍ଭେ ବେଳେ ବେଳେ ବିଗ୍ରାମବାର ଦିନ ଗୋଟିଏ ବାଳକକୁ ସ୍ତବ୍ଧ* କରିଥାଅ । ଓ଼ିଏଥିରୁ ଜଣାପଡ଼େ ଯେ, କୌଣସି ଲୋକକୁ ମୋଗାଙ୍କର ନିର୍ମୂଳ ପାଳନ କରିବା ପାଇଁ ବିଗ୍ରାମବାର ଦିନ ସ୍ତବ୍ଧ କର ଯାଇପାରେ । ତେଣୁ ମୁଁ ସବୁ ବିଗ୍ରାମବାର ଦିନ କୌଣସି

ଲୋକର ସମ୍ମୁଖେ ଦେହକୁ ପୁସ୍ତ କଲି ତେବେ ତୁମ୍ଭେ କାହିଁକି ଗୁଣ୍ଡୁଛ? ଓ଼ିକୌଣସି ବିଷୟର ବାହ୍ୟରୂପ ଦେଖି ବିଚାର କର ନାହିଁ । ପ୍ରକୃତରେ ଯାହା ଠିକ୍, ତଦନୁଯାୟୀ ବିଚାର କର ।”

ଯୀଶୁ ବାଟ ପ୍ରକୃତରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ- ଜନତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆଲୋଚନା

ଓ଼ିଯିରୁଶାଲମରେ ବାସ କରୁଥିବା କେତେକ ଲୋକ କହିଲେ, “ଏହି ଲୋକକୁ ସେମାନେ ମାରବା ପାଇଁ ଚାହାଁନ୍ତି । ଓ଼ିକିନ୍ତୁ ସେ ପ୍ରକାଶରେ ପ୍ରଭୁର କରୁଛି, ତାହାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ଦେଖୁଛନ୍ତି ଓ ଶୁଣୁଛନ୍ତି । କୌଣସି ଲୋକ ତାହାର ପ୍ରଭୁର ବନ୍ଦ କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁ ନାହିଁ । ବୋଧହୁଏ ନେତାମାନେ ମନସ୍ତ କଲେ ଯେ, ସେ ପ୍ରକୃତରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ । ଓ଼ିକିନ୍ତୁ ଆମେ ଜାଣୁ ଏହି ବ୍ୟକ୍ତି କେଉଁଠାରୁ ଆସିଛି । ଯେତେବେଳେ ପ୍ରକୃତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆସିବେ, ସେତେବେଳେ କେହି ତାହାଙ୍କର ଆସିବା ସ୍ଥାନ ଜାଣିପାରବେ ନାହିଁ ।”

ଓ଼ିଯୀଶୁ ମନ୍ଦିରରେ ଉପଦେଶ ଦେଉ ଦେଉ, ଉଚ୍ଚ ସ୍ଵରରେ କହିଲେ, “ହଁ, ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ଜାଣି ଓ ମୁଁ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଛି ତାହା ମଧ୍ୟ ଜାଣି । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ମୋର ନିଜ ଅଧିକାର ବଳରେ ଆସି ନାହିଁ । ମୁଁ ସତ୍ୟ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପଠାଯାଇଛି । ତୁମ୍ଭେ ତାହାଙ୍କୁ ଜାଣି ନାହିଁ । ଓ଼ିକିନ୍ତୁ ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ଜାଣିଛି ଓ ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପାଖରୁ ଆସିଛି । ସେ ମୋତେ ପଠାଇଛନ୍ତି ।”

ଓ଼ିଯୀଶୁ ଏ କଥା କହିବା ବେଳେ ଲୋକମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଧରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ । କିନ୍ତୁ କେହି ତାହାଙ୍କୁ ଛୁଇଁ ପାରିଲେ ନାହିଁ । ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିବାର ଉଚ୍ଚ ସମୟ ହୋଇ ନ ଥିଲା । ଓ଼ିବହୁତ ଲୋକ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବିଶ୍ଵାସ କଲେ । ଲୋକମାନେ କହିଲେ, “ଆମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଆଗମନ ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଛୁ । ଏହି ବ୍ୟକ୍ତି ଯେଉଁ ସବୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରୁଛନ୍ତି, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆସିଲେ ଏହା ଅପେକ୍ଷା କଣ ଅଧିକ କରିବେ? ନା, ଏହି ବ୍ୟକ୍ତି ନିଶ୍ଚୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ହୋଇଥିବେ ।”

ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କରିବା ପାଇଁ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କର ଚେଷ୍ଟା

ଓ଼ିଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବିଷୟରେ ଏହି କଥାମାନ କହୁଥିବାର ଫାରୁଶୀମାନେ ଶୁଣିଲେ । ତେଣୁ ମୁଖ୍ୟ ଯାଜକମାନେ ଓ ଫାରୁଶୀମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କରିବା ପାଇଁ ମନ୍ଦିରରେ କେତେକ ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ପଠାଇଲେ । ଓ଼ିତା’ପରେ ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ସହଚ ଆଉ ଅଳ୍ପ ସମୟ ରହିବି । ମୋତେ ଯିଏ ପଠାଇଛନ୍ତି ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଫେରିଯିବି । ଓ଼ିତୁମ୍ଭେମାନେ ମୋତେ ଖୋଦିବ, କିନ୍ତୁ ମୋତେ ପାଇବ ନାହିଁ । ଆଉ, ମୁଁ ଯେଉଁଠାରେ ଥିବି, ସେଠାକୁ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯାଇ ପାରବ ନାହିଁ ।” ଓ଼ିଯିହୁଦୀମାନେ ପରସ୍ପର କୁହାକୁହ ହେଲେ, “ଏ ଲୋକ ଏପରି କେଉଁଠାକୁ ଯିବ ଯେ, ଆମେ ତାହାକୁ ପାଇବା ନାହିଁ । ସେ କା’ଣ ଗ୍ରୀକ୍ ନଗରଗୁଡ଼ିକୁ ଯିବ ଯେଉଁଠାରେ ଆମ ଲୋକମାନେ ରୁହନ୍ତି? ସେ ସେଠାରେ ଗ୍ରୀକ୍ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେବକି? ଓ଼ିଏହି

ଫୁଟନ୍ତ ଅଗ୍ରତର୍ପ କାଟିବା ବିଧିକୁ ବୁଝାଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯୀହୁଦୀ ବାଳକକୁ ଏହା କରାଯାଉ ଥିଲା । ଏହା ଏକ ଚିହ୍ନ ସ୍ଵରୂପ ଯାହା ଲଗନ୍ତ ଅଗ୍ରହାମଙ୍କ ସହଚ କରିଥିଲେ । ଆବସ୍ତୁକ ୧୭:୯-୧୪

ଲୋକ କହୁଛି, 'ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ଖୋଦିବ, କିନ୍ତୁ ମୋତେ ପାଇବନାହିଁ।' ସେ ପୁଣି କହୁଛି, 'ମୁଁ ଯେଉଁଠି ରହବ, ତୁମ୍ଭେ ଆସି ପାରିବନାହିଁ।' ଏହାର ଅର୍ଥ କ'ଣ?"

ଯୀଶୁ ପବ୍ତୁଆଡ଼ାଙ୍କ ବିଷୟରେ କହଲେ

"ପୂର୍ବର ଗେଷ ଦିନ ଆସିଲା । ସେହି ପ୍ରଧାନ ଦିନରେ ଯୀଶୁ ଠିଆ ହୋଇ ଉଚ୍ଚ ସ୍ତରରେ କହଲେ, "ଯଦି କୌଣସି ଲୋକ ତୁଷାର୍ତ୍ତ, ତେବେ ସେ ମୋ ନିକଟକୁ ଆସି ପାନ୍ କରୁ ।" "ଯଦି କୌଣସି ଲୋକ ମୋଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରେ, ତେବେ ତା'ର ହୃଦୟରୁ ଜୀବନ୍ତ ଜଳ ପ୍ରବାହତ ହେବ । ଏହ କଥା ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖା ଅଛି ।" "ଯୀଶୁ ପବ୍ତୁଆଡ଼ାଙ୍କ ବିଷୟରେ କହୁଥିଲେ । ଯୀଶୁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୃତ୍ୟୁ ଭୋଗ କରି ନଥିବାରୁ ଓ ସେ ମହମାପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ନ ଥିବାରୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପବ୍ତୁ ଆଡ଼ା ଦିଆ ଯାଇ ନଥିଲା । କିନ୍ତୁ ପରେ, ଯେଉଁ ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିବେ, ସେମାନେ ପବ୍ତୁ ଆଡ଼ା ଲାଭ କରିବେ ।

ଯୀଶୁଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଲୋକମାନଙ୍କର ଚର୍ଚ୍ଚା

"ଯୀଶୁଙ୍କ ଏହି କଥା ଲୋକମାନେ ଶୁଣିଲେ । କେତେକ ଲୋକ କହଲେ, "ଏହିଲୋକ ପ୍ରକୃତରେ ସେହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା ।"

"ଅନ୍ୟମାନେ କହଲେ, "ସେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ।"

ଅନ୍ୟମାନେ କହଲେ, "ଗାଲୀଲୀରୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆସିବେ ନାହିଁ ।" "ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର କୁହେ ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଦାଉଦଙ୍କ ପରିବାରରୁ ଆସିବେ । ଏବଂ ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର କୁହେ ଯେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଦାଉଦଙ୍କ ବାସସ୍ଥଳ ବେଥଲେହମ ନଗରରୁ ଆସିବେ ।" "ତେଣୁ ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ବିଷୟରେ ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ମତ ଦେଲେ । "ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେତେକ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କରିବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ କେହି ଜଣେ ହେଲେ ଏହା କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ନାହିଁ ।

ଯିହୁଦୀ ନେତାମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ମନା କଲେ

"ନିନ୍ଦିର ସୈନ୍ୟମାନେ ମୁଖ୍ୟଯାଜକ ଓ ଫାରୁଶୀମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଫେରି ଆସିଲେ । ଯାଜକମାନେ ଓ ଫାରୁଶୀମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, "ତୁମ୍ଭେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କାହିଁକି ବନ୍ଦୀ କରି ଆଣିଲ ନାହିଁ?"

"ନିନ୍ଦିର ସୈନ୍ୟମାନେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, "ସେ ଯାହା କହୁଛନ୍ତି, ତାହା ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ କଥାଠାରୁ ଅଧିକ ମୂଲ୍ୟବାନ ।"

"ଫାରୁଶୀମାନେ କହଲେ, "ତାହା ହେଲେ ଯୀଶୁ ଭ୍ରମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୋକା ବନେଇଛନ୍ତି ।" "କୌଣସି ନେତା କ'ଣ ତାକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିଛନ୍ତି? ନା । ଆମ୍ଭ ଫାରୁଶୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କ'ଣ ତାହାଙ୍କୁ କେହି ବିଶ୍ୱାସ କରିଛନ୍ତି? ନା ।" "ଏହି ଯେଉଁ ଲୋକମାନେ ନିୟମ (ବ୍ୟବସ୍ଥା) ବିଷୟରେ କିଛି ଜାଣନ୍ତିନ, ସେମାନେ ଗାପଗ୍ରସ୍ତ ।"

"କିନ୍ତୁ ସେହି ଦଳରେ ନୀକଦାନ ଥିଲେ । ସେ ଏହା

ପୂର୍ବରୁ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଯାଇଥିଲେ ।" "ସେ କହଲେ, "ଆମ୍ଭର ପ୍ରଥା ଯେ କୌଣସି ଲୋକର କଥା ପ୍ରଥମେ ନଶୁଣି ବିଚାର କରିବ ନାହିଁ । ସେ କ'ଣ କରିଛନ୍ତି, ଆମ୍ଭେ ନ ଜାଣି ତାହାଙ୍କର ବିଚାର କରି ପାରିବା ନାହିଁ ।"

"ଯିହୁଦୀନେତାମାନେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, "ତୁମ୍ଭେ କ'ଣ ସେହି ଗାଲୀଲୀୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ? ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁସନ୍ଧାନ କର । ତୁମ୍ଭେ ଜାଣି ପାରିବ, କୌଣସି ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା ଗାଲୀଲୀରୁ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ ।"

(ପ୍ରାଚୀନତମ ଓ 'ଯୋହନ'ର ସବୁଠାରୁ ଭଲ ଗ୍ରୀକ ପ୍ରତିଗୁଡ଼କରେ ୭:୫୩ ଠାରୁ ୮:୧୧ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପଦଗୁଡ଼କ ନାହିଁ ।)

ବ୍ୟଭିଚାର ପାପରେ ଧରୁଯାଇଥିବା ସ୍ତ୍ରୀ

"ତା'ପରେ ସେ ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ି ସମସ୍ତ ଯିହୁଦୀ ନେତାମାନେ ନିଦ-ନିଦ ଘରକୁ ଗଲେ ।

ଯୀଶୁ ଜୀବପର୍ବତକୁ* ଗଲେ । ତହିଁ ଆରଦିନ ଅତି ସକାଳୁ ସେ ମନ୍ଦିରକୁ ଫେରିଆସିଲେ । ସବୁ ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ । ସେ ବସି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଲେ । "ବ୍ୟବସ୍ଥା ଶାସ୍ତ୍ରମାନେ, ଶିକ୍ଷକମାନେ ଓ ଫାରୁଶୀମାନେ ଜଣେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକକୁ ସେଠାକୁ ଆଣିଲେ । ସେହି ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଟି ବ୍ୟଭିଚାର କଲବେଳେ ଧରୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ଯିହୁଦୀମାନେ ତାହାକୁ ଲୋକମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଠିଆ ହେବା ପାଇଁ ବାଧ କଲେ । "ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହଲେ, "ଗୁରୁ, ଏହି ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଟି କେତେ ପୁରୁଷ ସହତ ବ୍ୟଭିଚାର କଲବେଳେ ଧରୁ ପଡ଼ିଛି । କେ ପୁରୁଷ ତା'ର ସ୍ୱାମୀ ନୁହେଁ । ତିନାଗାଙ୍କର ନିୟମ ଆଦେଶ ବାସ ଯେ ଏଭଳି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଆମ୍ଭେ ପଥର ଫୋପାଡ଼ି ମାରିଦେବା ଉଚିତ । କିନ୍ତୁ ଆମ୍ଭେ କ'ଣ କରିବା ଉଚିତ ବୋଲି ଆପଣ କହୁଛନ୍ତି?" "ଯିହୁଦୀମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ହଲଭାଣ କରିବା ପାଇଁ ଏଭଳି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଥିଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କର ଭୁଲ ଧରଣକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ତାହାହେଲେ ସେମାନେ ତାହାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅଭିଯୋଗ ଆଣିପାରିବେ । କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ଆଣ୍ଡେଲ ଆଙ୍ଗୁଳି ସାହାଯ୍ୟରେ ଭୂମି ଉପରେ କିଛି ଲେଖିବାରେ ଲାଗିଲେ । "ଯିହୁଦୀନେତାମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଅବଗତ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବାରେ ଲାଗିଲେ । ତେଣୁ ଯୀଶୁ ଠିଆ ହୋଇ କହଲେ, "ଏଠାରେ ଏଭଳି କୌଣସି ଲୋକ ଉପସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି, ଯିଏ କେବେ ପାପ କରି ନାହିଁ? ସେହିଭଳି ପାପ ନ କରିଥିବା ଲୋକ ଏହି ସ୍ତ୍ରୀଲୋକକୁ ପ୍ରଥମେ ପଥର ଫିଙ୍ଗୁ ।" "ତାପରେ ଯୀଶୁ ପୁଣି ଆଣ୍ଡେଲ ଭୁଲିବେ ଲେଖିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ନୀକଦାନ ... ଯାଇଥିଲେ ନୀକଦାନ ଯୀଶୁଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଇ କଥାବତ୍ତୀ ହେବା ବିଷୟ ଯୋହନ ୩:୧-୨୧ ରେ ଅଛି ।

ବାଟ ପର୍ବତ ଯିରୁଶାଲମ ପାଖରେ ଥିବା ଏକ ପର୍ବତ ବିଶେଷ ।

ଝେଉଁମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କର ଏ କଥା ଶୁଣୁଥିଲେ ସେମାନେ ସେଠାରୁ ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇ ଚାଲି ଗଲେ । ଆଗେ ବିସ୍ତାପ ଲୋକେ ଓ ତା’ପରେ ଅନ୍ୟମାନେ ଚାଲିଗଲେ । କେବଳ ଯୀଶୁ ଓ ସେହି ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଟି ସେଠାରେ ରହିଗଲେ ।
^{୧୧}ଯୀଶୁ ମୁଣ୍ଡ ଟେକି ତାହାକୁ ପଚାରିଲେ, “ସେମାନେ କୁଆଡ଼େ ଗଲେ? କ’ଣ କେହି ତୁମକୁ ଦଣ୍ଡନାୟ ବୋଲି ବିଚାର କଲେ ନାହିଁ ।”

^{୧୨}ସେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଟି ଉତ୍ତର ଦେଲା, “ନା, ଆଜ୍ଞା ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି ମୋତେ ଦଣ୍ଡନାୟ ବୋଲି ବିଚାର କଲେ ନାହିଁ ।”

ତା’ପରେ ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ତେଣୁ, ମୁଁ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ଦଣ୍ଡନାୟ ବୋଲି ବିଚାର କରୁ ନାହିଁ । ତୁମ୍ଭେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାଇପାର, କିନ୍ତୁ ଆଉ କେତେ ପାପ କରିବ ନାହିଁ ।”

ଯୀଶୁ ହେଉଛନ୍ତି ନଗରର ଆଲୋକ

^{୧୩}ପରେ, ଯୀଶୁ ପୁଣି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେଲେ । ସେ କହିଲେ, “ମୁଁ ନଗରର ଆଲୋକ, ମୋତେ ଯେଉଁ ଲୋକ ଅନୁସରଣ କରେ, ସେ କେବେ ଅନ୍ଧକାରରେ ଚାଲିବ ନାହିଁ । ସେ ଲୋକ ନିଜ ପ୍ରଦାନକାରୀ ଆଲୋକ ପାଇବ ।”

^{୧୪}କିନ୍ତୁ ଫାରୁସୀମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭେ ଯେତେବେଳେ ତୁମ ନିଜ ସାକ୍ଷ୍ୟ ହେଉଛ, ସେତେବେଳେ ତୁମ୍ଭେ କେବଳ ଏସବୁ କଥା ସତ୍ୟ ବୋଲି କହୁଛ । ତେଣୁ ଆମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭର ଏସବୁ କଥା ଗ୍ରହଣ କରିପାରୁ ନାହିଁ ।”

^{୧୫}ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ହଁ, ମୁଁ ମୋ ବିଷୟରେ ଏସବୁ କଥା କହୁଛି, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଯାହା କହୁଛି, ଲୋକେ ଶୁଣି ପାରନ୍ତି । କାରଣ ମୁଁ ଜାଣେ, ମୁଁ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଛି ଓ ମୁଁ କେଉଁଠାକୁ ଯାଉଛି । ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ଭଳି ନୁହେଁ । ତୁମ୍ଭେ ଜାଣି ନାହିଁ, ମୁଁ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଛି ଓ କେଉଁଠାକୁ ଯାଉଛି ।
^{୧୬}ପୁଅବୀର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବିଚାର କଲେ ଉଚିତ ତୁମ୍ଭେ ମୋର ବିଚାର କରୁଛ । ମୁଁ କାହାର ବିଚାର କରୁ ନାହିଁ ।
^{୧୭}କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଯଦି ବିଚାର କରେ, ତେବେ ମୋ ବିଚାର ଠିକ୍ ହୁଏନା । କାରଣ ମୁଁ ଏକାକିଆ ନୁହେଁ, ମୋ ସହଚ ମୋର ପ୍ରେରଣକର୍ତ୍ତା ପରମପିତା ଅଛନ୍ତି ।
^{୧୮}ତୁମ୍ଭର ବିଧି ବ୍ୟବସ୍ଥା କୁହେ ଯେ କୌଣସି ଘଟଣା ସମ୍ପର୍କରେ ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ନିଶ୍ଚୟ ସେମାନଙ୍କ କଥା ଗ୍ରହଣ କରିବ ।
^{୧୯}ମୁଁ ମୋ ନିଜ ସମ୍ପର୍କରେ ନିଶ୍ଚୟ ସାକ୍ଷୀ, ଓ ମୋତେ ପଠାଇଥିବା ପରମପିତା ମୋର ଆଉ ନିଶ୍ଚୟ ସାକ୍ଷୀ ।”

^{୨୦}ଲୋକମାନେ ପଚାରିଲେ, “ତୁମ୍ଭର ପିତା କାହାନ୍ତି?”
ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ଜାଣି ନାହିଁ ଓ ମୋ ପରମପିତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେ ଯଦି ମୋତେ ଜାଣିଥାନ୍ତି, ତେବେ ମୋ ପରମପିତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଥାନ୍ତି ।”
^{୨୧}ଯୀଶୁ ଏସବୁ କଥା ମନିର ପରସ୍ପରରେ ଉପଦେଶ ଦେଲେବେଳେ କହିଲେ । ଦାନ-ପାତ୍ରରେ ଦାନ

ପକାଉଥିବା ସ୍ତ୍ରୀ ନିକଟରେ ଯୀଶୁ ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ । କିନ୍ତୁ କେହି ଲୋକ ତାହାଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କଲେ ନାହିଁ । ଯୀଶୁଙ୍କର ଉଚିତ ସମୟ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆସି ନଥିଲା ।

ସିଦ୍ଦୀମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ବିଷୟରେ ବୁଝି ପାରଲେ ନାହିଁ

^{୨୨}ଯୀଶୁ ପୁନର୍ବାର ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯିବି । ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ଖୋଜିବ । କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେ ନିଜ ପାପ ସହଚ ମରବ । ମୁଁ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନକୁ ଯାଉଛି, ତୁମ୍ଭେ ସେଠାକୁ ଯାଇପାରବ ନାହିଁ ।”

^{୨୩}ତେଣୁ ସିଦ୍ଦୀମାନେ ପରସ୍ପରକୁ ପଚାରିଲେ, “ଯୀଶୁ କ’ଣ ଆଜ୍ଞାହୀନ କରିବେ? ସେଥିପାଇଁ କଣ ସେ କହିଲେ ଯେ ‘ମୁଁ ଯେଉଁଠାକୁ ଯାଉଛି ତୁମ୍ଭମାନେ ସେଠାକୁ ଆସି ପାରବ ନାହିଁ?’”

^{୨୪}କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ସେହି ସିଦ୍ଦୀମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭମାନେ ଏହି ସ୍ଥାନରୁ ସୁସ୍ଥ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଉତ୍ତର ଆସିଛି । ତୁମ୍ଭମାନେ ଏ ପୁଅବୀର ଲୋକ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ପୁଅବୀର ଲୋକ ନୁହେଁ ।
^{୨୫}ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ କହିଥିଲି ଯେ ତୁମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭ ପାପଗୁଡ଼ିକରେ ମରବ । ମୁଁ ଯେ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ତୁମ୍ଭେ ଏହା ବିଶ୍ୱାସ ନ କଲେ ତୁମ୍ଭ ନିଜ ପାପଗୁଡ଼ିକରେ ତୁମ୍ଭେ ମରବ ।”
^{୨୬}ସିଦ୍ଦୀମାନେ ପଚାରିଲେ, “ତୁମ୍ଭେ କିଏ, ଆମ୍ଭମାନଙ୍କୁ କୁହ ।”

ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ମୁଁ ନିଜ ବିଷୟରେ ପ୍ରଥମରୁ ଯାହା କହିଆସିଛି, ମୁଁ ସେହି ।
^{୨୭}ମୋର ତୁମ୍ଭ ବିଷୟରେ ଅନେକ କିଛି କହିବାକୁ ଅଛି । ମୁଁ ତୁମ୍ଭର ବିଚାର କରିପାରେ, କିନ୍ତୁ ମୋର ପ୍ରେରଣକର୍ତ୍ତା ମୋତେ ଯାହା କହି ପଠାଇଛନ୍ତି, ମୁଁ ପୁଅବୀର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ତାହା କହୁଛି, ଏବଂ ସେ ସତ୍ୟ କହିଛନ୍ତି ।
^{୨୮}ଯୀଶୁ କାହା ବିଷୟରେ କହୁଥିଲେ, ଏକଥା ଲୋକମାନେ ବୁଝି ନଥିଲେ । ଯୀଶୁ ପରମପିତାଙ୍କ ବିଷୟରେ କହୁଥିଲେ ।
^{୨୯}ତେଣୁ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭମାନେ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଉତ୍ତର(ବ୍ୟକ୍ତିଗଣକୁ) ଉଠାଇବ । ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଯେ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ତାହା ତୁମ୍ଭେ ବୁଝି ପାରବ । ମୁଁ ନିଜେ ଯାହା କରୁଛି, ଏସବୁ ମୋ ନିଜ ଅଧିକାରରୁ କରୁ ନାହିଁ, ପରମପିତା ମୋତେ ଯାହା ଶିକ୍ଷା ଦେଇଛନ୍ତି ସେହି କଥା ଯେ କେବଳ ମୁଁ କହୁଛି, ଏହା ତୁମ୍ଭେ ପରେ ଜାଣି ପାରବ ।
^{୩୦}ମୋତେ ଯେ (ପରମେଶ୍ୱର) ପଠାଇଛନ୍ତି, ସେ ମୋ ସହଚ ଅଛନ୍ତି । ତାହାଙ୍କ ସମ୍ମୋକ୍ଷନକ କାର୍ଯ୍ୟ ମୁଁ ସର୍ବଦା କରେ । ତେଣୁ ସେ ମୋତେ ଏକାକିଆ କରି ଛାଡ଼ି ନାହିଁନା ।”
^{୩୧}ଯୀଶୁ ଏକଥା କହିଲେବେଳେ ତାହାଙ୍କୁ ଅନେକ ଲୋକ ଶୁଣି ପଲକିଲେ ।

ପାପର ମୁକ୍ତ ପାଇବା ବିଷୟରେ ଯୀଶୁ କହିଲେ

^{୩୨}ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କୁ ଶୁଣାଏ କରୁଥିବା ସିଦ୍ଦୀମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ମୋର ଶିକ୍ଷା ସବୁବେଳେ ମାନ ଚଳାଇ, ତେବେ ତୁମ୍ଭେ ମୋର ପ୍ରକୃତ ଶିଷ୍ୟ ହେବ ।
^{୩୩}ତୁମ୍ଭେ ସତ୍ୟକୁ ଜାଣିବ ଓ ସେହି ସତ୍ୟ ତୁମ୍ଭକୁ ମୁକ୍ତ କରିବ ।”

“ଯିହୁଦୀମାନେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଆମ୍ଭେମାନେ ଅବ୍ରାହାମଙ୍କ ବଂଶଧର। ଆମ୍ଭେ କେବେହେଲେ କ୍ରୀତଦାସ ହୋଇନାହୁଁ। ତେଣୁ ତୁମ୍ଭେ କାହିଁକି କହୁଛ ଯେ ଆମ୍ଭେ ମୁକ୍ତ ହେବୁ?”

“ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି। ପ୍ରତ୍ୟେକ ପାପ କରୁଥିବା ଲୋକ ହେଉଛି ନିଶ୍ଚୟ କ୍ରୀତଦାସ। ପାପ ଡାକ୍ତର ପ୍ରଭୁ।”^{୩୩} ନିଶ୍ଚୟ କ୍ରୀତଦାସ ଗୋଟିଏ ପରିବାରରେ ସର୍ବଦା ରହେ ନାହିଁ। କିନ୍ତୁ ନିଶ୍ଚୟ ପୁତ୍ର ଗୋଟିଏ ପରିବାର-ଭୁକ୍ତ ହୋଇ ସବୁବେଳେ ରୁହେ।^{୩୪} ତେଣୁ ଯଦି ସେହି ପୁତ୍ର ତୁମ୍ଭକୁ ମୁକ୍ତ ଦିଅନ୍ତି, ତେବେ ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରକୃତରେ ମୁକ୍ତ ପାଇବ।^{୩୫} ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ ଯେ, ତୁମ୍ଭେ ଅବ୍ରାହାମଙ୍କ ବଂଶଧର। କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ହତ୍ୟା କରିବାକୁ ଚାହୁଁ, ଯେହେତୁ ତୁମ୍ଭେ ମୋର ଉପଦେଶ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ଚାହୁଁ ନାହିଁ।^{୩୬} ମୋତେ ପରମପିତା ଯାହା ଦେଖାଇଛନ୍ତି, ତାହା ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ କହୁଛି। କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେମାନେ ତୁମ୍ଭ ପିତା ଯାହା କହିଛନ୍ତି ତାହା କରୁଛ।”

“ଯିହୁଦୀମାନେ କହିଲେ, “ଅବ୍ରାହାମ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ପିତା।”

ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରକୃତରେ ଅବ୍ରାହାମଙ୍କ ସମ୍ମାନ, ତେବେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ଅବ୍ରାହାମ କରିଥିବା କାର୍ଯ୍ୟମାନ କରିବ।^{୩୭} ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣିଥିବା ସତ୍ୟ କଥା କହୁଛି। କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେମାନେ ମୋତେ ହତ୍ୟା କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛ। ଅବ୍ରାହାମ କିନ୍ତୁ ସେପରି କିଛି କରି ନଥିଲେ।^{୩୮} ତୁମ୍ଭେ ସବୁ ତୁମ୍ଭର ନିଜ ପିତା କରିଥିବା କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକ କରୁଛ।”

କିନ୍ତୁ ଯିହୁଦୀମାନେ କହିଲେ, “ଆମ୍ଭେ ସେ ଭଲ ସମ୍ମାନ ନୋହୁଁ, ଯେଉଁମାନେ ତାହାଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ପରିଚୟ ନାଶକରି ନାହିଁ। ପରମେଶ୍ଵର ଆମ୍ଭର ପରମପିତା। ସେ ଆମ୍ଭର ଏକମାତ୍ର ପରମପିତା।”

“ଯୀଶୁ ସେହି ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଯଦି ପରମେଶ୍ଵର ପ୍ରକୃତରେ ତୁମ୍ଭର ପରମପିତା, ତେବେ ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ଭଲ ପାଇବା ଉଚିତ। ମୁଁ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ପାଖରୁ ଆସିଛି ଓ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଏଠାରେ ଅଛି। ମୁଁ ମୋ କ୍ଷମତା ଅନୁସାରେ ଆସିନାହିଁ। ପରମେଶ୍ଵର ମୋତେ ଏଠାକୁ ପଠାଇଛନ୍ତି।^{୩୯} ମୁଁ ଯାହା ସବୁ କହୁଛି, ତାହା ତୁମ୍ଭେ ବୁଝି ପାରୁ ନାହିଁ। ଏହାର କାରଣ ହେଲା, ତୁମ୍ଭେ ମୋ ଉପଦେଶ ଗ୍ରହଣ କରି ପାରୁ ନାହିଁ।^{୪୦} ଗମ୍ଭୀର ହେଉଛି ତୁମ୍ଭର ପିତା। ତୁମ୍ଭେ ତାହାର ଅଟ। ତୁମ୍ଭେ ତାର ଲଜା ଅନୁସାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛ। ପ୍ରଥମରୁ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଖୁଣ୍ଟା। ସେ ସର୍ବଦା ସତ୍ୟର ବିରୁଦ୍ଧ। ତା’ ଭିତରେ କୌଣସି ସତ୍ୟତା ନାହିଁ। ସେ ତାର ସ୍ଵଭାବରୁ ମିଛୁଆ। ସେ ମିଥ୍ୟାବାଦୀ, ସେ ମିଥ୍ୟାର ଜନ୍ମଦାତା।^{୪୧} ମୁଁ ସତ୍ୟ କହେ। ସେଥିପାଇଁ ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ବିଶ୍ଵାସ କରୁନାହିଁ।^{୪୨} ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି ନିଶ୍ଚୟ ଏ କଥା ପ୍ରମାଣ କରିପାରିବ ଯେ, ମୁଁ ପାପ ପାଇଁ ଦୋଷୀ? ଯଦି ମୁଁ ସତ୍ୟ କହେ, ତେବେ ମୋତେ କାହିଁକି ବିଶ୍ଵାସ କରୁନାହିଁ?^{୪୩} ଯେଉଁ ଲୋକ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କର, ସେ ପରମେଶ୍ଵର ଯାହା କହିଛ ଗ୍ରହଣ

କରେ। କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ କଥା ଗ୍ରହଣ କରୁ ନାହିଁ, କାରଣ ତୁମ୍ଭେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କର ନୁହଁ।”

ଯୀଶୁ ନିଜ ବିଷୟରେ ଓ ଅବ୍ରାହାମଙ୍କ ବିଷୟରେ କହିଲେ

“ଯିହୁଦୀମାନେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଆମ୍ଭେମାନେ କହୁଛୁ, ତୁମ୍ଭେ ନିଶ୍ଚୟ ଗିମିରୋଣୀୟ। ତୁମ୍ଭ ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ଭୃତ ରହୁଛି ଓ ସେ ତୁମ୍ଭକୁ ପାଗଳ କରିଦେଇଛି। ଆମ୍ଭର ଏହି କଥା କ’ଣ ଠିକ ନୁହେଁ କି?”

“ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ମୋ ଭିତରେ ଭୃତ ନାହିଁ। ମୁଁ ମୋ ପରମପିତାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦିଏ। କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ସମ୍ମାନ ଦେଉ ନାହିଁ।^{୪୪} ମୁଁ ନିଜେ ସମ୍ମାନ ପାଇବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁନାହିଁ। ମାତ୍ର ନିଶ୍ଚୟ ଅଛନ୍ତି, ଯିଏ ମୋ ନିମନ୍ତେ ସମ୍ମାନ ଲଜା କରନ୍ତି। ସେ ହେଉଛନ୍ତି ବିରୁଦ୍ଧ।^{୪୫} ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି, ଯଦି କେହି ମୋ ଉପଦେଶ ମାନେ, ତେବେ ସେ ଲୋକ କେବେ ମରିବ ନାହିଁ।”

“ଯିହୁଦୀମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଆମ୍ଭେ ବର୍ତ୍ତମାନ ନାଶିଲୁ ଯେ, ତୁମ୍ଭ ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ଭୃତ ଅଛି। ଏପରିକି ଅବ୍ରାହାମ ମରିଥିଲେ ଓ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀମାନେ ମଧ୍ୟ ମରିଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେ କହୁଛ, ‘ମୋ ଉପଦେଶ ମାନିବା ଲୋକ କିପରି ମରିବ ନାହିଁ।’^{୪୬} ତୁମ୍ଭେ କ’ଣ ଭବୁଛ ଯେ, ତୁମ୍ଭେ ଆମ୍ଭ ପିତା ଅବ୍ରାହାମଙ୍କଠାରୁ ମହାନ? ଅବ୍ରାହାମ ତ’ମରି ଗଲେ ଓ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀମାନେ ମଧ୍ୟ ମରିଗଲେ। ତୁମ୍ଭେ ନିଜକୁ କିଏ ବୋଲି ଭାବୁଛ?”

“ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଯଦି ମୁଁ ନିଜକୁ ସମ୍ମାନ ଦିଅନ୍ତି, ତେବେ ସେ ସମ୍ମାନର କିଛି ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ। ମୋତେ ଯିଏ ସମ୍ମାନ ଦିଅନ୍ତି, ସେ ମୋର ପରମ ପିତା। ଏବଂ ତୁମ୍ଭେମାନେ କହୁଛ, ସେ ତୁମ୍ଭର ପରମେଶ୍ଵର।^{୪୭} କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରକୃତରେ ନାଶି ନାହିଁ। ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ନାଶେ। ଯଦି ମୁଁ କୁହେ ଯେ, ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ନାଶେ ନାହିଁ, ତେବେ ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ଭଲ ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ହେବି। କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ଅବଗ୍ୟ ନାଶେ, ସେ ଯାହା କହିଛ, ମୁଁ ସେଗୁଡ଼ିକ ପାଳନ କରେ।^{୪୮} ମୋର ଆଗମନ ଦେଖି ପାରିବେ ବୋଲି ଆଶାକରି ତୁମ୍ଭ ପିତା ଅବ୍ରାହାମ ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇଥିଲେ। ସେ ସେହି ଦିନଟି ଦେଖିଲେ ଓ ଖୁସି ହେଲେ।”

“ଯିହୁଦୀମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହିଲେ, “କ’ଣ ତୁମ୍ଭେ ଅବ୍ରାହାମକୁ କିପରି ଦେଖିନାହିଁ! ତୁମ୍ଭର ବୟସ ତ ପରୁଣ ବର୍ଷ ବି ନୁହେଁ।”

“ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି, ଅବ୍ରାହାମଙ୍କ ଜନ୍ମ ପୂର୍ବରୁ, ମୁଁ ନିଜେ ଅଛି।^{୪୯} ଯୀଶୁ ଏକଥା କହିବାବେଳେ ଲୋକମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ମାରିବା ପାଇଁ ପଥର ଉଠେଇଲେ। ମାତ୍ର ସେ ଲୁଚି ଗଲେ ଓ ପରେ ମିସିର ପରିସରକୁ ବାହାର ଚାଲିଗଲେ।

ଯୀଶୁ ବନେ ବନୁଷ୍ଠକ ପୁସ୍ତକ ଦେଲେ

ଯୀଶୁ ଯାଉଥିବା ବେଳେ ନିଶ୍ଚୟ ଅଧିକ ଦେଖିଲେ। ଏ ସେ ଲୋକଟି ଜନ୍ମରୁ ଅଧିକ ଥିଲେ।^{୫୦} ଯୀଶୁଙ୍କର

ଶିଷ୍ୟମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଗୁରୁ, ଏହ ଲୋକଟି କିମ୍ପା ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ସେ କାହାର ପାପ ହେବୁ ଅଟେ ହୋଇ କିମ୍ପା ହେବ? ଏହା ତା’ ନିଜର ପାପ ନା ତା ପିତା-ମାତାଙ୍କର?”

ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଏହା ତାର ପାପ କିମ୍ପା ତା’ ବାପା-ମାଙ୍କର ପାପ ତାକୁ ଅନ୍ଧ କରି ନାହିଁ । ଏହ ଲୋକଟି ଅନ୍ଧ ହୋଇ କିମ୍ପା ହୋଇଛି, ଯେପରି ଏହ ଲୋକକୁ ମୁଁ ପୁସ୍ତ କଲାବେଳେ ଲୋକମାନଙ୍କ ଆଗରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଶକ୍ତି ପ୍ରଦର୍ଶିତ ହୋଇପାରିବ ।”

ଏହା ଶୁଣି ପରେ କହୁଥିଲେ ଯେ ଯେ କିମ୍ପା ଲୋକଟିର ଆଖିରେ ଲଗେଇଦେଲେ । ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଯାଅ, ଶିଲୋହ ପୋଖରୀରେ ଯାଇ ଦିଅ ।” (ଶିଲୋହ ପଦର ଅର୍ଥ ‘ପ୍ରେରଣ’) ତା’ପରେ ସେ ଅନ୍ଧ ଲୋକଟି ପୋଖରୀରେ ଯାଇ ହୋଇ ଆସିଲା । ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଖିପାରୁଥିଲା ।

କେତେକ ଲୋକ ଏହ ଲୋକଟିକୁ ପ୍ରଥମେ ଭିକ ମାଗିବା ଦେଖିଥିଲେ । ସେହି ଲୋକମାନେ ଓ ଲୋକଟିର ପତ୍ନୀମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖି କହିଲେ, “ଦେଖ, ଯିଏ ସବୁବେଳେ ବସି ଭିକ ମାଗୁଥାଏ ଏ ଲୋକଟି ସେହି ନୁହେଁ କି?”

କେତେକ କହିଲେ, “ହଁ, ଏ ସେହି ଲୋକ ।” କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନେ କହିଲେ, “ନାଁ, ଏ ସେହି ଲୋକ ନୁହେଁ । ଏ ଲୋକଟି ତା’ର ଭଲ ଦେଖାଯାଉଛି ।”

ତେଣୁ ସେ ଲୋକ ନିଜେ କହିଲା, “ମୁଁ ସେହି ଲୋକ, ଯିଏ ପ୍ରଥମେ ଅନ୍ଧ ଥିଲି ।”

କେତେକମାନେ ତାକୁ ପଚାରିଲେ, “କ’ଣ ହେଲା? ତୁମେ କିପରି ଦୃଷ୍ଟି ଶକ୍ତି ପାଇଲ?” ଏସେ ଲୋକଟି ଉତ୍ତର ଦେଲା “ଲୋକମାନେ ଯାହାଙ୍କୁ ଯୀଶୁ ବୋଲି କହିଲେ, ସେ ଛେପ ଥିବା ମାଟିକୁ କାଦୁଅ କରି ମୋ ଆଖିରେ ବୋଳିଦେଲେ । ତା’ପରେ ସେ ମୋତେ ଶିଲୋହ ପୋଖରୀରେ ଯୋଇହେବା ପାଇଁ କହିଲେ । ତାପରେ ମୁଁ ସେହି ପୋଖରୀରେ ଯୋଇହେବା ପରେ ଦେଖିପାରିଲି ।”

କେତେକମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ସେ ଲୋକ କେଉଁଠି ଅଛନ୍ତି?”

ଲୋକଟି କହିଲା, “ମୁଁ ଜାଣେ ନାହିଁ ।”

ଯୀଶୁ ପୁସ୍ତ କରିଥିବା ଲୋକକୁ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କର ପ୍ରଶ୍ନ

ଏହା ପରେ ଲୋକମାନେ ସେ ଲୋକଟିକୁ ଫାରୁସୀମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ନେଇଗଲେ । ଏହ ଲୋକଟି ପୂର୍ବରୁ ଅନ୍ଧ ଥିଲା, ଯୀଶୁ କାଦୁଅ କରିଥିଲେ ଓ ତା’ ଆଖି ପୁସ୍ତ କରି ଥିଲେ । ସେ ଏ କାର୍ଯ୍ୟ ବିଶ୍ୱାସବାନ ବନ୍ଦ କରିଥିଲେ ।

କେତେକ ଫାରୁସୀମାନେ ମଧ୍ୟ ସେ ଲୋକକୁ ପଚାରିଲେ, “ତୁମେ କିପରି ଦୃଷ୍ଟିଶକ୍ତି ପାଇଲ?”

ସେ କହିଲା, “ସେ ମୋ ଆଖିରେ କାଦୁଅ ଲଗେଇଦେଲେ । ଯୋରବା ପରେ ମୁଁ ଏବେ ଦେଖି ପାରୁଛି ।”

କେତେକ ଫାରୁସୀମାନେ କହିଲେ, “ଏ ଲୋକ ବିଶ୍ୱାସବାନର ନିୟମ ମାନୁ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଖରୁ ଆସି ନାହିଁ ।”

ଅନ୍ୟମାନେ କହିଲେ, “ନିଶ୍ଚୟ ପାପୀ କେବେ ଏଭଳି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାର୍ଯ୍ୟ କରି ପାରିବ ନାହିଁ ।” ଏହା ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମତଭେଦ ହେଲା ।

ଯିହୁଦୀମାନେ ସେହି ଲୋକକୁ ଆଉ ଥରେ ପଚାରିଲେ, “ଏହି ଲୋକ (ଯୀଶୁ) କୁହୁଛନ୍ତି ପୁସ୍ତ କଲା ଓ ତୁମେ ଦେଖି ପାରିଲ । ତୁମେ ତା’ ବିଷୟରେ କ’ଣ କହୁଛ?”

ସେହି ଲୋକଟି ଉତ୍ତର ଦେଲା, “ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା ।”

ଯିହୁଦୀମାନେ ତଥାପି ତାହାର ପୁସ୍ତ ହେବା ବିଷୟ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ ନାହିଁ । ସେ ଲୋକର ପିତା-ମାତାଙ୍କୁ ନ ଡାକିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନେ ମୋତେ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ ନାହିଁ ଯେ, ସେ ଲୋକଟି ଅନ୍ଧ ଥିଲା ଓ ତାକୁ ସେ ଦେଖି ପାରୁଛି । ଯିହୁଦୀମାନେ ତା’ର ପିତା-ମାତାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଲିଏ କ’ଣ ତୁମ ପୁଅ? ତୁମେ କହୁଛ ଯେ, ସେ ନିରାକାର । ତେବେ ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ କିପରି ଦେଖି ପାରୁଛି?”

ପିତା-ମାତା ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଆମେ ଜାଣୁ ଯେ ଲିଏ ଆମ ପୁଅ ଓ ସେ କିମ୍ପା ଅନ୍ଧ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଆମେ ଜାଣିନୁ, ସେ ଏବେ କିପରି ଦେଖି ପାରୁଛି? ତାକୁ କିଏ ତାର ଦୃଷ୍ଟିଶକ୍ତି ଦେଲା, ତାହା ଆମେ ଜାଣିନାହିଁ । ତାକୁ ପଚାରି । ନିଜ କଥା ନିଜେ କହିବା ପାଇଁ ତାର ବୟସ ହେଲାଣି ।” ଯିହୁଦୀ ନେତାମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ତର କରି ତାର ପିତା-ମାତା ଏପରି କହିଲେ । ସେମାନେ ସେତେବେଳେକୁ ସ୍ଥିର କରି ସାରିଥିଲେ ଯେ, ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଯୀଶୁଙ୍କୁ ମନାସି ବୋଲି କହିବ, ସେମାନେ ତାକୁ ପଶ୍ଚାତ୍ତପ୍ତ ଦେବେ ଓ ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା-ଗୃହରୁ ବାହାର କରିଦେବେ । ତେଣୁ ତାର ପିତା-ମାତା କହିଲେ, “ତା’ର ଯଥେଷ୍ଟ ବୟସ ହୋଇଛି । ତାକୁ ପଚାରି ।”

କେତେକ ଯିହୁଦୀ ନେତାମାନେ ସେହି ପୂର୍ବରୁ ଅନ୍ଧ ଥିବା ଲୋକକୁ ଆଉଥରେ ଭିତରକୁ ଡାକିଲେ । ସେମାନେ କହିଲେ, “ତୁମେ ସତ୍ୟ କହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଗୌରବ ଦେବା ଉଚିତ । ଆମେ ଜାଣୁ ଯେ, ଏହି ଲୋକ (ଯୀଶୁ) ନିଶ୍ଚୟ ପାପୀ ।”

କେତେକ ଉତ୍ତର ଦେଲା, “ସେ ପାପୀ କି ନାହିଁ, ମୁଁ ଜାଣିନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଅନ୍ଧ ଥିଲି ଓ ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଖିପାରୁଛି ।”

ଯିହୁଦୀ ନେତାମାନେ ପଚାରିଲେ, “ସେ ତୁମକୁ କ’ଣ କରଲା? ସେ ତୁମ ଆଖିକୁ କିପରି ଭଲ କରି ଦେଲା?”

କେତେକ କହିଲା, “ମୁଁ ସେ କଥା ତୁମକୁ ଆଗରୁ କହିସାରିଲି । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ମୋ କଥା ଶୁଣିନାହିଁ । ତୁମେ ପୁଣି କାହିଁକି ଶୁଣିବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଛ? ତୁମେ ମଧ୍ୟ କ’ଣ ତାହାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ହେବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଛ?”

୨ଯିହୁଦୀନେତାମାନେ ଖୁବ୍ ଭରିଯାଇ ତାକୁ ଗାଳିଦେଲେ । ତା’ପରେ ସେମାନେ କହଲେ, “ତୁମେ ସେହି ଲୋକର ଶିଷ୍ୟ । କିନ୍ତୁ ଆମେ ମୋଗାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ । ୨୯ଆମେ ଦାଣ୍ଡ, ପରମେଶ୍ୱର ମୋଗାଙ୍କୁ କଥା କହୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏ ଲୋକ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଛି, ଆମେ ତାହା ସୁଦ୍ଧା ଜାଣିନାହୁଁ ।”

୩ଫଳାକଟି ଉତ୍ତର ଦେଲା, “ଏହା ବଡ଼ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥା । ଯୀଶୁ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଛନ୍ତି ତୁମେ ଜାଣିନାହୁଁ । କିନ୍ତୁ ସେ ମୋ ଆଖି ଉଲ୍ଲ କରି ଦେଇଛନ୍ତି । ୩୧ଆମେ ସମସ୍ତେ ଦାଣ୍ଡ ଯେ, ପରମେଶ୍ୱର ପାପୀଙ୍କ କଥା ଶୁଣନ୍ତି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଲୋକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସନା କରେ ଓ ତାହାଙ୍କ କଥା ପାଳନ କରେ ପରମେଶ୍ୱର ତା’ର କଥା ଶୁଣନ୍ତି । ୩୨ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି କେବେ ଜଣେ ନିନ୍ଦାକାରୀ ଆଖି ଖୋଲି ପାର ନ ଥିଲେ । ୩୩ଏ ଲୋକ ନିଗୃତ ରୂପରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଖରୁ ଆସିଛି, ନହେଲେ ସେ ଏଭଳି କିଛି କାର୍ଯ୍ୟ କରି ପାର ନଥାନ୍ତା ।”

୩୪ଯିହୁଦୀମାନେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ତୁମେ ତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପାପର ନନ୍ଦ ହୋଇଛ । ତୁମେ କ’ଣ ଆମକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେବା ପାଇଁ ରେଷ୍ଟା କରୁଛ?” ଏହା କହି ସେମାନେ ତାକୁ ନବରଦସ୍ତ ତଡ଼ି ଦେଲେ ।

ଅଧିକ ଅନ୍ଧତା

୩୫ଯୀଶୁ ଶୁଣିଲେ ଯେ, ଯିହୁଦୀନେତାମାନେ ସେ ଲୋକକୁ ନବରଦସ୍ତ ତଡ଼ି ଦେଇଛନ୍ତି । ଯୀଶୁ ସେ ଲୋକକୁ ଖୋଦି ପାଇଲେ । ଏବଂ ସେ ତାହାକୁ ପଚାରିଲେ, “ତୁମେ କ’ଣ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ରଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କର?”

୩୬ଏ ଲୋକଟି ପଚାରିଲା, “ଆଜ୍ଞା, ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ର କିଏ? ମୋତେ କୁହନ୍ତୁ ଯେପରି ମୁଁ ତାହାଙ୍କଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରେ ।”

୩୭ଯୀଶୁ ତାହାକୁ କହଲେ, “ତୁମେ ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖି ସାରିଛ । ତୁମ୍ଭ ସହତ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯିଏ କଥା ହେଉଛନ୍ତି, ସେ ସେହି ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ।”

୩୮ସେ ଲୋକଟି ଉତ୍ତର ଦେଲା, “ହଁ, ପ୍ରଭୁ ମୁଁ ବିଶ୍ୱାସ କରେ ।” ସେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କଲା ।

୩୯ଯୀଶୁ କହଲେ, “ମୁଁ ଜଗତକୁ ଆସିଛି, ଯେପରି ଏ ଜଗତ ବିଶ୍ୱାସିତ ହେବ । ମୁଁ ଆସିଛି ଯେପରି ଅନ୍ଧ ଲୋକମାନେ ଦେଖି ପାରନ୍ତେ । ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ଦେଖି ପାରୁଛନ୍ତି ବୋଲି ମନେମନେ ଭାବୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଅନ୍ଧ ହେବେ ।”

୪୦ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖରେ କେତେକ ଫାରୀସୀ ଥିଲେ । ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କର ଏପରି କହିବା ଶୁଣିଲେ । ସେମାନେ ପଚାରିଲେ, “କ’ଣ? ତା ମାନେ ତୁମେ କହୁଛ ଯେ ଆମେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ଧ?”

୪୧ଯୀଶୁ କହଲେ, “ତୁମେ ଯଦି ପ୍ରକୃତରେ ଅନ୍ଧ(ଅବୋଧ) ହୋଇଥାନ୍ତି, ତେବେ ଦୋଷୀ ବିବେଚିତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ତୁମେ କହୁଛ ଯେ ତୁମେ ଦେଖି ପାରୁଛ, ତେଣୁ ତୁମେ ଦୋଷୀ ।”

ମେଷପାଳକ ଓ ତା’ର ମେଷ

୧୦ ଯୀଶୁ କହଲେ, “ମୁଁ ତୁମକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି, ଯଦି କୌଣସି ଲୋକ ମେଷପାଳକରେ ପ୍ରବେଶ କରେ, ତେବେ ସେ ସ୍ୱାମୀ ବାଟେ ଯିବା ଉଚିତ୍ । ଯଦି ସେ ଅନ୍ୟ ବାଟ ଚାହୁଁ ଭିତରକୁ ଯାଏ, ତେବେ ସେ ଚାଲିଯାଏ । ସେ ନିଶ୍ଚୟ ମେଣ୍ଟା ଚାଲି କରାଯା ପାଇଁ ରେଷ୍ଟା କରୁଛି । ୨କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଲୋକ ମେଣ୍ଟାମାନଙ୍କର ଯତ୍ନ ନାଏ, ସେ ଫାଟକ ଭିତର ଦେଇ ଯାଏ । ସେ ହିଁ ମେଷପାଳକ । ଫାଟକ ନଗୁଆଁ ମେଷପାଳକ ପାଇଁ ଫାଟକ ଖୋଲେ । ମେଣ୍ଟାମାନେ ମେଷପାଳକର କଥା ଶୁଣନ୍ତି । ମେଷପାଳକ ତା’ର ମେଣ୍ଟାକୁ ନାମ ଧରି ଡାକେ ଓ ବାହାରେ ଚାଲିଯାଏ । ୩ସେ ସବୁ ମେଣ୍ଟାମାନଙ୍କୁ ବାହାରକୁ ଆଣେ, ସେମାନଙ୍କ ଆଗେ-ଆଗେ ଚାଲେ ଓ ମେଣ୍ଟାମାନେ ତାହାର ଅନୁସରଣ କରନ୍ତି, କାରଣ ମେଣ୍ଟାମାନେ ତା’ର ସ୍ୱର ଜାଣନ୍ତି । ୪କିନ୍ତୁ ମେଣ୍ଟାମାନେ ଅପରିଚିତ ଲୋକର ଅନୁସରଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ସେମାନେ ତା ପାଖରୁ ଦୌଡ଼ି ପଳାନ୍ତି, କାରଣ ସେମାନେ ଅପରିଚିତ ଲୋକର ସ୍ୱର ଚିହ୍ନି ନାହିଁ ।” ଯୀଶୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଏହି କାହାଣୀ କହିଲେ । କିନ୍ତୁ ଲୋକମାନେ ତାହାଙ୍କ ଏହି କାହାଣୀର ଅର୍ଥ ବୁଝିପାରଲେ ନାହିଁ ।

ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ମେଷପାଳକ

୫ତତ୍ତ୍ୱ ଯୀଶୁ ଆଉଥରେ କହଲେ, “ମୁଁ ତୁମକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି, ମୁଁ ହେଉଛି ମେଣ୍ଟାମାନଙ୍କ ଫାଟକ । ମୋ ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁ ଲୋକମାନେ ଆସିଥିଲେ, ସେମାନେ ଚାଲି ଓ ଡାକାଯୁତ୍ । ମେଣ୍ଟାମାନେ ସେମାନଙ୍କ କଥା ଶୁଣିଲେ ନାହିଁ । ମୁଁ ଫାଟକ । ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ମୋ (ଫାଟକ) ଦେଇ ପ୍ରବେଶ କରେ, ସେ ରକ୍ଷା ପାଇବ । ସେହି ଲୋକ ଭିତରକୁ ଆସିପାରବ ଓ ବାହାରକୁ ଯାଇ ପାରବ । ତା’ର ଯାହା ଦରକାର, ସେ ସବୁ ପାଇବ । ୧୦ଜଣେ ଚାଲି ଚାଲି ଚାଲି, ହତ୍ୟା ଓ ନଷ୍ଟ କରାଯା ପାଇଁ ଆସେ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ପୁଣି ଓ ଉତ୍ତର ଦାବନ ଦେବା ପାଇଁ ଆସିଛି ।

୧୧ମୁଁ ଉତ୍ତର ମେଷପାଳକ । ଉତ୍ତର ମେଷପାଳକ ମେଣ୍ଟାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତା’ର ଦାବନ ଦାଏ । ୧୨ମେଣ୍ଟା ରଖିବା ପାଇଁ ଯେଉଁ ମୂଲିଆକୁ ରଖାଯାଇଛି, ସେ ଲୋକ ମେଷପାଳକ ଠାରୁ ଭିନ୍ନ । ମେଷପୁତ୍ରକ ମୂଲିଆର ନୁହଁନ୍ତି । ତେଣୁ ସେ ଗଧୁଆ ଆସିବା ଦେଖିଲେ ମେଣ୍ଟାମାନଙ୍କୁ ଏକୁଟିଆ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ପଳାଏ । ତା’ପରେ ଗଧୁଆ ମେଣ୍ଟାମାନଙ୍କ ଉପରକୁ ଚାଲି ଯାଏ ଓ ସେମାନଙ୍କୁ ଛନ୍ଦିଦିନ୍ଦି କରି ଦାଏ । ୧୩ସେ ଲୋକଟି ଦୌଡ଼ି ପଳାଏ, କାରଣ ସେ ମୂଲିଆ । ସେ ପ୍ରକୃତରେ ମେଣ୍ଟାମାନଙ୍କର ଯତ୍ନ ନାଏ ।

୧୪ମୁଁ ମେଷପାଳକ ଯିଏ କି ମେଣ୍ଟାମାନଙ୍କର ଯତ୍ନ ନାଏ । ମୁଁ ମୋର ମେଣ୍ଟାକୁ ଜାଣେ ଯେପରି, ପରମପିତା ମୋତେ ଜାଣନ୍ତି । ମୁଁ ଯେପରି ପରମପିତାଙ୍କୁ ଜାଣେ, ସେହିପରି ମୋର ମେଣ୍ଟାମାନେ ମୋତେ ଜାଣନ୍ତି । ମୁଁ ଏ ମେଣ୍ଟାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦାବନ ଦାଏ । ୧୫ମୋର ଅନ୍ୟ ମେଣ୍ଟାମାନେ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଏହି ପଲକରେ ନାହାନ୍ତି । ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଆଣିବି । ସେମାନେ ମୋର

ସ୍ୱର ଶୁଣିବେ । ଭବିଷ୍ୟତରେ ଗୋଟିଏ ପଲ ହେବ, ଓ ସେ ପଲର ନିଶ୍ଚୟ ମେଷପାଳକ ହେବେ ।^{୧୭} ପରମପିତା ମୋତେ ପ୍ରେମ କରନ୍ତି କାରଣ ମୁଁ ମୋ ନୀବନ ଦିଏ । ମୁଁ ନୀବନ ଦିଏ, ଯେହେତୁ ମୁଁ ପୁନର୍ବାର ସେହି ନୀବନ ଲାଭ କରିପାରେ ।^{୧୮} ମୋ'ଠାରୁ କେହି ମୋ ନୀବନ ନେଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ମୁଁ ସ୍ୱେଚ୍ଛାରେ ମୋ ନୀବନ ଦିଏ । ମୋର ନୀବନ ଦେବାର ଅଧିକାର ଅଛି । ଏବଂ ମୋର ପୁନର୍ବାର ନୀବନ ଫେରି ପାଇବାର ମଧ୍ୟ ଅଧିକାର ରହିଛି । ଏହା କଥା ମୋତେ ପରମପିତା କହିଛନ୍ତି ।”

^{୧୯} ଯୀଶୁଙ୍କର ଉକ୍ତ ସମସ୍ତ କଥା ଶୁଣିବା ପରେ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପୁନର୍ବାର ଭିନ୍ନ ମତ ପ୍ରକାଶ ପାଇଲା ।^{୨୦} ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକ ଯିହୁଦୀ କହିଲେ, “ନିଶ୍ଚୟ ଭୂତ ତା ଭିତରକୁ ଆସିବ ଓ ତାହାଙ୍କୁ ପାରଳ କରିଦେବ । ଏ ଭଲ ଲୋକର କଥା ଶୁଣି ଲାଭ ନାହିଁ ।”

^{୨୧} କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ଯିହୁଦୀମାନେ କହିଲେ, “ନିଶ୍ଚୟ ଭୂତ ରହିଥିବା ନିଶ୍ଚୟ ଲୋକ ଏଭଳି କଥା କହେ ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ଭୂତ କ'ଣ କେବେ ଅନ୍ୟ ଲୋକର ଆଖି ଭଲ କରି ଦେଇ ପାରିବ? ନା!”

ଯୀଶୁଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯିହୁଦୀମାନେ

^{୨୨} ଚଷତେବେଳେ ଗୀତରୁ । ଯିରୁଶାଲମରେ ‘ମନ୍ଦିର ପ୍ରତିଷ୍ଠା’ ପର୍ବ ପଡ଼ିଲା ।^{୨୩} ଯୀଶୁ ମନ୍ଦିରରେ ଗଲେମାନଙ୍କର ମଣ୍ଡପରେ ବୁଲୁ ଥିଲେ ।^{୨୪} ଯିହୁଦୀମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଗୁରୁପାଖେ ଘେରଗଲେ । ସେମାନେ ପଚାରିଲେ, “ତୁମେ କେତେ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଜ ବିଷୟରେ ଆମକୁ ସହେଦରେ ରଖିବ? ଯଦି ତୁମେ ନିଜେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ତେବେ ଆମକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କୁହ ।”

^{୨୫} ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ମୁଁ ତୁମକୁ କହି ସାରିଛି କିନ୍ତୁ ତୁମେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁ ନାହିଁ । ମୁଁ ମୋର ପରମପିତାଙ୍କ ନାମରେ ଅନେକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରୁଛି । ସେହି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାରୀ ସବୁ ଦର୍ଶାଏ ଯେ, ମୁଁ କିଏ ।^{୨୬} କିନ୍ତୁ ତୁମେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁନାହିଁ, କାରଣ ତୁମେ ମୋର ମେଣ୍ଟା ନୁହଁ ।^{୨୭} ତମ ସ୍ୱର ମୋ ମେଣ୍ଟାମାନେ ଶୁଣନ୍ତି । ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ନାଶେ ଓ ସେମାନେ ମୋତେ ଅନୁସରଣ କରନ୍ତି ।^{୨୮} ମୁଁ ନିଜ ମେଣ୍ଟାମାନଙ୍କୁ ଅନନ୍ତ ନୀବନ ଦିଏ । ସେମାନେ ନିଦାପି ମରବେ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କୁ ମୋ ହାତରୁ କେହି ଛଡ଼େଇ ନେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ ।^{୨୯} ମୋ ପରମପିତା ମୋତେ ମୋର ମେଣ୍ଟାମାନଙ୍କୁ ଦେଇଛନ୍ତି । ସେ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ମହାନ । ମୋ’ ପରମପିତାଙ୍କ ହାତରୁ କୌଣସି ଲୋକ ମୋ ମେଣ୍ଟା ରୂପେ କରିପାରିବ ନାହିଁ ।^{୩୦} ପରମପିତା ଓ ମୁଁ ଏକ ।”

^{୩୧} ଯିହୁଦୀମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ମାରବା ପାଇଁ ପୁଣି ଥର ଉଠେଇଲେ ।^{୩୨} କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ମୁଁ ପରମପିତାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ବହୁତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ସାରିଛି । ତୁମେ ସେସବୁ ଦେଖିଛ । ତେବେ କେଉଁ ଭଲ କାର୍ଯ୍ୟ ହେବୁ ତୁମେ ମୋତେ ହତ୍ୟା କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛ?”

^{୩୩} ଯିହୁଦୀମାନେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଆମେ ତୁମକୁ କୌଣସି ଭଲ କାମ କରିଥିବାରୁ ମାରୁନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଯାହା କହୁଛ, ତାହା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କହୁଛ । ତୁମେ ନିଶ୍ଚୟ ମନୁଷ୍ୟ ମାତ୍ର, କିନ୍ତୁ ତୁମେ ନିଜକୁ ପରମେଶ୍ୱର ସହତ ସମାନ ବୋଲି କହୁଛ । ସେଥିପାଇଁ ଆମେ ତୁମକୁ ପଥରରେ ମାର ଦେବାପାଇଁ ଚାହୁଁଛୁ ।”

^{୩୪} ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ତୁମ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଏହା ଲେଖା ଅଛି, ‘ମୁଁ (ପରମେଶ୍ୱର) କହିଛି, ତୁମେମାନେ ଲଗ୍ନରାଶି ।’^{୩୫} ଏହା ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର କୁହେ ଯେ ଯେଉଁମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ବାଣୀ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ଲଗ୍ନରାଶି । ଆଉ ଶାସ୍ତ୍ରର ବାକ୍ୟ ସର୍ବଦା ସତ୍ୟ ।^{୩୬} ତେବେ ତୁମେ କାହିଁକି କହୁଛ ଯେ, ମୁଁ ଯାହା କହୁଛି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କହୁଛି । କାରଣ ମୁଁ କହିଛି, ‘ମୁଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ପୁତ୍ର ।’ ମୋତେ ପରମେଶ୍ୱର ବାଛନ୍ତି ଓ ଏ ନିଗତକୁ ପଠାଇଛନ୍ତି ।^{୩୭} ମୋର ପରମପିତା ଯାହା କରନ୍ତି, ମୁଁ ଯଦି ତାହା କରେ ନାହିଁ, ତେବେ ମୁଁ ଯାହା କୁହେ ତାହା ବିଶ୍ୱାସ କର ନାହିଁ ।^{୩୮} କିନ୍ତୁ ଯଦି ମୋର ପରମପିତା ଯାହା କରନ୍ତି, ମୁଁ ତାହା କରୁଥାଏ, ତେବେ ତୁମେ ମୋ କାର୍ଯ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକରେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖିବା ଉଚିତ । ତୁମେ ମୋଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ ନ କଲେ ମଧ୍ୟ ମୋ କାର୍ଯ୍ୟରେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବା ଉଚିତ । ତେବେ ତୁମେ ନାହିଁ ପାରିବ ଓ ବୁଝି ପାରିବ ଯେ ପରମପିତା ମୋଠାରେ ଅଛନ୍ତି ଓ ମୁଁ ତାହାଙ୍କଠାରେ ଅଛି ।”

^{୩୯} ଯିହୁଦୀମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଧରିବା ପାଇଁ ପୁଣି ଥରେ ଚେଷ୍ଟା କଲେ, କିନ୍ତୁ ସେ ସେମାନଙ୍କ ହାତରୁ ଖସି ଗଲେ ।

^{୪୦} ତାପରେ ଯୀଶୁ ଯର୍ଦ୍ଦନ ନଦୀର ଅପର ପାର୍ଶ୍ୱରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ଯୋହନ ପ୍ରଥମେ ଯେଉଁଠାରେ ବାପ୍ତିସ୍ମ ଦେଉଥିଲେ, ସେ ସେହି ସ୍ଥାନକୁ ଆସିଲେ, ଓ ସେଠାରେ ରହିଲେ ।^{୪୧} ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଅନେକ ଲୋକ ଆସିଲେ । ଲୋକମାନେ କହିଲେ, “ଯୋହନ ଯଦାପି କୌଣସି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରନଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସେ ଏହି ଲୋକ (ଯୀଶୁ) ବିଷୟରେ ଯାହା କହିଥିଲେ, ତାହା ସବୁ ସତ୍ୟ ।”^{୪୨} ସେଠାରେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅନେକ ଲୋକ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ ।

ଲୀନାର ମୃତ୍ୟୁ

୧୧ ଲୀନାର ନାମକ ନିଶ୍ଚୟ ବ୍ୟକ୍ତି ଅସ୍ତ୍ରୁ ଥିଲେ । ସେ ଦେଖିନୀ ଅନଗରେ ରହୁଥିଲେ । ସେଠାରେ ମରୟମ ଓ ତାହାଙ୍କ ଭଉଣୀ ମାର୍ଥା ବାସ ମଧ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ଚଷତ ମରୟମ ପରେ ପ୍ରଭୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଦରେ ଅତି ମୂଲ୍ୟବାନ ଅତର ଢାଳି ନିଜ କେଶରେ ପାଦ ପୋଛି ଦେଇଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କର ଭାଇ ଲୀନାର ଅସ୍ତ୍ରୁ ଥିଲେ । ଚତୁର୍ଥ ମରୟମ ଓ ମାର୍ଥା ଯୀଶୁଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ଲୋକ ପଠାଇଲେ । ସେମାନେ କହି ପଠାଇଲେ, “ପ୍ରଭୁ, ତୁମର ପ୍ରିୟ ବନ୍ଧୁ ଲୀନାର ପାଠିତ ଅଛନ୍ତି ।”

ଯୀଶୁ ଏହ କଥା ଶୁଣି କହଲେ, “ତାହାର ପୀଡ଼ା ମୃତ୍ୟୁଦନକ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ତା’ର ଅସ୍ତ୍ରସ୍ତ୍ରତା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଗୌରବ ନିମନ୍ତେ । ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ପୁତ୍ର ଏହା ସ୍ୱାସ୍ତ୍ୟ ଗୌରବାନୁଭବ ହେବେ ।” ଯୀଶୁ ମାର୍ଥୀ, ତା’ର ଭଉଣୀ ମରୟମ ଓ ଲୀଜାରଙ୍କୁ ବହୁତ ଭଲ ପାଉଥିଲେ । ସେ ଲୀଜାରଙ୍କ ଅସ୍ତ୍ରସ୍ତ୍ରତାର ଖବର ପାଇ ସେ ଯେଉଁଠି ଥିଲେ ସେଠାରେ ଆହୁର ଦୁଇ ଦିନ ରହଗଲେ । ତାପରେ ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ଗୁଲ, ଆମେ ଯିହୁଦୀ ପ୍ରଦେଶକୁ ଫେରିଯିବା ।”

ଶିଷ୍ୟମାନେ କହଲେ, “ଗୁରୁ, ଯିହୁଦୀରେ ତ’ ଆପଣଙ୍କୁ ଯିହୁଦୀ ନେତାମାନେ ପଥରରେ ମାରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ । ଏହା ଅଲ୍ଲହନ ପୂର୍ବେ ହୋଇଥିଲା । ଆପଣ ପୁଣି ସେଠାକୁ ଫେରିଯିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି?”

ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଏନ ମଧ୍ୟରେ ବାର ଘଣ୍ଟା ଆଲୋକ ଥାଏ । ନିଶେ ଲୋକ ଏନ ବେଳେ ଗୁଲିଲେ ସେ ଝୁଣ୍ଟେ ନାହିଁ କି ପଡ଼େ ନାହିଁ, କାରଣ ଫସାରର ଆଲୋକରେ ସେ ଦେଖିପାରେ । କିନ୍ତୁ ଗତିରେ ନିଶେ ଲୋକ ଝୁଣ୍ଟେ, କାରଣ ଗତି ବେଳେ ତାକୁ ଦେଖିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଆଲୋକ ନଥାଏ ।”

ଯୀଶୁ ଏକଥା କହିବା ସାରିବା ପରେ, କହଲେ, “ଆମର ବନ୍ଧୁ ଲୀଜାର ବର୍ତ୍ତମାନ ଗୋଲଜନ୍ମ । ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ଉଠେଇବା ପାଇଁ ସେଠାକୁ ଯାଉଛି ।”

ଶିଷ୍ୟମାନେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “କିନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁ, ଯଦି ସେ ଗୋଲଜନ୍ମ, ତେବେ ସେ ସ୍ତମ୍ଭ ହୋଇ ଯିବେ ।”

ଯୀଶୁଙ୍କର କହିବା ଅର୍ଥ ଥିଲା, ଯେ ଲୀଜାର ମୃତ । କିନ୍ତୁ ତାହାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନେ ବୁଝିଲେ ଯେ ସେ ସାଧାରଣ ଗୋଲଜା ବନ୍ଧୁଙ୍କର କହୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଯୀଶୁ ସ୍ତମ୍ଭରୂପେ କହଲେ, “ଲୀଜାର ମରିଯାଇଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଶୁଣି ଯେ ମୁଁ ସେଠାରେ ନଥିଲି । ମୁଁ ଭ୍ରମମାନଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଆନନ୍ଦ କରୁଛି କାରଣ ବର୍ତ୍ତମାନ ଭ୍ରମମାନେ ମୋଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବ । ଗୁଲ, ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବା ।”

ତା’ପରେ ଯୋମା ଯାହାଙ୍କୁ ବିଦୁମ* କୁହାଯାଉଥିଲା ସେ ଅନ୍ୟ ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ କହଲେ, “ଗୁଲ ଆମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଯିବା ଓ ଯୀଶୁଙ୍କ ସହତ ଯିହୁଦୀରେ ମରବା”

ବେଅନିଆରେ ଯୀଶୁ

ଯୀଶୁ ବେଅନିଆରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ସେ ଦେଖିଲେ, ଲୀଜାରଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇ କବରସ୍ଥ ହେବାର ଗୁରୁ ଦିନ ହୋଇଗଲାଣି । ବେଅନିଆ ଯିହୁଗାଳମଠାରୁ ପ୍ରାୟ ତିନି କଲୋମିଟର ଦୂର । ଅନେକ ଯିହୁଦୀ ମାର୍ଥୀ ଓ ମରୟମଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଥିଲେ । ସେମାନେ ମାର୍ଥୀ ଓ ମରୟମଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ଭାଇ ଲୀଜାର ସକାଶୁ ସାନ୍ତା ଦେବା ପାଇଁ ଆସିଥିଲେ ।

ଯୀଶୁ ଆସୁଛନ୍ତି ବୋଲି ମାର୍ଥୀ ଶୁଣିଲେ । ସେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ସ୍ୱାଗତ କରିବା ପାଇଁ ଗଲେ । କିନ୍ତୁ ମରୟମ

ଘରେ ରହଲେ । ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହଲେ, “ପ୍ରଭୁ, ଯଦି ଆପଣ ଏଠାରେ ଥାଆନ୍ତେ, ତେବେ ମୋର ଭାଇ ମରି ନଥାନ୍ତା ।” କିନ୍ତୁ ଏବେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ନାଶେ ଯେ ଆପଣ ଯାହା କିଛି ମାଗିବେ, ପରମେଶ୍ୱର ତାହା ଦେବେ ।”

ଯୀଶୁ କହଲେ, “ଭୁମର ଭାଇ ପୁଣି ଥରେ ବନ୍ଧି ଉଠିବ ।”

ମାର୍ଥୀ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ମୁଁ ନାଶେ, ପୁନରୁତଥାନ ଦିନ ଯେତେବେଳେ ସମସ୍ତେ ମୃତ୍ୟୁରୁ ବନ୍ଧି ଉଠିବେ, ସେତେବେଳେ ସେ ମଧ୍ୟ ମୃତ୍ୟୁରୁ ବନ୍ଧି ଉଠିବ ।”

ଯୀଶୁ ତାକୁ କହଲେ, “ମୁଁ ସେହି ପୁନରୁତଥାନ ଓ ନୀବନ, ମୋଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିବା ଲୋକ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ପୁଣି ବନ୍ଧି ଉଠିବ ଓ ନୀବିତ ରହବ । ମୋଠାରେ ରହୁଥିବା ଓ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିବା ଲୋକ କଦାପି ମରିବ ନାହିଁ । ମାର୍ଥୀ, ଭୁମେ କ’ଣ ଏହା ବିଶ୍ୱାସ କର?”

ମାର୍ଥୀ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ହଁ, ପ୍ରଭୁ, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଶ୍ରୀଷ୍ଟି ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରେ । ଆପଣ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ପୁତ୍ର । ଯାହାଙ୍କର ଏହି ନିଗତକୁ ଆସିବାର ଥିଲା, ଆପଣ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଅଟନ୍ତି ।”

ଯୀଶୁ କାନ୍ଦିଲେ

ଯୀଶୁ ଏ ସବୁ କଥା କହିବା ପରେ ଭଉଣୀ ମରୟମ ପାଖକୁ ଗଲେ । ସେ ମରୟମଙ୍କ ସହତ ଏକୃଷ୍ଟିଆ କଥାବାତୀ ହେଲେ । ସେ କହଲେ, “ଏଠାରେ ଗୁରୁ ଅଛନ୍ତି, ସେ ଭୁମକୁ ଖୋଜୁଛନ୍ତି ।” ମରୟମ ଏ କଥା ଶୁଣି ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖକୁ ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଆସିଲେ । ଯୀଶୁ ସେହି ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗ୍ରାମକୁ ଆସି ନଥିଲେ । ମାର୍ଥୀ ତାହାଙ୍କୁ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ଦେଖିଥିଲେ, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ସେହିଠାରେ ଥିଲେ । ଯିହୁଦୀମାନେ ମରୟମଙ୍କ ସହତ ଘରେ ଥିଲେ । ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ସାନ୍ତା ଦେଉଥିଲେ । ସେମାନେ ମରୟମଙ୍କୁ ହଠାତ୍ ଠିଆ ହୋଇ ତରବରରେ ବାହାରକୁ ଯିବା ଦେଖିଲେ । ସେମାନେ ଭାବିଲେ ବୋଧେ ସେ ଲୀଜାରଙ୍କ କବର ପାଖକୁ କାନ୍ଦିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସେମାନେ ତାହାଙ୍କ ପଛେପଛେ ଗଲେ । ମରୟମ ଯୀଶୁ ରହୁଥିବା ସ୍ଥାନକୁ ଗଲେ । ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦେଖି ସେ ତାହାଙ୍କ ପାଦ ତଳେ ପଡ଼ିଗଲେ । ମରୟମ କହଲେ, “ପ୍ରଭୁ, ଆପଣ ଯଦି ଏଠାରେ ଥାଆନ୍ତେ, ତେବେ ମୋ ଭାଇ ମରି ନ ଥାଆନ୍ତା ।”

ଯୀଶୁ ମରୟମକୁ କାନ୍ଦିବାର ଦେଖିଲେ । ସେ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କ ସହତ ଆସିବାର ଦେଖିଲେ । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ କାନ୍ଦୁଥିଲେ । ଯୀଶୁ ବହୁତ ଦୁଃଖ ଅନୁଭବ କଲେ ଓ ଅନ୍ତରରେ ଅତ୍ୟାଧିକ ବ୍ୟଥା ଅନୁଭବ କଲେ । ଯୀଶୁ କହଲେ, “ଭୁମେ ଲୀଜାରଙ୍କୁ କେଉଁଠାରେ ରଖିଛ?” ସେମାନେ କହଲେ, “ପ୍ରଭୁ ଆସି ଦେଖନ୍ତୁ ।”

ଯୀଶୁ କାନ୍ଦିଲେ ।

ଯିହୁଦୀମାନେ କହଲେ, “ଦେଖ, ଯୀଶୁ ଲୀଜାରଙ୍କୁ କେତେ ସ୍ନେହ କରୁଥିଲେ ।”

କିନ୍ତୁ କେତେକ ଯିହୁଦୀ କହଲେ, “ଯୀଶୁ ଅଧ ଲୋକଟିର ଆଖି ଭଲ କରି ଦେଇଥିଲେ । ତେବେ ସେ ଲାଜରଙ୍କୁ ମରଣ ମୁଖରୁ ବଞ୍ଚେଇ ରଖିବା ପାଇଁ କାହିଁକି କିଛି କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ ।”

ଯୀଶୁ ମୃତ ଲାଜରଙ୍କୁ ଜୀବନ ଦେଲେ

ଯୀଶୁ ପୁଣି ବହୁତ ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତ ହେଲେ । ସେ ଲାଜରଙ୍କ କବର ନିକଟକୁ ଆସିଲେ । ତାହା ଗୋଟିଏ ଗୁହା ଥିଲା ଓ ତା ମୁହଁରେ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ପଥର ଘୋଡ଼େଇ ଦିଆ ଯାଇଥିଲା । ଯୀଶୁ କହଲେ, “ଏ ପଥରକୁ ଗୁଆଇ ଦିଅ ।”

ମାଥୀ କହଲେ, “ପ୍ରଭୁ ସେ ମରିବାର ଗୁରୁଦିନ ହୋଇନାହିଁ । ତେଣୁ ବଡ଼ ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ହେଉଥିବ ।” ମାଥୀ ମୃତ ଲୋକର ଭଉଣୀ ଥିଲେ । ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କୁ କହଲେ, “ମୁଁ ତୁମକୁ ଯାହା କହୁଥିଲି, ତାହା ମନେପକାଅ । ମୁଁ ତୁମକୁ କହିଥିଲି, ଯଦି ତୁମେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବ ତେବେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଗୌରବ ଦେଖି ପାରିବ ।”

ତେଣୁ ସେମାନେ ପଥର ବାହାର କଲେ । ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ଉର୍ଦ୍ଧକୁ ଗୁହଁ କହିଲେ, “ହେ ପରମପିତା, ତୁମକୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଉଅଛି, କାରଣ ତୁମେ ମୋ କଥା ଶୁଣିଛ । ତୁଁ ଜାଣେ ଯେ, ତୁମେ ସବୁବେଳେ ମୋ କଥା ଶୁଣ । ମାତ୍ର ତୁମେ ମୋତେ ପଠାଇଛ ବୋଲି ଏଠାରେ ତିଆ ହୋଇଥିବା ଲୋକମାନେ ଯେପରି ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତେ, ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ଏହା କହିଲି ।” ଏହା ପରେ ଯୀଶୁ ଉକ୍ତ ସ୍ଥଳରେ ଡାକିଲେ, “ଲାଜର, ବାହାର ଆସ ।” ଏମୂର୍ତ୍ତି ଲୋକଟି ବାହାର ଆସିଲେ । ତାହାଙ୍କର ହାତ ଗୋଡ଼ରେ ଖଣ୍ଡଖଣ୍ଡ କନା ଗୁଡ଼େଇ ହୋଇଥିଲା । ତାହାଙ୍କ ମୁହଁରେ ଗୋଟିଏ ରୁମାଲ ବନ୍ଧା ହୋଇଥିଲା ।

ଯୀଶୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “କନାଗୁଡ଼ିକ କାଢ଼ି ନିଅ ଓ ତାହାଙ୍କୁ ଯିବାକୁ ଦିଅ ।”

ଯୀଶୁଙ୍କ ମାରଣ ପାଇଁ ଯିହୁଦୀନେତାମାନଙ୍କର ଯୋଦ୍ଧା

ତେଣୁପରେ ମରିଯୁମଙ୍କୁ ଦେଖା କରିବା ନିମନ୍ତେ ଅନେକ ଯିହୁଦୀ ଆସିଥିଲେ । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଯୀଶୁଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ଦେଖିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଅନେକ ଯିହୁଦୀ ତାହାଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ । କିନ୍ତୁ କେତେକ ଯିହୁଦୀ ଫାରୁଶୀମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଫେରିଗଲେ । ସେମାନେ ଫାରୁଶୀମାନଙ୍କୁ ଯୀଶୁ କରୁଥିବା କାର୍ଯ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣନା କଲେ । ତା’ପରେ ମୁଖ୍ୟ ଯାଦକ ଓ ଫାରୁଶୀମାନେ ଯିହୁଦୀ ପରିଷଦର ଗୋଟିଏ ସଭା ଡାକିଲେ । ସେମାନେ କହଲେ, “ଆମର କ’ଣ କରିବା ଉଚିତ୍? ଏହି ଲୋକ ବହୁତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି । ଯଦି ଆମେ ତାକୁ ଏତଳି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଛାଡ଼ିଦେବା, ତାହାକୁ ସମସ୍ତେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବେ । ତା’ପରେ ରୋମୀୟମାନେ ଆସି ଆମ ମନ୍ଦିର ଓ ଆମ ଜାତି ଉତ୍ତମକୁ ନଷ୍ଟ କରିଦେବେ ।”

ତେଣୁସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କିୟାଫା ନାମକ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଥିଲେ । ସେ ସେହି ବର୍ଷପାଇଁ ମହାଯାଦକ ଥିଲେ ।

କିୟାଫା କହଲେ, “ତୁମେ ସବୁ କିଛି ଜାଣି ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କୁ ଜାତି ଧର୍ମ ପାଇବା ଅପେକ୍ଷା ଜଣେ ଲୋକ ଜନସାଧାରଣଙ୍କ ପାଇଁ ମରିବା ଉତ୍ତମ । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ତାହା ଅନୁଭବ କରୁନାହିଁ ।”

କିୟାଫା ନିଜେ ସେହି କଥା ଭାବ ପାରି ନଥିଲେ । ଯେ ସେ ବାସ୍ତବରେ ଉଦ୍‌ଧୃତବାଣୀ କରୁଥିଲେ, ଯୀଶୁ ଯିହୁଦୀୟ ଜାତି ପାଇଁ ପ୍ରାଣ ଦେବେ । ତେଣୁ, ଯୀଶୁ ଯିହୁଦୀ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନିଜ ଜୀବନ ଦେବେ । କିନ୍ତୁ ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଅନ୍ୟ ସମ୍ମାନମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଜୀବନ ଦେବେ, ଯେଉଁମାନେ ଜଗତର ଗୁରୁଆଡ଼େ ଛିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ହୋଇ ରହୁଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ଏକାଠି କରିବା ପାଇଁ ଓ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏକ କରିବା ପାଇଁ ଯୀଶୁ ମୃତ୍ୟୁ ଭୋଗ କରିବେ ।

ତେଣୁ ସେମାନେ ଯିହୁଦୀ ନେତାମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିବା ପାଇଁ ଯୋଦ୍ଧା କଲେ । ତେଣୁ ଯୀଶୁ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଖୋଲାଖୋଲି ଭାବରେ ଯାତ୍ରା କରିବା ବନ୍ଦ କରି ଦେଲେ । ସେ ଯିରୁଶାଲମ ଛାଡ଼ି ମରୁଭୂମି ପାଖ ଥିବା ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନକୁ ଗୁଲିଗଲେ । ସେହି ସହରର ନାମ ଏଥୁହିଁ । ସେ ସେଠାରେ ନିଜ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ରହଲେ ।

ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କର ପବିତ୍ର ନିସ୍ତାରପର୍ବର ସମୟ ପାଖ ହୋଇ ଆସିଲା । ଅନେକ ଲୋକ ନିସ୍ତାରପର୍ବ ପୂର୍ବରୁ ଗ୍ରାମାନ୍ତରୁ କିଛି ଦିନ ଆଗରୁ ଯିରୁଶାଲମରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ, ସେମାନେ ପର୍ବ ପାଇଁ ନିଜକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବିଶେଷ କର୍ମ କରିବାକୁ ଗଲେ । ତେଣୁସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଖୋଦିଲେ । ସେମାନେ ମନ୍ଦିର ପରିସରରେ ପରସ୍ପରକୁ ପଚାରିଲେ, “ସେ କ’ଣ ନିସ୍ତାରପର୍ବକୁ ଆସୁଛନ୍ତି? ତୁମେ କ’ଣ ଭାବୁଛନ୍ତି?” କିନ୍ତୁ ମହାଯାଦକ ଓ ଫାରୁଶୀମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଗୋଟିଏ ବିଶେଷ ଆଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ସେମାନେ ଘୋଷଣା କରୁଥିଲେ ଯେ, ଯୀଶୁ କେଉଁଠାରେ ଅଛନ୍ତି ଏହା ଜାଣିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ସେମାନଙ୍କୁ ଜଣାଇବ । ତେବେ ମୁଖ୍ୟ ଯାଦକ ଓ ଫାରୁଶୀମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କରିପାରିବେ ।

ତାହାଙ୍କ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ସହ ବେଥନିଆରେ ଯୀଶୁ

୧୨ ଯୀଶୁ ନିସ୍ତାରପର୍ବ ଉତ୍ସବର ଛଅ ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ବେଥନିଆକୁ ଗଲେ । ଲାଜର ବେଥନିଆରେ ରହୁଥିଲେ । (ତାହାଙ୍କୁ ଯୀଶୁ ମୃତ୍ୟୁରୁ ଉଠେଇ ଥିଲେ ।) ତେଣୁସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ଭୋଦି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିଲା । ମାଥୀ ଖାସ୍ୟ ପରିବେଷଣ କରୁଥିଲେ । ଯୀଶୁଙ୍କ ସହିତ ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଲାଜର ମଧ୍ୟ ଖାଉଥିଲେ । ମରିଯୁମ ଅଧ ଲିଚିର ଅତି ମୂଲ୍ୟବାନ ବିଶୁଦ୍ଧ ଜଟାମା’ସାର ଅତର ଆଣି ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଦରେ ଢାଳି ଦେଲେ । ତା’ପରେ ସେ ତାହାଙ୍କ ପାଦ ନିଜ କେଶରେ ପୋଛି ଦେଲେ । ଘରଟି ଅତର ପ୍ତୁବାସରେ ମହକ ଉଠିଲା ।

କିଶ୍ଟାଗତ୍ୟେଥ ଯିହୁଦା ସେଠାରେ ଥିଲା । ଯିହୁଦା ଯୀଶୁଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ଥିଲା । (ସେ ପରେ ଯୀଶୁଙ୍କର ବିରୁଦ୍ଧାଚରଣ କରିଥିଲେ ।) ଯିହୁଦା ମରାୟମଙ୍କ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ପସନ୍ଦ କଲେ ନାହିଁ । ସେ କହିଲେ, “ସେହି ଅତରର ମୂଲ୍ୟ ତିନିଗହ ରୂପା ଟଙ୍କା । ଏହାକୁ ବକ୍ରି କରି ସେହି ଟଙ୍କା ଗଣିବ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦେବା ଉଚିତ ଥିଲା,” କିନ୍ତୁ ଯିହୁଦା ଗଣିବ ଲୋକମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ପ୍ରକୃତରେ ଚିନ୍ତା ନଥିଲା । ସେ ନିଜେ ଚୋର ଥିବାରୁ ଏକଥା କହିଲା । ସେ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଟଙ୍କା-ବାବୁ(ଆୟବ୍ୟୟ) ନିଜ ପାଖରେ ରଖୁଥିଲା । ସେ ପ୍ରାୟ ସେହି ବାବୁରୁ ଟଙ୍କା ଚୋରି କରୁଥିଲା ।

ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ମରାୟମକୁ ବାଧା ଦିଅ ନାହିଁ । ସେ ଅତର ସମ୍ପତ୍ତି କରି ମୋର ସମାଧି କ୍ରିୟାର ପ୍ରସ୍ତୁତି ପାଇଁ ଆଜି ଏହା କରିଛି । ଚଳୁ ପାଖରେ ସବୁବେଳେ ଗଣିବ ଲୋକେ ରହିଥିବେ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ସର୍ବଦା ତୁମ ସହଚର ରହିବିନାହିଁ ।”

ଲୁକାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର

ଯୀଶୁ ବେଥନିଆରେ ଥିବା କଥା ଅନେକ ଯିହୁଦୀମାନେ ଶୁଣିଲେ । ତେଣୁ ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ସେଠାକୁ ଗଲେ । ସେମାନେ ଲୁକାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ । ଲୁକାଙ୍କୁ ଯୀଶୁ ମୁଖ୍ୟରୁ ଉଠେଇ ଥିଲେ, ତେଣୁ ମୁଖ୍ୟ ଯାଦକମାନେ ଲୁକାଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଯୋଜନା କଲେ । ଏ ଅନେକ ଯିହୁଦୀ ଲୁକାଙ୍କ ହେତୁ ସେମାନଙ୍କର ନେତାମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିଲେ । ସେଥି ପାଇଁ ଯିହୁଦୀ ନେତାମାନେ ଲୁକାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମାରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ।

ଯିରୁଶାଲମରେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପ୍ରବେଶ

ଏହି ଆରବନ ଲୋକମାନେ ଯିରୁଶାଲମରେ ଶୁଣିଲେ ଯେ, ଯୀଶୁ ସେଠାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏହି ଲୋକମାନେ ଅନେକ ଝଞ୍ଜାରେ ନିସ୍ତରପର୍ବ ପାଇଁ ଆସିଥିଲେ । ଏ ସେମାନେ ଖବରୁ ବାହୁଡ଼ା ଧରି ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦେଖା କରିବା ପାଇଁ ଗଲେ । ସେ ଲୋକମାନେ ଖୁବ୍ ଜୋରରେ କହିଲେ,

“ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରଂସା କର, ସ୍ୱାଗତ କର, ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମରେ ଆସନ୍ତି । ପରମେଶ୍ୱର ତାହାଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କର, ପରମେଶ୍ୱର ଇସ୍ରାୟେଲର ରାଜାଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କରନ୍ତୁ ।”
ଗାତଫହଜ ୧୧୮:୨୫-୨୬

ଏ ଯୀଶୁ ଗୋଟିଏ ଗଧ ପାଇଲେ ଓ ତା’ ଉପରେ ଚଢ଼ିଲେ । ଏହା ଶାସ୍ତ୍ରର ବାଣୀ ପରି ସଫଳ ହେଲା । ଏଥିରେ ଲୋଖାଥିଲା,

“ହେ ସିୟୋନ ନଗର, ଭୟ କର ନାହିଁ । ଦେଖ, ତୁମର ରାଜା ଆସୁଛନ୍ତି । ସେ ଗୋଟିଏ ଗଧକୁଆ ଉପରେ ବସି ଆସୁଛନ୍ତି ।”
ଯିଖରୟ ୯:୯

ଏ ଯୀଶୁଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନେ ସେତେବେଳେ ଏହି ଘଟଣାର ଅର୍ଥ ବୁଝିପାର ନ ଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ଯେତେବେଳେ ମହମାମିଡ଼ ହେଲେ ସେତେବେଳେ ସେମାନେ ବୁଝି ପାରିଲେ ଯେ, ଏହା ତାହାଙ୍କ ବିଷୟରେ ଲେଖାଯାଇଥିଲା । ତା’ପରେ ଶିଷ୍ୟମାନେ ମନେ ପକାଇଲେ ଯେ ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପ୍ରତି ଏହା ସବୁ କରିଛନ୍ତି ।

ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ ବିଷୟରେ କହିଲେ

ଏ ଯୀଶୁ ଯେତେବେଳେ ଲୁକାଙ୍କୁ ମରଣ ପରେ ଉଠେଇଲେ ଓ ତାହାଙ୍କୁ କବର ଭିତରୁ ବାହାରକୁ ଆସିବାକୁ କହିଲେ, ସେତେବେଳେ ତାହାଙ୍କ ସହଚର ବହୁତ ଲୋକ ଥିଲେ । ସେହି ଲୋକମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ବିଷୟରେ ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହୁଥିଲେ । ଏ ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ଶୁଣିଲେ ଯେ ଏହି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାରୀ ଯୀଶୁଙ୍କ ସ୍ୱାସ ହୋଇଛି, ଅନେକ ଲୋକ ତାହାଙ୍କୁ ରେଟିବା ପାଇଁ ଗଲେ । ତେଣୁ ଫାରୁଗୀମାନେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଲେ, “ଦେଖ, ଆମର ଯୋଜନା କାମ କରୁନାହିଁ । ସାବ୍ ଜଗତ ତାହାଙ୍କର ଅନୁସରଣ କରିଗଲେଣି ।”

କାବନ ଓ ମୁଖ୍ୟ ବିଷୟରେ ଯୀଶୁଙ୍କ କଥା

ନିସ୍ତର ପର୍ବରେ ଉପାସନା କରିବା ପାଇଁ ଯିରୁଶାଲମ ଯାଇଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେତେକ ଗ୍ରୀକ ଲୋକଥିଲେ । ଏ ସେହି ଗ୍ରୀକ ଲୋକମାନେ ଫିଲିପ୍ସଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲେ । (ଫିଲିପ୍ସ ଗାଲୀଲୀର ବେଥସାଇଦାବାସୀ ଥିଲେ ।) ଗ୍ରୀକ ଲୋକମାନେ କହିଲେ, “ମହାଗୟ; ଆମେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ଚାହୁଁ ।” ଫିଲିପ୍ସ ଆସିଥିଲେ ଯାଇ ଏକଥା କହିଲେ । ତା’ପରେ ଆସିଥିଲେ ଓ ଫିଲିପ୍ସ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଯାଇ କହିଲେ ।

ଏ ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ବର୍ତ୍ତମାନ ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ରଙ୍କର ଗୌରବ ପାଇବା ସମୟ ଆସିଯାଇଛି । ଏହି ତୁମକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି । ଗୋଟିଏ ଗହମ ଦାନା ଭୂମିରେ ପଡ଼ି ନିଶ୍ଚୟ ମରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ତା ପରେ ଏହା ବଡ଼ି ବହୁତ ଗଣ୍ୟ ବ୍ୟା । କିନ୍ତୁ ଯଦି ଏହା କଦାପି ମରେ ନାହିଁ, ତେବେ ଏହା ସର୍ବଦା ଗୋଟିଏ ମଞ୍ଜି ହୋଇ ରହିଥାଏ । ଏ ନିଜ ଜୀବନକୁ ଡାଳ ପାଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଏହା ହରାଇବ । ନିଜ ଜୀବନକୁ ଜୀବନକୁ ଘୁଣା କରୁଥିବା ଲୋକ ଏହାକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖିବ । ସେ ଅନନ୍ତ କାବନ ପାଇଁ ତାହା ପାଇ ପାରିବ ।” ମୋର ସେବା କରୁଥିବା ଲୋକେ ନିଶ୍ଚୟ ମୋର ଅନୁସରଣ କରନ୍ତୁ । ତେବେ ମୋର ସେବକମାନେ ମୁଁ ଯେଉଁଠାରେ ଥିବି, ସେଠାରେ ମୋ ସହଚର ରହିବେ । ଯେଉଁ ଲୋକମାନେ ମୋର ସେବା କରୁଥିବେ, ମୋର ପରମପିତା ସେମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେବେ ।

ଯୀଶୁ ନିଜ ମୁଖ୍ୟ ବିଷୟରେ କହିଲେ

ଏ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ବହୁତ ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ ଅଛି । ମୁଁ କ’ଣ କହିବି? ‘ହେ ପରମପିତା, ମୋତେ ଏ ଯତ୍ନଶାସ୍ତ୍ରକ ସମୟରୁ ଉଦ୍ଧାର କର’, ଏଭଳି କହି କ’ଣ ମୁଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବି? ନା, କାରଣ ମୁଁ ତ’ ଯତ୍ନଶା ଭୋଗିବି ବୋଲି

ଆସିବ । ୨୮ ହେ ପରମପିତା, ଆପଣା ନାମକୁ ଗୌରବାନ୍ୱିତ କର ।”

ସେତେବେଳେ ସର୍ଗରୁ ଏହ ବାଣୀ ଶୁଭିଲ, “ମୁଁ ସେହି ନାମକୁ ଗୌରବାନ୍ୱିତ କରିବି । ମୁଁ ତାହା ଆଉ ଅପରି କରିବି ।”

୨୯ସପାରେ ଠିଆ ହୋଇଥିବା ଲୋକମାନେ ଏହ ବାଣୀ ଶୁଣିଲେ । ସେମାନେ ତାହା ମେଘ ଗର୍ଜନ ବୋଲି କହିଲେ । କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟମାନେ କହିଲେ, “ଯୀଶୁଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟ ସର୍ଗରୁ କଥା କହିଲେ ।”

୩୦ଯୀଶୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ସେହି ବାଣୀ ରୁମ ପାଇଁ ଥିଲା, ମୋ ପାଇଁ ନୁହେଁ । ୩୧ବର୍ତ୍ତମାନ ଜଗତର ବିଚାରର ସମୟ ଉପସ୍ଥିତ, ଏହି ଜଗତର ଶାସକ ବିତାଡ଼ିତ ହେବାର ଏହା ହେଉଛି ସମୟ । ୩୨ମୁଁ ଜଗତରୁ ଉଦ୍ଧାର ଉପକ୍ରମିତ ହେବି । ଯେତେବେଳେ ଏହା ଘଟିବ, ମୁଁ ସବୁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମୋ ନିକଟକୁ ନେଇ ଯିବି ।” ୩୩ଯୀଶୁ କେଉଁ ପ୍ରକାରର ମୂଢ଼ାବରଣ କରିବେ, ତାହା ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ସେ ଏହା କହିଲେ ।

୩୪ଲୋକମାନେ କହିଲେ, “ଆମ ବ୍ୟବସ୍ଥା କୁହେ ଯେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଚରଦନ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ରହିବେ । ତେବେ ତୁମେ କାହିଁକି କହୁଛ ଯେ ‘ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ର ନିଶ୍ଚୟ ଉଦ୍ଧାର ଯିବେ? ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ର କିଏ?’”

୩୫ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ତୁମମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଆଲୋକ ଆଉ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ରହିବ । ତେଣୁ ଆଲୋକ ରୁମ ପାଖରେ ଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରୁଲ । ତେବେ ଅନ୍ଧକାର ରୁମକୁ ଧରି ପାରିବ ନାହିଁ । ଅନ୍ଧକାରରେ ରୁଲୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି କେଉଁଆଡ଼େ ଯାଉଛି ନାହିଁ ପାରେ ନାହିଁ । ୩୬ତେଣୁ ତୁମ ପାଖରେ ଆଲୋକ ଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତା’ଠାରେ ରୁମେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖ । ତେବେ ତୁମେମାନେ ଆଲୋକର ସମ୍ମାନ ହେବ ।” ଯୀଶୁ ଏକଥା କହିବା ପରେ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରୁ ରୁଲି ଗଲେ । ସେ ଏପରି ସ୍ଥାନରେ ରହିଲେ, ଯେଉଁଠି ଲୋକମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ପାଇଲେ ନାହିଁ ।

ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିବା ପାଇଁ ସିଦ୍ଧିପାମନେ ଅର୍ପଣକାର କଲେ

୩୭ଯୀଶୁ ବହୁତ ଗୁଡ଼ିଏ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାରୀ କଲେ । ଲୋକମାନେ ଏ ସବୁ ଦେଖିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ତାହାଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ ନାହିଁ । ୩୮ଅତଏବ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱବକ୍ତା ସିଗାଇୟୁ ଯାହା କହିଥିଲେ ତାହା ସତ୍ୟ ହେଲା, ସେ କହିଥିଲେ,

“ହେ ପ୍ରଭୁ, ଆମ କହିଥିବା କଥାରେ କିଏ ବିଶ୍ୱାସ କରିବ? କିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଗର୍ଭ ଦେଖିବ?”

ସିଗାଇୟୁ-୫୩:୧

୩୯ସମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରି ନଥିଲେ, କାରଣ ସିଗାଇୟୁ ଆତ୍ମର ମଧ୍ୟ କହିଥିଲେ:

୩୦ “ପରମେଶ୍ୱର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ଧ କରିଛନ୍ତି । ସେ ସେମାନଙ୍କର ହୃଦୟ କଠିନ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ସେମାନେ

ଯେପରି ଆଖିରେ ଦେଖିପାରନ୍ତେ ନାହିଁ ଓ ବୁଦ୍ଧିରେ ବୁଝିପାରନ୍ତେ ନାହିଁ ସେଥି ନିମନ୍ତେ ପରମେଶ୍ୱର ଏହା କରିଅଛନ୍ତି । ତା’ପରେ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁ କରିବି ।” ସିଗାଇୟୁ-୨-୧୦

୪୦ସିଗାଇୟୁ ଏକଥା କହିଥିଲେ, କାରଣ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଗୌରବ ଦେଖିଥିଲେ । ତେଣୁ ସେ ତାହାଙ୍କ (ଯୀଶୁଙ୍କ) ବିଷୟରେ ଏହା କହିଲେ ।

୪୧କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଅନେକ ଲୋକ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ । ଏପରିକି, ଅନେକ ସିଦ୍ଧିପାମନେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଫାରୁସୀମାନଙ୍କୁ ଭୟ କରୁଥିଲେ । ତେଣୁ ସେମାନେ ତାହାଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସ ସମ୍ମୁଖରେ ଖୋଲଖୋଲି ଭାବେ କହିଲେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ଡରଲେ, କାରଣ ଫାରୁସୀମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ପାର୍ଥନା-ଗୃହରୁ ବାହାର କରିଦେବେ । ୪୨ସେ ଲୋକମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଅପେକ୍ଷା ଲୋକଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ପାଇବାକୁ ଭଲ ପାଉଥିଲେ ।

ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଲୋକଙ୍କୁ ବିଚାର କରିବା

୪୩ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ବିଚାର କରି କହିଲେ, “ମୋଠାରେ ଯେଉଁ ଲୋକ ବିଶ୍ୱାସ ରଖେ, ସେ ପ୍ରକୃତରେ ମୋ ଠାରେ ନୁହେଁ ମାତ୍ର ଯେ ମୋତେ ପଠାଇଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖେ । ୪୪ମୋତେ ଯେଉଁ ଲୋକ ଦେଖେ, ସେ ପ୍ରକୃତରେ ମୋର ପ୍ରେରଣ କର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ଦେଖେ । ୪୫ମୁଁ ଆଲୋକ ଓ ମୁଁ ଏ ଜଗତକୁ ଆସିଛି । ମୋର ଆସିବାର କାରଣ, ମୋଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖିଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ କେବେ ଅନ୍ଧାରରେ ରହିବ ନାହିଁ ।

୪୬ମୁଁ ଲୋକମାନଙ୍କର ବିଚାର କରିବା ପାଇଁ ଆସି ନାହିଁ । ମାତ୍ର ମୁଁ ଏ ଜଗତର ଲୋକଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆସିଛି । ଯେଉଁମାନେ ମୋ ଶିକ୍ଷା ଶୁଣନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାହା ଅମାନ୍ୟ କରିବେ ମୁଁ ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କର ବିଚାର କରିବା ପାଇଁ ଆସି ନାହିଁ । ୪୭ନିଶ୍ଚୟ ବିଚାରକ ଅଛନ୍ତି, ଯିଏ ବିଚାର କରିବେ କି, କେଉଁ ଲୋକ ମୋତେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁ ନାହିଁ ଓ ମୋ କଥା ଗ୍ରହଣ କରୁ ନାହିଁ । ମୁଁ ଯେଉଁ ଉପଦେଶ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଛି, ତାହା ସ୍ୱାଧୀନ ସେହି ଲୋକ ଶେଷ ଦିନରେ ବିଚାର ହେବ । ୪୮ଏହାର କାରଣ ହେଉଛି, ମୁଁ ଯାହା ଶିକ୍ଷା ଦେଇଛି ତାହା ମୋର ନୁହେଁ । ମୋର ପ୍ରେରଣ କର୍ତ୍ତା ପରମପିତା ମୋତେ କ’ଣ କହିବାକୁ ଓ କ’ଣ ଉପଦେଶ ଦେବାକୁ ପଢ଼ିବ ତାହା କହିଛନ୍ତି । ୪୯ମୁଁ ନାଶେ, ମୋ ପରମପିତା ଯାହା ଆଦେଶ ଦିଅନ୍ତି, ସେହିଠାରୁ ଅନନ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଆସେ । ତେଣୁ ମୁଁ ଯାହା କହିଛି, ତାହା କହିବା ପାଇଁ ମୋତେ ପରମପିତା କହିଛନ୍ତି ।”

ଯୀଶୁ ଗୋଟିଏ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର ପାଦ ଧୋଇଲେ

୧୩ ସେତେବେଳେ ସିଦ୍ଧିପାମନଙ୍କ ନିମ୍ନର ପର୍ବ ସମୟ ପ୍ରାୟ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଯୀଶୁ କାଣିଥିଲେ, ତାହାଙ୍କର ଜଗତକୁ ଛାଡ଼ି ଯିବାର ସମୟ ଉପସ୍ଥିତ

ହୋଇଗଲଣି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ତାହାଙ୍କ ପରମପିତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଫେରିଯିବେ । ସେ ସବୁବେଳେ ଏହି ନଗଡରେ ଥିବା ତାହାଙ୍କ ନିଦର ହୋଇଯାଇଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଭଲ ପାଉଥିଲେ । ସେ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ତାହାଙ୍କର ଗଭୀର ଓ ବୁଢ଼ାନ୍ତ ପ୍ରେମ ଦେଖାଇଥିଲେ ।

ଯୀଶୁ ଓ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ସନ୍ଧ୍ୟା ଭୋଜନରେ ବସିଥିଲେ । ଶିମୋନ ପୁତ୍ର ଇଷ୍ଟରୟୋଥ ଯିହୁଦୀଙ୍କୁ ଯୀଶୁଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଗମ୍ଭୀର ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇ ସାରିଥିଲା । “ପରମପିତା ଯୀଶୁଙ୍କୁ ସବୁ ବିଷୟରେ କ୍ଷମା ଦେଇଥିଲେ । ଯୀଶୁ ଏହା ଜାଣିଥିଲେ । ସେ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କଠାରୁ ଆସିଛନ୍ତି ବୋଲି ମଧ୍ୟ ଜାଣିଥିଲେ । ସେ ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଫେରିଯାଇଛନ୍ତି ବୋଲି ମଧ୍ୟ ଜାଣିଥିଲେ । ସେମାନେ ଖାଇବା ସମୟରେ ଯୀଶୁ ଠିଆ ହୋଇ ପିନ୍ଧିଥିବା ଲମ୍ବା ପୋଷାକଟି ଖୋଲିଦେଲେ । ସେ ଅଣ୍ଟାରେ ଗୋଟିଏ ତଉଳିଆ ଗୁଡେଇ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ । ତା’ପରେ ସେ ପାତ୍ରରେ ନଳ ଭର୍ତ୍ତି କଲେ, ଓ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର ପାଦ ଧୋଇବା ଆରମ୍ଭ କଲେ । ସେ ଅଣ୍ଟାରେ ବାନ୍ଧିଥିବା ତଉଳିଆରେ ସେମାନଙ୍କର ପାଦ ପୋଛାଇଲେ ।

ଯୀଶୁ ଶିମୋନ ପିତରଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ । କିନ୍ତୁ ପିତର ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ, “ପ୍ରଭୁ, ତୁମେ ମୋର ପାଦ ଧୋଇବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ।”

ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ତୁମେ ଏବେ ଜାଣିପାରୁ ନାହିଁ ଯେ, ମୁଁ କ’ଣ କରୁଛି । କିନ୍ତୁ ପରେ ତୁମେ ବୁଝିବ ।”

ପିତର କହିଲେ, “ନା, ଆପଣ ମୋ ପାଦ କେବେ ଧୋଇବେ ନାହିଁ ।”

ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଯଦି ମୁଁ ତୁମ ପାଦ ଧୋଇବି ନାହିଁ, ତେବେ ତୁମେ କଦାପି ମୋର ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ହେବ ନାହିଁ ।”

ଶିମୋନ ପିତର ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ହେ ପ୍ରଭୁ, ତୁମେ ମୋର ପାଦ ଧୋଇବା ପରେ ମୋର ହାତ ଓ ମୁଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ଧୋଇ ଶୁଣ ।”

ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ନିଶ୍ଚୟ ଲୋକ ସ୍ନାନ କରିବାପରେ ତା’ର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗର୍ଭାବସ୍ଥା ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ । କେବଳ ତା’ର ପାଦ ସେ ଧୋଇବା ଦରକାର । ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ ତୁମେମାନେ ପରିଷ୍କାର ହୋଇଛ, କିନ୍ତୁ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ସମସ୍ତେ ପରିଷ୍କାର ନୁହନ୍ତି ।” ଯୀଶୁ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ କିଏ ତାହାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଉଠିବ, ତେଣୁ ସେ କହିଲେ, “ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ସମସ୍ତେ ପରିଷ୍କାର ନୁହନ୍ତି ।”

ଯୀଶୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଦ ଧୋଇସାରିଲେ । ତା’ପରେ ସେ ଲୁଗାପଟା ପିନ୍ଧି ମେଦ ପାଖରେ ପୁଣି ବସିଲେ, ଯୀଶୁ ପଚାରିଲେ, “ମୁଁ ତୁମ ପାଇଁ କ’ଣ କରିବି, ତୁମେ ତାହା ବୁଝିପାରୁଛ କି? ଯେତେବେଳେ ମୋତେ ‘ଗୁରୁ’ ଓ ‘ପ୍ରଭୁ’ କହୁଛ । ଅବଶ୍ୟ, ଏହା ଠିକ୍, କାରଣ ମୁଁ ତାହା ଅଟେ ।” ଯୀଶୁ ତୁମର ଗୁରୁ ଓ ପ୍ରଭୁ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତୁମର ପାଦ ଗୋଟିଏ ସେବକ ରୂପେ ଧୋଇଲି । ତେଣୁ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ପରସ୍ପର ପାଦ ଧୋଇବା ଉଚିତ । ଯୀଶୁ ଏହା ତୁମ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ଆଦର୍ଶ ସମ୍ମୁଦ୍ଧ କରିଲି । ତେଣୁ ତୁମେ ପରସ୍ପର

ମଧ୍ୟରେ ଏହିପରି କରିବ । ଯୀଶୁ ଏହା ସତ୍ୟ କହୁଛ, ନିଶ୍ଚୟ ସେବକ ତାର ପ୍ରଭୁଠାରୁ ବଡ଼ ନୁହେଁ । ଯେଉଁ ଲୋକକୁ କିଛି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ପଠାଯାଇଛି, ସେ ପ୍ରେରଣକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ଠାରୁ ବଡ଼ ନୁହେଁ । ଯଦି ତୁମେ ଏହା ସବୁ ଜାଣ ତେବେ ତୁମେ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ କରି ଖୁସି ହେବ ।

ଯୀଶୁ ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କ ବିଷୟରେ କହୁନାହିଁ । ମୁଁ ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ବାଛିଛି, ସେମାନଙ୍କୁ ଜାଣେ । କିନ୍ତୁ ଗାୟତ୍ରେ ଯାହା ଲେଖାଅଛି, ତାହା ନିଶ୍ଚୟ ଯତ୍ନ: “ଯେଉଁଲୋକ ମୋ ସହଚ ଖାଏ, ସେ ମୋ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଠିଆ ହେବ ।” ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ନିଶ୍ଚୟ ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ ତୁମକୁ ଏକଥା କହୁଛି । ତେଣୁ ଯେତେବେଳେ ଏହା ଯତ୍ନ, ତୁମେ ବିଶ୍ଵାସ କରିବ-ମୁଁ, ସେହି ଅଟେ । ଯୀଶୁ ତୁମକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି, ମୋତେ ପଠାଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଯିଏ ଗ୍ରହଣ କରେ ସେ ମୋତେ ଗ୍ରହଣ କରେ । ମୋତେ ଯେଉଁ ଲୋକ ଗ୍ରହଣ କରେ, ସେ ମୋର ପ୍ରେରଣକର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରେ ।”

ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କ ବିଶ୍ଵାସଯାଚକ ବିଷୟରେ କହିଲେ

ଯୀଶୁ ଏକଥା କହିବା ପରେ ସେ ବହୁତ ପୁଃଖିତ ହେଲେ । ସେ ମୁକ୍ତରେ କହିଲେ, “ମୁଁ ତୁମକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି, ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ନିଶ୍ଚୟ ମୋ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯିବ ।”

ଯୀଶୁଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନେ ସମସ୍ତେ ପରସ୍ପରକୁ ଚାହିଁଲେ । ସେମାନେ ବୁଝି ପାରିଲେ ନାହିଁ ଯେ ଯୀଶୁ କାହା ବିଷୟରେ କହୁଛନ୍ତି । ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖରେ ଆଉ ନିଶ୍ଚୟ ଶିଷ୍ୟ ବସିଥିଲେ । ଯୀଶୁ ତାହାକୁ ବହୁତ ଭଲ ପାଉଥିଲେ । ଶିମୋନ ପିତର, ସେହି ଶିଷ୍ୟକୁ ଯୀଶୁ କାହା ସମ୍ମୁଖରେ କହୁଛନ୍ତି ତାହା ତାହାଙ୍କୁ ପଚାରିବା ପାଇଁ ଠାରିଲେ ।

ସେ ଶିଷ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ଯୀଶୁଙ୍କର ଆହୁର ପାଖକୁ ଆଉଦି ପଡ଼ି ପାରୁନି, “ପ୍ରଭୁ କିଏ ତୁମ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯିବ?”

ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ମୁଁ ଏହି ଗୋଟିଏଖଣ୍ଡିକ ପାତ୍ରରେ ବୁଡ଼େଇ ଯାହାକୁ ଦେବି, ସେହି ଲୋକ ମୋ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯିବ ।” ତେଣୁ ଯୀଶୁ ଖଣ୍ଡେ ଗୋଟି ନେଇ ପାତ୍ରରେ ବୁଡ଼େଇଲେ ଓ ଶିମୋନଙ୍କ ପୁତ୍ର ଇଷ୍ଟରୟୋଥ ଯିହୁଦୀକୁ ଦେଲେ । ଯିହୁଦୀ ଗୋଟି ନେଇବେଳେ ଗମ୍ଭୀରତା ତା’ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କଲା । ଯୀଶୁ ଯିହୁଦୀକୁ କହିଲେ, “ତୁମେ ଯାହା କରିବା କଥା, ତାହା ଗ୍ରୀସ୍ତ କର ।” ଯୀଶୁ ଏକଥା ଯିହୁଦୀଙ୍କୁ କହିଲେ ତାହା ମେଦ ପାଖରେ ବସିଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କେହିହେଲେ ବୁଝିପାରିଲେ ନାହିଁ । ଯିହୁଦୀ ଦଳର ସାମୁହକ ଟଙ୍କା-ବାକ୍ୟ ନିଦ ପାଖରେ ରଖୁଥିଲା । ତେଣୁ କେତେକ ଶିଷ୍ୟ ଭାବିଲେ ଯେ ଯୀଶୁ ତାକୁ ପର୍ବ ପାଇଁ କିଛି କିଣିବାକୁ କହିଲେ । କିମ୍ବା ସେମାନେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଭାବିଲେ, ଯୀଶୁ ବୋଧେ ଯିହୁଦୀକୁ ଦଣ୍ଡମାନଙ୍କୁ କିଛି ଦାନ ଦେବା ପାଇଁ କହିଲେ । ଯିହୁଦୀ ଯୀଶୁ ବେଲିଥିବା ଗୋଟି ଗ୍ରହଣ କଲେ । ତା’ପରେ ଯିହୁଦୀ ବାହାର ଚାଲିଗଲେ । ସେତେବେଳେ ଗୁଡ଼ି ହୋଇଥିଲା ।

ଯୀଶୁ ନବର ମୂଲ୍ୟ ବିଷୟରେ କହଲେ

“ଯିହୁଦା ଗଲ ପରେ ଯୀଶୁ କହଲେ, “ବର୍ତ୍ତମାନ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ଗୌରବ ପାଉଛନ୍ତି । ପରମେଶ୍ୱର ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ପୁତ୍ରଙ୍କଦ୍ୱାରା ଗୌରବ ପାଉଛନ୍ତି ।” ଯଦି ପରମେଶ୍ୱର ତାହାଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଗୌରବ ଅର୍ଜନ କରନ୍ତି, ତେବେ ପରମେଶ୍ୱର ତାହାଙ୍କଠାରେ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଗୌରବ ଦେବେ । ସେ ତାହାଙ୍କୁ ଅତି ଗାମ୍ଭୀର ଗୌରବାନ୍ୱିତ କରବେ ।”

“ଯୀଶୁ କହଲେ, “ମୋର ପିଲାମାନେ, ମୁଁ ଭ୍ରମମାନଙ୍କ ସହଚ ମାତ୍ର ଅଲ୍ଲ୍ଲ୍ ସମୟ ପାଇଁ ରହିବି । ତୁମେ ମୋତେ ଖୋଦିବ । ମୁଁ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କୁ ଯାହା କହୁଛି, ତାହା ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମକୁ କହୁଛି । ମୁଁ ଯେଉଁଠିକୁ ଯାଉଛି, ତୁମେ ସେଠାକୁ ଆସିପାରବ ନାହିଁ ।”

“ମୁଁ ତୁମକୁ ଗୋଟିଏ ନୂତନ ଆଜ୍ଞା ଦେଉଛି । ତୁମେମାନେ ପରସ୍ପରକୁ ପ୍ରେମ କର । ମୁଁ ଭ୍ରମମାନଙ୍କୁ ଯେପରି ପ୍ରେମ କରୁଛି, ତୁମେମାନେ ପରସ୍ପରକୁ ସେହିପରି ପ୍ରେମ କରିବା ଉଚିତ ।” ତୁମେ ଯଦି ପରସ୍ପରକୁ ପ୍ରେମ କରିବ, ତେବେ ସମସ୍ତେ ଜାଣିବେ ଯେ ତୁମେମାନେ ମୋର ଶିଷ୍ୟ ।”

ଯୀଶୁ କହଲେ ଯେ ପିତର ତାହାଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରବେ

“କ୍ରିମୋନ ପିତର ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ପ୍ରଭୁ, ତୁମେ କେଉଁଆଡ଼େ ଯାଉଛ?” ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ମୁଁ ଯେଉଁଆଡ଼େ ଯାଉଛି, ତୁମେ ମୋର ପଛ-ପଛେ ଧିରେ ସେଠାକୁ ଯାଇ ପାରବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ପରେ ତୁମେ ମୋର ଅନୁଗମନ କରବ ।”

“ପିତର ପଚାରିଲେ, “ପ୍ରଭୁ, ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ କାହିଁକି ତୁମର ପଛ ପଛେ ଯାଇ ପାରବି ନାହିଁ? ମୁଁ ତୁମ ପାଇଁ ମରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ।”

“ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ତୁମେ କ’ଣ ପ୍ରକୃତରେ ମୋ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଦେବ? ମୁଁ ତୁମକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି, କୁକୁଡ଼ା ଡାକିବା ପୂର୍ବରୁ ତୁମେ ମୋତେ ଚିହ୍ନିନାହିଁ ବୋଲି ତିନିଥର ଅର୍ପଣ କରବ ।”

ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସାନ୍ତନ ଦେଲେ

୧୪ ଯୀଶୁ କହଲେ, “ତୁମମାନଙ୍କର ହୃଦୟ କୁହାରିବ ନ ହେଉ । ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖିଥାଅ । ମୋଠାରେ ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ୱାସ ରଖ, ଯେମାନେ ପରମପିତାଙ୍କ ଘରେ ଅନେକ ଗୁଡ଼ିଏ ବଖାଏ ଅଛି । ତାହା ନ ହୋଇଥିଲେ ମୁଁ ତୁମକୁ ଏହା କହ ନଥାନ୍ତି । ମୁଁ ତୁମ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସେଠାକୁ ଯାଉଛି । ମୁଁ ଯାଇ ତୁମ ପାଇଁ ସ୍ଥାନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲ ପରେ ଫେରି ଆସିବି । ତା’ପରେ ତୁମକୁ ମୋ ସହଚ ନେଇଯିବି । ମୁଁ ଯେଉଁଠାରେ ରହିବି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ମୋ ସହଚ ରହିପାରବ ।” ମୁଁ ଯେଉଁଠାକୁ ଯାଉଛି, ତୁମେମାନେ ସେଠାକୁ ଯିବାର ପଥ ଜାଣ ।”

ଫିଆମା କହଲେ, “ପ୍ରଭୁ, ଆପଣ କେଉଁଆଡ଼େ ଯାଉଛନ୍ତି,

ଆମେ ଜାଣି ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେଠାକୁ ଯିବାର ପଥ ଆମେ ଜାଣିବୁ କିପରି?”

“ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ମୁଁ ପଥ । ମୁଁ ସତ୍ୟ ଓ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ପରମପିତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବାପାଇଁ ମୁଁ ହେଉଛି ଏକମାତ୍ର ପଥ ।” ତୁମେ ଯଦି ମୋତେ ପ୍ରକୃତରେ ଜାଣିଥାନ୍ତି, ତେବେ ପରମପିତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଥାଆନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ତାହାଙ୍କୁ ଜାଣିଛ ଓ ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖିଛ ।”

ଫିଲିପ୍ସ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହଲେ, “ପ୍ରଭୁ, ଆମକୁ ପରମପିତାଙ୍କୁ ଦେଖାନ୍ତୁ । ଆମର ସେତିକି ଦରକାର ।”

“ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଫିଲିପ୍ସ, ମୁଁ ତୁମ ସହଚ ଦୀର୍ଘ ସମୟଧରି ରହିଛି । ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ ମୋତେ ଜାଣିବା ଉଚିତ । ମୋତେ ଯିଏ ଦେଖିଛି, ସେ ପରମପିତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖିଛି । ତେଣୁ ତୁମେ ମୋତେ କାହିଁକି କହୁଛ, ‘ଆମକୁ ପରମପିତାଙ୍କୁ ଦେଖାଅ?’” ତୁମେ କ’ଣ ପ୍ରକୃତରେ ବିଶ୍ୱାସ କର ଯେ, ମୁଁ ପରମପିତାଙ୍କଠାରେ ଓ ପରମପିତା ମୋଠାରେ ଅଛନ୍ତି? ମୁଁ ତୁମକୁ ଯାହା-ଯାହା କହୁଛି ତାହା ମୋଠାରୁ ଆସି ନାହିଁ । ପରମପିତା ମୋ ଭିତରେ ଅଛନ୍ତି, ଓ ସେ ତାହାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ପରମପିତାଙ୍କ ଠାରେ ଓ ପରମପିତା ମୋ ଠାରେ ଅଛନ୍ତି । ତୁମେ ମୋର ଏହି କଥା ବିଶ୍ୱାସ କର । କିମ୍ପା ମୁଁ ଯେଉଁ ସବୁ ଆଶୁର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରୁଛି ସେଥିପାଇଁ ବିଶ୍ୱାସ କର ।” ତୁମକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି । ମୋଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି, ମୁଁ ଯାହା କରୁଛି, ତାହା କରବ । ହଁ, ସେ ମୁଁ କରୁଥିବା କାର୍ଯ୍ୟମାନ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ବଡ଼ କାମ କରିବ, କାରଣ ମୁଁ ପରମପିତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଉଛି । ତୁମେ ମୋ ନାମରେ ଯାହା ମାଗିବ, ମୁଁ ତାହା ତୁମ ପାଇଁ କରିବି । ଏହା ଦ୍ୱାରା ପୁତ୍ରଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ପରମପିତାଙ୍କ ଗୌରବ ପ୍ରକାଶିତ ହେବ । “ମୋ” ନାମରେ ତୁମେ ଯାହା ମାଗିବ, ମୁଁ ତାହା କରିବି ।

ପବିତ୍ରଆତ୍ମାଙ୍କର ପ୍ରତିକା

“ମୋତେ ଯଦି ତୁମେ ପ୍ରେମ କର, ତେବେ ମୋର ଆଜ୍ଞା ଅନୁସାରେ ତୁମେ କାମ କରିବ ।” ତୁମେ ପରମପିତାଙ୍କୁ କହବ ଓ ସେ ତୁମକୁ ଆଉ ନଶେ ସାହାଯ୍ୟକାରୀଙ୍କୁ ଦେବେ । ସେ ସେହି ସାହାଯ୍ୟକାରୀଙ୍କୁ ତୁମ ପଖରେ ସର୍ବଦା ରହିବା ପାଇଁ ଦେବେ । ସେହି ସାହାଯ୍ୟକାରୀ ନଶକ ସତ୍ୟମୟ ଆତ୍ମା । ଏ ନଗତ ତାହାଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କରି ପାରବ ନାହିଁ । ଯେହେତୁ ନଗତ ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖୁନାହିଁ ବା ଜାଣି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ତାହାଙ୍କୁ ଜାଣିଛ । ସେ ତୁମ ସହଚ ରହନ୍ତି, ଓ ତୁମ ହୃଦୟରେ ବାସ କରବେ ।

“ମୁଁ ତୁମକୁ ଅନାଥ ପିଲାମାନଙ୍କ ପରି ଛାଡ଼ିଯିବି ନାହିଁ । ମୁଁ ତୁମ ପାଖକୁ ଫେରିଆସିବି ।” ନଗତର ବାସିନ୍ଦାମାନେ ଶୁଦ୍ଧ ଅଲ୍ଲ୍ ସମୟ ପରେ ମୋତେ ଆଉ ଦେଖି ପାରବେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ମୋତେ ଦେଖି ପାରବ । ତୁମେମାନେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ରହିବ, କାରଣ ମୁଁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ତୁମେ ସେବନ ଜାଣିବ ଯେ, ମୁଁ ପରମପିତାଙ୍କଠାରେ ରହିଛି । ତୁମେ ଜାଣିବ ଯେ, ତୁମେ ମୋଠାରେ ଓ ମୁଁ

ଭୁମିରେ ଅଛି । ଯେଉଁ ଲୋକ ମୋର ଆଜ୍ଞା ନାହାଣି
ଓ ପାଳନ କରେ, ସେ ଲୋକ ପ୍ରକୃତରେ ମୋତେ ପ୍ରେମ
କରେ । ମୋତେ ପ୍ରେମ କରୁଥିବା ଲୋକକୁ ମୋ ପରମ-ପିତା
ମଧ୍ୟ ପ୍ରେମ କରିବେ । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ତାକୁ ପ୍ରେମ କରିବି ଓ
ନିଜକୁ ତା' ନିକଟରେ ପ୍ରକାଶ କରିବି ।”

୨୩ତମ ପରମ୍ପରା ଯିହୁଦୀ (ଇଷ୍ଟରୀୟୋଥ ନୁହେଁନ) ତାହାଙ୍କୁ
ପଚାରିଲେ, “କିନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁ ଆପଣ କାହିଁକି ଆମଠାରେ ନିଜକୁ
ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ଯୋଜନା କରୁଛନ୍ତି, ସାଦୃଶ୍ୟ ନିଜତରୁ
କାହିଁକି ଦେଖାଉ ନାହାଁନ୍ତି ?”

୨୪ତମ ପରମ୍ପରା ଦେଲେ, “ଯଦି କେହି ମୋତେ ପ୍ରେମ
କରେ ତେବେ ସେ ମୋହର ଉପଦେଶ ପାଳନ କରିବ ।
ମୋର ପରମ୍ପରା ତାକୁ ଭଲ ପାଇବେ । ମୋର ପରମ୍ପରା
ଓ ମୁଁ ସେହି ଲୋକ ପାଖକୁ ଆସିବୁ ଓ ତା ସହ
ରହିବୁ । ୨୫କିନ୍ତୁ ଯେଉଁଲୋକ ମୋତେ ପ୍ରେମ କରେ
ନାହିଁ, ସେ ମୋର ଉପଦେଶ ମାନେ ନାହିଁ । ମୋଠାରୁ
ଯେଉଁ ଉପଦେଶ ଭୁଲେ ଶୁଣିବ, ତାହା ପ୍ରକୃତରେ ମୋର
ନୁହେଁ । ଏହା ମୋତେ ପଠାଇ ଥିବା ପରମ୍ପରା-ପିତାଙ୍କର ।

୨୬ତମ ପ୍ରମୁଖ ସହତ ଥିବା ସମୟରେ ଏହି ସବୁ କଥା
ଭ୍ରମମାନଙ୍କୁ କହିଲେ । ୨୭କିନ୍ତୁ ଭୁମିକୁ ସାହାଯ୍ୟକାରୀ ସବୁ
ଶିକ୍ଷା ଦେବେ । ମୁଁ ଭୁମିକୁ କହିଥିବା ସମସ୍ତ କଥା ମନେ
ରଖିବାପାଇଁ ସେ ସାହାଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ କରିବେ । ଏହି ସାହାଯ୍ୟକାରୀ
ହେଉଛନ୍ତି ସବୁଆଡ଼ା, ଯାହାଙ୍କୁ ପରମ୍ପରା ମୋ ନାମରେ
ପଠାଇବେ ।

୨୮ତମ ଭୁମିକୁ ଶାନ୍ତି ଦେଇ ଯାଉଛି । ଏହି ଶାନ୍ତି ମୋ
ନିକଟ, ଯାହା ମୁଁ ଭୁମିକୁ ଦେଉଛି । ନିଜତ ଯେପରି ଶାନ୍ତି
ଦିଏ, ତା'ଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଶାନ୍ତି ମୁଁ ଭୁମିକୁ ଦେଉଛି । ତେଣୁ
ମନରେ ଭ୍ରମ କର ନାହିଁ । ଭୟ ମଧ୍ୟ କର ନାହିଁ ।
୨୯ଭୁମି ମୋର କଥା ଶୁଣିଲେ ଯେ ‘ମୁଁ ଯାଉଛି, କିନ୍ତୁ ମୁଁ
ପୁଣି ଭୁମି ପାଖକୁ ଫେରିବି’ ଯଦି ଭୁମି ମୋତେ
ପ୍ରକୃତରେ ପ୍ରେମ କରୁଥାଏ, ତେବେ ମୋ ପାଇଁ ଭୁମି
ଖୁସି ହେବ; କାରଣ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ପରମ୍ପରାଙ୍କ ନିକଟକୁ
ଯାଉଛି । ପରମ୍ପରା ମୋଠାରୁ ମହାନ । ୩୦ଏ ସମସ୍ତ
ଘଟଣା ଘଟିବା ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ ଭୁମିକୁ ସବୁ ବର୍ତ୍ତମାନ
ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଦେଲି, ଯେପରି ଏସବୁ ଘଟଣା ବେଳେ ଭୁମି
ବିଶ୍ରାନ୍ତ କରିବ । ୩୧ମୁଁ ଭୁମି ସହତ ବେଶି ସମୟ
କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବ ନାହିଁ । ଏ ନିକଟର ଶାସକ (ଶୟତାନ)
ଆସୁଛି । ମୋ ଉପରେ ତା'ର କୌଣସି କ୍ଷମତା ନାହିଁ ।
୩୨କିନ୍ତୁ ଏହି ନିକଟ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରହିବ ଯେ, ମୁଁ ପରମ୍ପରାଙ୍କୁ
ପ୍ରେମ କରେ । ତେଣୁ ପରମ୍ପରା ମୋତେ ଯେପରି
କହିଛନ୍ତି, ମୁଁ ଠିକ୍ ସେପରି କରିବି । ଭୁଲ ଯିବା । ଆମେ
ଏ ସ୍ଥାନ ତ୍ୟାଗ କରିବା ।”

ଯୀଶୁ ଅନ୍ତରାଳ ସଦୃଶ

ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ମୁଁ ହେଉଛି ପ୍ରକୃତ ଅନ୍ତରାଳ
ଲତା, ଓ ମୋର ପରମ୍ପରା ମାଳା ଅଟନ୍ତି ।
୩୩ମୋର ଉପଦେଶ ଯେଉଁ ଶାଖାରେ ଫଳ ଫଳେ ନାହିଁ,

ସେ ତାକୁ କାଟିଦିଅନ୍ତି । ଯେଉଁ ଶାଖାରେ ଫଳ ଫଳ
ଥାଏ, ସେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଆହୁରି ଅଧିକ ଫଳ ପ୍ରଦାନ କରିବା
ପାଇଁ ଅତି କଟାକଟି କରି ପରିଷ୍କାର କରନ୍ତି । ୩୪ତୁମକୁ
ଯେଉଁ ଉପଦେଶ ଦେଇଛି, ତାହା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଭୁମି ପରିଷ୍କୃତ
ହୋଇସାରିଅଛି । ୩୫ମୋ'ଠାରେ ରୁହ ଓ ମୁଁ ଭୁମିଠାରେ
ରହିବି । ଗୋଟିଏ ଶାଖା ଏକତ୍ର ଆଇଁଗଣରେ କେବେ
ଫଳ ଦେବ ନାହିଁ । ଏହା ଲତାରେ ଲାଗି ରହିବା ଉଚିତ ।
ଭୁମିମାନେ ମଧ୍ୟ ଏକ ଆଇ ଫଳ ଫଳ ପାରିବ ନାହିଁ ।
ତେଣୁ ଭୁମି ମୋ ସହତ ମିଶି ରହିବା ଉଚିତ ।

୩୬ତମ ଅନ୍ତରାଳତା ଓ ଭୁମିମାନେ ଶାଖା । ଯେଉଁଲୋକ
ମୋ'ଠାରେ ରହେ, ଓ ମୁଁ ତା'ଠାରେ ରହେ, ସେହି
ଲୋକ ପ୍ରଭୁର ଫଳ ଫଳେ । କିନ୍ତୁ ମୋ ବନା ସେ କିଛି
କରି ପାରିବ ନାହିଁ । ୩୭ଯଦି କେହି ବ୍ୟକ୍ତି ମୋଠାରେ
ରୁହେ ନାହିଁ, ତେବେ ତାକୁ ଶାଖା ପରି ଫିଙ୍ଗି ଦିଆଯିବ ।
ସେହି ଫିଙ୍ଗା ଯାଇଥିବା ଶାଖା ଶୁଖିଯାଏ । ଲୋକମାନେ
ଶୁଖିଲା ଶାଖାକୁ ଉଠାଇ ନିଆଁରେ ଫୋପାଡ଼ି ଦିଅନ୍ତି ।
ସେଗୁଡ଼ିକ ନିକ୍ତ ଯାଏ ।

୩୮ମୋଠାରେ ରୁହ ଓ ମୋର ଉପଦେଶ ପାଳନ
କର । ଯଦି ଭୁମି ଏହା କର, ତେବେ ଯାହା ଇଚ୍ଛାକର,
ତାହା ମାନ ଆଉ ତାହା ଭୁମିକୁ ଦିଆଯିବ । ଭୁମିମାନେ
ପ୍ରଭୁର ଫଳ ଉପାଦାନ କର ଓ ମୋର ଶିଷ୍ୟ ବୋଲି
ଦର୍ଶାଇ ଦିଅ । ଏହା ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ମୋର ପରମ୍ପରା ଚୌରୀବ
ପାଇବେ । ୩୯ମୋ ପରମ୍ପରା ମୋତେ ଯେପରି ପ୍ରେମ
କରୁଥିଲେ, ମୁଁ ଭୁମିକୁ ସେପରି ପ୍ରେମ କରୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ
ମୋ ପ୍ରେମରେ ସ୍ଥିର ରୁହ । ୪୦ମୁଁ ମୋର ପରମ୍ପରାଙ୍କର
ଆଜ୍ଞା ମାନିବି ଓ ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ରହିବି ।
ସେହିପରି ଭୁମି ଯଦି ମୋର ଆଜ୍ଞା ପାଳନ କରିବ,
ଭୁମି ମୋ ପ୍ରେମରେ ରହିବ । ୪୧ତୁମକୁ ଏସବୁ କଥା
କହିଲେ, ତାହାଲେ ମୁଁ ଯେପରି ଆନନ୍ଦରେ ଅଛି, ଭୁମି
ମଧ୍ୟ ମୋପରି ଆନନ୍ଦ ପାଇବ । ମୁଁ ଗୁହେଁ, ଭୁମିର ଆନନ୍ଦ
ଫୁଲୁଣ୍ଡ ହେଉ । ୪୨ତୁମକୁ ଏହି ଆଜ୍ଞା ଦେଉଛି!
ଯେପରି ମୁଁ ଭୁମିକୁ ପ୍ରେମ କରୁଛି ଭୁମିମାନେ ମଧ୍ୟ
ପରସ୍ପରକୁ ସେହିପରି ପ୍ରେମ କର । ୪୩ନିଜ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ
ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା ଦେଇ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ସର୍ବୋତ୍କୃଷ୍ଟ ପ୍ରେମ
ଦେଖାଇ ପାରିବ । ୪୪ଭୁମି ଯଦି ମୋ କହିବା ଅନୁଯାୟୀ
କାମ କର, ତେବେ ଭୁମିମାନେ ମୋର ବନ୍ଧୁ । ୪୫ତୁମ
ଭୁମିମାନଙ୍କୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେବକ ବୋଲି କହୁନାହିଁ । ନିଶ୍ଚିନ୍ତ
ସେବକ, ତା'ର ମୁନିବ କ'ଣ କରେ, ନାହାଣି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଭୁମିମାନଙ୍କୁ ବନ୍ଧୁ ବୋଲି କହୁଛି, କାରଣ ମୁଁ
ପରମ୍ପରାଙ୍କଠାରୁ ଯାହା ସବୁ ଶୁଣିଛି ତାହା କହିଲେ ।
୪୬ଭୁମି ମୋତେ ମନୋନୀତ କରନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଭୁମିକୁ
ମନୋନୀତ କରୁଛି । ମୁଁ ଭୁମିକୁ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ଦେଇଛି,
ଯେପରି ଭୁମି ଯାଇ ଫଳ ଫଳିବ । ମୁଁ ଗୁହେଁ, ଭୁମି
ନିକଟରେ ଏହି ଫଳ ଲାଗିରହୁ । ସେଥିରେ ମୋ ନାମ
ନେଇ ଯାହା ମାଗିବ, ପରମ୍ପରା ଭୁମିକୁ ତାହା ଦେବେ ।
୪୭ଏହା ମୋର ଆଦେଶ, ଭୁମିମାନେ ପରସ୍ପରକୁ ପ୍ରେମ
କର ।

ଯୀଘୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସତର୍କ କରିବ

^{୧୮}“ଯଦି ତୁମକୁ ନଗତ ଘୁଣା କରେ, ତେବେ ମନେ ରଖ, ତୁମମାନଙ୍କୁ ଘୁଣା କରିବା ପୂର୍ବରୁ ନଗତ ମୋତେ ଘୁଣା କରିବ ।”^{୧୯}ତୁମମାନେ ଯଦି ଏ ନଗତର ହୋଇଥାଆନ୍ତି, ତେବେ ସଂସାର ତୁମମାନଙ୍କୁ ଭଲ ପାଉଥାଆନ୍ତି, ଯେପରି ଏହା ନିଜ ଲୋକକୁ ଭଲ ପାଏ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତୁମକୁ ନଗତ ଭିତରୁ ବାନ୍ଧିବି । ତେଣୁ ତୁମେ ଏ ନଗତର ନୁହଁ । ସେଥିପାଇଁ ନଗତ ତୁମକୁ ଘୁଣା କରେ ।^{୨୦}ମୁଁ ତୁମକୁ ଯାହା କହିଥିଲି ତାହା ମନେ ରଖ: ନିଶ୍ଚୟ ଚାକର ତାର ମୁନିବଠାରୁ ବଡ଼ ନୁହେଁ । ଯଦି ଲୋକମାନେ ମୋତେ ଡାଡ଼ିନା କଲେ ତେବେ ସେମାନେ ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଡାଡ଼ିନା କରିବେ । ଯଦି ସେମାନେ ମୋର ଉପଦେଶ ମାନିଲେ, ତେବେ ତୁମର ଉପଦେଶ ମଧ୍ୟ ମାନିବେ ।^{୨୧}ଲୋକମାନେ ମୋ ଯୋଗୁ ତୁମ ପ୍ରତି ଏଭଳି ବ୍ୟବହାର କରିବେ । କାରଣ ସେମାନେ ମୋର ପ୍ରେରଣକର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ବାଣନ୍ତି ନାହିଁ ।^{୨୨}ମୁଁ ଯଦି ଆସି ନଥାନ୍ତି ଓ ଏନଗତର ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହିନଥାନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନେ ପାପରେ ଦୋଷୀ ବୋଲି ବ୍ୟବହାର ହୁଅନ୍ତେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଛି । ତେଣୁ ତାହାଙ୍କ ପାପ ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ କୌଣସି ଆଳ ନାହିଁ ।^{୨୩}ମୋତେ ଘୁଣା କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ମୋର ପରମପିତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଘୁଣା କରେ ।^{୨୪}ମୁଁ ଯେଉଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାରୀ ସେ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କରୁଛି, ତାହା କୌଣସି ଲୋକ କେବେ କରନାହିଁ । ଯଦି ମୁଁ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ କରିନଥାନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନେ ପାପଦ୍ୱାରା ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇନଥାଆନ୍ତେ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ମୋର ସେହି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରବା ଦେଖିଛନ୍ତି । ତଥାପି ସେମାନେ ମୋତେ ଓ ପରମପିତାଙ୍କୁ ଘୁଣା କରନ୍ତି ।^{୨୫}ଏସବୁ ଘଟିବା ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କ ବିଧି ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଯାହା ଲେଖାଥିଲି ତାହା ସତ୍ୟ ହେଲା: ‘ସେମାନେ ମୋତେ ବିନା କାରଣରେ ଘୁଣା କଲେ ।’*
^{୨୬}ମୁଁ ପରମପିତାଙ୍କପାଖରୁ ତୁମମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ସେହି ସାହାଯ୍ୟକାରୀଙ୍କୁ ପଠାଇବି । ସେହି ସାହାଯ୍ୟକାରୀ ସତ୍ୟମୟ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ସେ ପରମପିତାଙ୍କ ପାଖରୁ ଆସନ୍ତି । ସେ ଯେତେବେଳେ ଆସିବେ, ସେ ମୋ ବିଷୟରେ କହିବେ ।^{୨୭}ତୁମେ ମୋ ବିଷୟରେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କହିବ, କାରଣ ତୁମେମାନେ ପ୍ରଥମରୁ ମୋ ସହିତ ରହିଛ ।

“ମୁଁ ତୁମକୁ ଏସବୁ କଥା କହିଛି, ଯେପରି ଲୋକମାନେ ତୁମର ବିଶ୍ୱାସ ନଷ୍ଟ କରି ନ ପାରନ୍ତି ।^{୨୮}ତୁମମାନଙ୍କୁ ଲୋକମାନେ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରାର୍ଥନା-ଗୃହଗୁଡ଼ିକରୁ ବାହାର କରିଦେବେ । ହଁ, ଏପରି ସମୟ ଆସୁଛି ଯେତେବେଳେ ଲୋକମାନେ ଶୁଣିବେ ଯେ ତୁମକୁ ବଧ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । କାରଣ ସେମାନେ ପରମପିତାଙ୍କୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ଓ ସେମାନେ ମୋତେ ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ।^{୨୯}ମୁଁ ତୁମକୁ ଏସବୁ କଥା ବର୍ତ୍ତମାନ କହିଛି, ତେଣୁ ଯେତେବେଳେ

୧୬

“ମୁଁ ତୁମକୁ ଏସବୁ କଥା କହିଛି, ଯେପରି ଲୋକମାନେ ତୁମର ବିଶ୍ୱାସ ନଷ୍ଟ କରି ନ ପାରନ୍ତି ।^{୨୮}ତୁମମାନଙ୍କୁ ଲୋକମାନେ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରାର୍ଥନା-ଗୃହଗୁଡ଼ିକରୁ ବାହାର କରିଦେବେ । ହଁ, ଏପରି ସମୟ ଆସୁଛି ଯେତେବେଳେ ଲୋକମାନେ ଶୁଣିବେ ଯେ ତୁମକୁ ବଧ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । କାରଣ ସେମାନେ ପରମପିତାଙ୍କୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ଓ ସେମାନେ ମୋତେ ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ।^{୨୯}ମୁଁ ତୁମକୁ ଏସବୁ କଥା ବର୍ତ୍ତମାନ କହିଛି, ତେଣୁ ଯେତେବେଳେ

ଏସବୁ ଘଟିବାର ସମୟ ଆସିବ, ସେତେବେଳେ ତୁମମାନେ ମନେ ପକାଇବ ଯେ ମୁଁ ତୁମକୁ ସତର୍କ କରିଥିଲି ।

ପବିତ୍ରଆତ୍ମାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ

“ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କ ସହିତ ଥିବାବେଳେ ଆରମ୍ଭରୁ ଏସବୁ କଥା ତୁମମାନଙ୍କୁ କହି ନଥିଲି ।^{୩୦}ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ମୋର ପ୍ରେରଣକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ମୋତେ କେହି ପଚାରୁନାହିଁ, ‘ତୁମେ କେଉଁଆଡ଼େ ଯାଉଛ?’”^{୩୧}ତୁମମାନଙ୍କ ହୃଦୟ ଦୁଃଖରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କାରଣ ମୁଁ ତୁମକୁ ଏସବୁ କହିଲି ।^{୩୨}କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତୁମକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି ଯେ ମୋର ଗୁଲ୍ଲୀଯିବା ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମଙ୍ଗଳଦନକ ଅଟେ । କାରଣ ମୁଁ ଗୁଲ୍ଲୀଗ୍ରସ୍ତରେ, ମୁଁ ତୁମପାଖକୁ ସେହି ସାହାଯ୍ୟକାରୀଙ୍କୁ ପଠାଇବି । କିନ୍ତୁ ଯଦି ମୁଁ ନ ଯାଏ, ତେବେ ସାହାଯ୍ୟକାରୀ ଆସିବେ ନାହିଁ ।^{୩୩}“ସେ ଯେତେବେଳେ ଆସିବେ, ସେତେବେଳେ ସେ ନଗତର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଏହି କଥାଗୁଡ଼ିକର ସତ୍ୟତା ବିଷୟରେ, ପାପ ବିଷୟରେ, ଇଶ୍ୱରଙ୍କଠାରେ ଧାର୍ମିକତା ବିରୁଦ୍ଧ ଇତ୍ୟାଦି ବିଷୟରେ ପ୍ରମାଣ ଦେବେ ।^{୩୪}ସେହି ସାହାଯ୍ୟକାରୀ ପ୍ରମାଣ ଦେବେ ଯେ ଲୋକମାନଙ୍କଠାରେ ପାପ ରହିଛି, କାରଣ ସେମାନେ ମୋଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ନାହିଁ ।^{୩୫}ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ମୋର ସ୍ନେହପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ପର୍କରେ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରମାଣ ଦେବେ, କାରଣ ମୁଁ ପରମପିତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛି । ତା’ପରେ ଆଉ ତୁମେ ମୋତେ ଦେଖିବ ନାହିଁ ।^{୩୬}ସେହି ସାହାଯ୍ୟକାରୀ ବିରୁଦ୍ଧର ସତ୍ୟତା ବିଷୟରେ ନଗତକୁ ପ୍ରମାଣ ଦେବେ, କାରଣ ଏହି ନଗତର ଶାସକର ବିରୁଦ୍ଧ ହୋଇ ସାରଳାଣି ।

^{୩୭}“ମୋର ତୁମକୁ କହିବା ପାଇଁ ବହୁତ କଥା ଅଛି । କିନ୍ତୁ ସେତେ ମାତ୍ରରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବ ନାହିଁ ।^{୩୮}କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ସତ୍ୟମୟ ଆତ୍ମା ଆସିବେ, ସେତେବେଳେ ସେ ତୁମକୁ ସମସ୍ତ ସତ୍ୟ ପଥରେ କହାଇନେବେ । ସେ ତାହାଙ୍କ ନିଜର କଥା କହିବେ ନାହିଁ । ସେ କେବଳ ଯାହା ଶୁଣିବେ, ତାହା କହିବେ । ସେ ତୁମକୁ ଭବିଷ୍ୟତର ଘଟଣା ବିଷୟରେ କହିବେ ।^{୩୯}ପବିତ୍ରଆତ୍ମା ମୋ ପାଇଁ ଗୌରବ ଆଣିବେ । ସେ ମୋଠାରୁ ସମସ୍ତ ସତ୍ୟବିଷୟ ଗ୍ରହଣ କରି ତୁମକୁ କହିବେ ।^{୪୦}ପରମପିତାଙ୍କର ସବୁ କିଛି ମୋର । ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ କହିଲି, ପବିତ୍ରଆତ୍ମା ମୋଠାରୁ ସବୁ ନେଇ ତୁମକୁ କହିବେ ।

ଦୁଃଖ ସ୍ତରରେ ପରିଣତ ହେବ ।

^{୪୧}“ତୁମେ ମୋତେ ଅଲ୍ପ ସମୟ ପରେ ଆଉ ଦେଖିବ ନାହିଁ । ତା’ପରେ ଆଉ ଅଲ୍ପ ସମୟ ପରେ ତୁମେ ମୋତେ ପୁଣି ଦେଖିବ ।”

^{୪୨}“କେତେକଣ ଶିଷ୍ୟ ପରସ୍ପରକୁ କହିଲେ, ‘ଯୀଘୁଙ୍କର ଏପରି କହିବା ଅର୍ଥ କ’ଣ, ‘ଅଲ୍ପ ସମୟ ପରେ ତୁମେ ମୋତେ ଦେଖି ପାରିବ ନାହିଁ । ପୁଣି ଆଉ ଅଲ୍ପକ୍ଷଣ ପରେ

ତୁମେ ମୋତେ ଦେଖିପାରବ ।” ପିତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯିବାର ଅର୍ଥ କ’ଣ? ତାହାଙ୍କ କଥାର ଅର୍ଥ ତ ଆମେ କିଛି ବୁଝି ପାରୁନାହିଁ । ଶିଷ୍ୟମାନେ ପଚାରିଲେ, ତାହାଙ୍କ କହିବା ଅନୁସାରେ “ସେହି ‘ଅଲ୍ଲ୍ ସମୟର ଅର୍ଥ କ’ଣ?’ ସେ ଧପର କ’ଣ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ବୁଝିପାରୁନାହିଁ ।”

ଫାଲ୍ଗୁ ଦାଣିଲେ ଯେ ଶିଷ୍ୟମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଏ ବିଷୟରେ ପଚାରିବା ପାଇଁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସେ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ମୋ କଥାର ଅର୍ଥ କ’ଣ, ତାହା ତୁମେ ପରସ୍ପରକୁ ପଚାରୁଛ ।” ମୁଁ କହିଲି, “ଅଲ୍ଲ୍ କ୍ଷଣ ପରେ ତୁମେ ମୋତେ ଦେଖିପାରବ ନାହିଁ ଓ ପୁଣି ଆଉ ଅଲ୍ଲ୍ ସମୟ ପରେ ତୁମେ ମୋତେ ଦେଖିପାରବ ।” ମୁଁ ତୁମକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି, ତୁମେ କାନ୍ଦିବ, ଓ ଦୁଃଖିତ ହେବ, କିନ୍ତୁ ନଗତ ଆନନ୍ଦିତ ହେବ । ତୁମେ ଦୁଃଖୀ ହେବ, କିନ୍ତୁ ତୁମର ଦୁଃଖ ଆନନ୍ଦରେ ପରିଣତ ହେବ, ଯେତେବେଳେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇବ କିନ୍ତୁ ତାର ଦେବତା ସମୟ ଆସିଯାଏ । କିନ୍ତୁ ତାର ଦେବତା ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହେବା ପରେ ସେ କଷ୍ଟ ଭୁଲିଯାଏ । ନଗତରେ ଦେବତା ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ସେ ଏବେ ଖୁସି ଅନୁଭବ କରେ । ଧୂଳିପତ୍ର ତୁମ ଶେଷରେ ମଧ୍ୟ ତାହା ଘଟିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଦୁଃଖୀ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତୁମକୁ ପୁଣି ଭେଟିବି, ଓ ତୁମେ ଖୁସି ହେବ । କେହି ତୁମର ଆନନ୍ଦ ନେଇ ଯିବ ନାହିଁ । ଧୂଳିପତ୍ର ହେବ ତୁମେ ମୋତେ କିଛି ମାଗିବ ନାହିଁ । ମୁଁ ତୁମକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି, ମୋ ନାମରେ ତୁମେ ଯାହା ପରମପିତାଙ୍କୁ ମାଗିବ, ସେ ତାହା ଦେବେ । ଧୂଳିପତ୍ର ତୁମେ ମୋ ନାମରେ କିଛି ମାଗି ନାହିଁ । ମାଗ, ତୁମେମାନେ ପାଇବ ଓ ତୁମର ଆନନ୍ଦ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ ।

ପୂର୍ଣ୍ଣା ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ

ଫାଲ୍ଗୁ ତୁମକୁ ସାଙ୍କେତିକ ଭାବରେ ଏ ସମସ୍ତ ବିଷୟ କହିଛ । କିନ୍ତୁ ସମୟ ଆସୁଛି, ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ତୁମକୁ ଏସବୁ ଧପର ଭାବରେ କହିବ ନାହିଁ । ମୁଁ ତୁମକୁ ପରମପିତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ସରଳ ଭାଷାରେ କହିବି । ତୁମେ ସେହିପରି ପରମପିତାଙ୍କୁ ମୋ ନାମରେ ଅନେକ ବିଷୟ ମାଗିବ । ମୁଁ କହୁଛି, ତୁମ ପାଇଁ ମୋତେ ପରମପିତାଙ୍କୁ କିଛି କହିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । ପରମପିତା ତୁମକୁ ପ୍ରେମ କରନ୍ତି । ସେ ତୁମକୁ ପ୍ରେମ କରନ୍ତି କାରଣ ତୁମେ ମୋତେ ପ୍ରେମ କରୁଛ । ସେ ତୁମକୁ ପ୍ରେମ କରନ୍ତି କାରଣ ମୁଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରୁ ଆସିଛି ବୋଲି ତୁମେ ବଂଶୀୟ କରୁଛ । ମୁଁ ଏହି ନଗତକୁ ପରମପିତାଙ୍କଠାରୁ ଆସିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଏହି ପୂର୍ଣ୍ଣା ଛାଡ଼ି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଖକୁ ଫେରିଯାଉଛି ।”

ଫାଲ୍ଗୁଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନେ କହିଲେ, “ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କହୁଛ । ବୁଝି ନ ପାରୁଛ ତୁମ କଷ୍ଟକର ଗନ୍ଧ ତୁମେ କହୁନାହିଁ ।” ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଖି ପାରୁଛ ଯେ ତୁମେ ସବୁ କିଛି ଦାଣ । ତୁମେ ଦାଣଙ୍କୁ ତାର ପ୍ରମାଣ ପରାମର୍ଶ ପୂର୍ବରୁ ଉତ୍ତର କହିପାରି ।

ଏହା ଦ୍ୱାରା ଆମର ବିଶ୍ୱାସ ହୋଇଛି ଯେ ତୁମେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରୁ ଆସିଛ ।”

ଫାଲ୍ଗୁ କହିଲେ, “ତେବେ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଛ? ମୁଁ ତୁମେ ଆସୁଛି ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଛନ୍ଦି-ଭିନ୍ନ ହୋଇଯିବ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜ ନିଜର ଘର ଭିତରକୁ ଛନ୍ଦି-ଭିନ୍ନ ହୋଇ ଚାଲିଯିବ । ସେହି ସମୟ ଆସି ପହଞ୍ଚିବ । ତୁମେ ମୋତେ ଏକାକୀ ଛାଡ଼ି ଦେବ । ମୁଁ ଏକାକୀ ଥିବି । କିନ୍ତୁ ମୁଁ କଦାପି ଏକାକୀ ନୁହେଁ, କାରଣ ପରମପିତା ସବୁବେଳେ ମୋ ସହିତ ଅଛନ୍ତି । ମୋଠାରେ ତୁମମାନେ ଯେପରି ଶାନ୍ତି ପାଇବ, ଏଥିପାଇଁ ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏସମସ୍ତ କଥା କହିଲି । ଏହି ନଗତରେ ତୁମେ କଷ୍ଟ ପାଇବ । କିନ୍ତୁ ସାହସୀ ହୁଅ ମୁଁ ନଗତକୁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ କରୁଛି ।”

ଫାଲ୍ଗୁ ତାହାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତୁ

୧୭ ଫାଲ୍ଗୁ ଏସମସ୍ତ କଥା କହିବାପରେ ପରମେଶ୍ୱର ଆଡ଼େ ଚାହିଁଲେ । ସେ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ, “ହେ ପରମପିତା, ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଛି । ତୁମେ ତୁମର ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଗୌରବ ଦିଅ, ଯେପରି ପୁତ୍ର ତୁମକୁ ଗୌରବ ଦେଇ ପାରନ୍ତୁ । ତୁମେ ତାହାଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କ ଉପରେ କ୍ଷମା ଦେଇଛ । ଯେପରି ତୁମେ ତାହାଙ୍କୁ ଯେଉଁମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦେଇଛ, ସେସମସ୍ତଙ୍କୁ ସେହି ପୁତ୍ର ଅନନ୍ଦ-ବାଦନ ଦିଅ । ତୁମେ ଯେ ଏକମାତ୍ର ସତ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱର, ତୁମଙ୍କୁ ଓ ଯାହାଙ୍କୁ ତୁମେ ପଠାଇଛ, ସେହି ଫାଲ୍ଗୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଦାଣିବା ହିଁ ଅନନ୍ଦ ଦାବନ ଅଟେ । ତୁମେ ମୋତେ ଯେଉଁ କାମ ଦେଇଥିଲ ତାହା ମୁଁ କରିପାରୁଛି । ମୁଁ ତୁମକୁ ଏ ସଫାରରେ ଗୌରବନିତ କରୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ, ପରମପିତା ତୁମର ଉପସ୍ଥିତିରେ ମୋତେ ଗୌରବ ଦିଅ । ନଗତ ଆରମ୍ଭ ହେବାପୂର୍ବରୁ, ମୋର ତୁମ ସହିତ ଯେଉଁ ଗୌରବ ଥିଲା, ସେହି ଗୌରବ ତୁମେ ମୋତେ ଦିଅ ।

ତୁମେ ପୂର୍ଣ୍ଣା ବାବଦେ ଲୋକଙ୍କୁ ମୋତେ ଦେଲ । ମୁଁ ସେମାନଙ୍କଠାରେ ତୁମକୁ ପ୍ରକାଶ କରୁଛି । ସେମାନେ ତୁମର ଥିଲେ, ଓ ତୁମେ ସେମାନଙ୍କୁ ମୋତେ ଦେଲ । ସେମାନେ ତୁମର ଶିକ୍ଷା ପାଇଲ କରୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେମାନେ ଦାଣି, ତୁମେ ମୋତେ ଯାହା ସବୁ ଦେଇଛ, ସେ ସବୁ ତୁମ ପାଖରୁ ଆସେ । ମୋତେ ତୁମେ ଯେଉଁ ଉପଦେଶ ଦେଇଥିଲ, ମୁଁ ସେହି ଉପଦେଶ ଏହି ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଇଛି । ସେମାନେ ତାହା ଗ୍ରହଣ କରୁଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଦାଣି ପାରିଲେ ଯେ, ମୁଁ ପ୍ରକୃତରେ ତୁମଠାରୁ ଆସିଛି ଓ ତୁମେ ମୋତେ ପଠାଇଛ ବୋଲି ସେମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏବେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି । ମୁଁ ପୂର୍ଣ୍ଣା ବାବଦେ ଲୋକମାନଙ୍କପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁ ନାହିଁ । ମୁଁ ସେହିମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି, ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ତୁମେ ମୋତେ ଦେଇଥିଲ । କାରଣ ସେମାନେ ତୁମର ଅନ୍ତର । ମୋର ଯାହା ସବୁ ଅଛି, ସବୁ ତୁମର ଏବଂ ତୁମର ଯାହା ଅଛି, ସବୁ ମୋର । ଏହି ଲୋକମାନେ ମୋତେ ଗୌରବନିତ କରନ୍ତି । ଫାଲ୍ଗୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମ

ପାଖକୁ ଆସୁଛି । ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଜଗତରେ ଥାଇ ରହିବି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏହ ଲୋକମାନେ ଜଗତରେ ରହିଛନ୍ତି । ହେ ପବିତ୍ର ପରମପିତା, ତୁମେ ସେମାନଙ୍କୁ ନିରାପଦରେ ରଖ । ତୁମ ନାମର ଶକ୍ତି ଯୁଗ୍ମ ସେମାନଙ୍କୁ ନିରାପଦରେ ରଖ (ଯେଉଁ ନାମ ତୁମେ ମୋତେ ଦେଇଥିଲ) । ଯେପରି ତୁମେ ଓ ମୁଁ ଏକ, ସେମାନେ ସେହିପରି ଏକ ହୋଇ ପାରିବେ ।
 ୧୨^୩ ଯେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କ ସହତ ଥିଲ, ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ନିରାପଦରେ ରଖିଥିଲି । ମୁଁ ତୁମ ନାମର ଶକ୍ତି ବଳରେ ସେମାନଙ୍କୁ ନିରାପଦରେ ରଖିଥିଲି । ସେହି ନାମ ତୁମେ ମୋତେ ଦେଇଥିଲ । ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣିତ କଲି । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କେବଳ ଜଣେ(ଯିହୁଦୀ) ବିନାଶ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଥିଲ । ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର ଯେପରି ସଫଳ ହୁଏ ସେଥିପାଇଁ ସେ ନଷ୍ଟ ହେଲ ।

୧୩^୩ ମୁଁ ତୁମପାଖକୁ ଏବେ ଆସୁଛି । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଜଗତରେ ଥାଇ ଥାଇ ଏହିସବୁ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି । ମୁଁ ଏହିସବୁ କହେ, ଯେପରି ଏହି ଲୋକମାନେ ମୋଠାରେ ଥିବା ଆନନ୍ଦ ପାଇ ପାରିବେ । ମୁଁ ଗୁହେଁ, ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମୋର ପୂର୍ଣ୍ଣ-ଆନନ୍ଦ ପାଆନ୍ତୁ ।
 ୧୪^୩ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ତୁମର ଉପଦେଶ ଦେଇଛି । ଏହି ଜଗତର ଲୋକମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଘୃଣା କରେ । ଜଗତ ଏହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଘୃଣା କରେ, କାରଣ ସେମାନେ ଜଗତର ନୁହେଁନ୍ତି ଓ ଯେପରି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଏହି ପୃଥିବୀର ନୁହେଁ ।
 ୧୫^୩ ମୁଁ ତୁମକୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଜଗତରୁ ନେଇଯିବାପାଇଁ କହୁନାହିଁ । ମୁଁ ତୁମକୁ ସେମାନଙ୍କୁ ପାପାତ୍ମ(ଶୟତାନ) ଠାରୁ ନିରାପଦରେ ରଖିବା ପାଇଁ କହୁଛି ।
 ୧୬^୩ ମୁଁ ଯେପରି ଜଗତର ନୁହେଁ, ସେମାନେ ସେହିପରି ଏହି ଜଗତର ନୁହେଁନ୍ତି ।
 ୧୭^୩ ତେଣୁ ତୁମେ ତୁମର ସତ୍ୟ ଯୁଗ୍ମ ସେମାନଙ୍କୁ ତୁମର ସେବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଅ । ତୁମର ଉପଦେଶ ହେଉଛି ସତ୍ୟ ।
 ୧୮^୩ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଜଗତ ମଧ୍ୟକୁ ପଠାଇ ଦେଇଛି ଯେପରି ତୁମେ ମୋତେ ଏହି ଜଗତକୁ ପଠାଇଲ ।
 ୧୯^୩ ମୁଁ ନିଜକୁ ସେବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଛି । ମୁଁ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା କରୁଛି ଯେହେତୁ ସେମାନେ ତୁମର ସେବା ପାଇଁ ପ୍ରକୃତରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇପାରିବେ ।

୨୦^୩ ମୁଁ ଏହି ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରେ ଓ ଏହି ଲୋକମାନଙ୍କର ଶିକ୍ଷା ହେତୁ ମୋଠାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ଯାଉଥିବା ସମସ୍ତ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି ।
 ୨୧^୩ ହେ ପରମପିତା, ମୁଁ ତୁମଠାରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରେ ଯେପରି ମୋ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖୁଥିବା ଲୋକମାନେ ଏକ ହୋଇପାରିବେ । ତୁମେ ମୋଠାରେ ରହିଛ ଓ ମୁଁ ତୁମଠାରେ ଅଛି । ମୁଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରେ, ଏହି ଲୋକମାନେ ଆମଠାରେ ଯେପରି ଏକ ହୋଇ ପାରିବେ । ତଦ୍ୱାରା ଜଗତ ବିଶ୍ୱାସ କରିବ, ଯେ ତୁମେ ମୋତେ ପଠାଇଅଛ ।
 ୨୨^୩ ମୋତେ ତୁମେ ଯେଉଁ ଚୌରବ ଦେଇଥିଲ, ମୁଁ ତାହା ଏହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦେଇଛି । ଏହି ଚୌରବ ଦେବାର କାରଣ ହେଉଛି ଯେ, ଯେପରି ତୁମେ ଓ ମୁଁ ଏକ, ସେମାନ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଏକ ହୋଇପାରିବେ ।
 ୨୩^୩ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କଠାରେ ରହିବି ଓ ତୁମେ ମୋଠାରେ

ରହିବ । ତେଣୁ ସେମାନେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ଏକ ହୋଇପାରିବେ । ତାହା ହେଲେ ପରେ ଜଗତ ଜାଣିପାରିବ ଯେ, ତୁମେ ମୋତେ ପଠାଇଛ । ଏ ଜଗତ ଜାଣିବ ଯେ, ତୁମେ ମୋତେ ଯେପରି ପ୍ରେମ କରୁଥିଲ ଠିକ୍ ସେହିପରି ଏହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରେମ କରୁଛି ।

୨୪^୩ ହେ ପରମପିତା, ତୁମେ ମୋତେ ଯେଉଁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦେଇଛ, ମୁଁ ଗୁହେଁ, ମୁଁ ଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ଥାନରେ ସେମାନେ ମୋ ସହତ ରୁହନ୍ତୁ । ମୁଁ ଲଜ୍ଜା କରେ, ସେମାନେ ମୋର ଚୌରବ ଦେଖନ୍ତୁ । ଏହି ଚୌରବ ତୁମେ ମୋତେ ଦେଇଛ, କାରଣ ତୁମେ ପୃଥିବୀ ସୃଷ୍ଟି ହେବା ପୂର୍ବରୁ ମୋତେ ପ୍ରେମ କଲ ।
 ୨୫^୩ ହେ ପରମପିତା ତୁମେ ହେଉଛ ଉତ୍ତମ । ଏହି ଜଗତ ତୁମକୁ ଚିହ୍ନି ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତୁମକୁ ଚିହ୍ନି । ଏହି ଲୋକମାନେ ଜାଣନ୍ତି ଯେ, ତୁମେ ମୋତେ ପଠାଇଛ ।
 ୨୬^୩ ତୁମେ କିପରି, ତାହା ମୁଁ, ସେମାନଙ୍କଠାରେ ପ୍ରକାଶ କରିଛି । ଏବଂ ପୁନର୍ବାର ସେମାନଙ୍କଠାରେ ପ୍ରକାଶ କରିବି । ତାପରେ ମୋ ପ୍ରତି ତୁମର ଯେପରି ପ୍ରେମ ରହିଛି, ସେହିପରି ପ୍ରେମ ତାହାଙ୍କଠାରେ ରହିବ ଓ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କଠାରେ ବାସ କରିବି ।”

ଯୀଶୁ ବର୍ମା ହେଲେ

୧୮ ଯୀଶୁ ଏହି ପ୍ରାର୍ଥନା କରି ସାରିବା ପରେ, ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ସହତ ଗୁଲଗଲେ । ସେମାନେ କିପ୍ରୋଣ ଉପତ୍ୟକା ପାରି ହୋଇଗଲେ । ଆଉ ପଟେ ଜଳପାଇ ବୁକ୍ଷର ଗୋଟିଏ ବଗିଚା ଥିଲା । ଯୀଶୁ ଓ ଚାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ସେଠାକୁ ଗଲେ ।

ଯିହୁଦୀ ଏହି ସ୍ଥାନ ଜାଣିଥିଲା । କାରଣ ଯୀଶୁ ପ୍ରାୟ ଚାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ସହତ ସେହି ସ୍ଥାନକୁ ଯାଉଥିଲେ । ସେହି ଯିହୁଦୀ ହିଁ ଯୀଶୁଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଗଲା । ତେଣୁ ସେ ଦଳେ ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ନେଇ ବଗିଚାକୁ ଗଲା । ସେ ମୁଖ୍ୟ ଯାଜକ ଓ ଫାରୁରୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେତେକ ପ୍ରହରୀମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଆଣିଥିଲା । ସେମାନେ ମଗାଲ, ଲଣ୍ଡନ ଓ ଅସ୍ତ-ଗସ୍ତ ଆଣି ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ।

ଚାହାଙ୍କପ୍ରତି କ’ଣ ଘଟିବ, ସେ କଥା ଯୀଶୁ ଆଗରୁ ଜାଣିଥିଲେ । ସେ ସେମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଇ ପଚାରିଲେ, “ତୁମେ କାହାକୁ ଖୋଜୁଛ?”

ଝସଝ ଲୋକମାନେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, ‘ନାଜରତୀୟ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ।’ ଯୀଶୁ କହିଲେ, ‘ମୁଁ ନିଜେ ସେହି ଯୀଶୁ ।’ (ଯୀଶୁଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯାଇଥିବା ଯିହୁଦୀ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ସହତ ଠିଆ ହୋଇଥିଲା ।) ଯେତେବେଳେ ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ମୁଁ ଯୀଶୁ,” ଲୋକମାନେ ପଛକୁ ପୃଥିବୀୟାଳ ତଳେ ପଡ଼ିଗଲେ ।

ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ ପୁଣି ଥରେ ପଚାରିଲେ, “ତୁମେ କାହାକୁ ଖୋଜୁଛ?”

ସେମାନେ କହିଲେ, ‘ନାଜରତୀୟ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ।’ ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ମୁଁ ତ କହିଲି ଯେ ମୁଁ ସେହି ଯୀଶୁ । ଯଦି ତୁମେ ମୋତେ ଖୋଜୁଛ, ତେବେ ଏହି ଥାନା

ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଏଠାରୁ ଯିବାକୁ ଛାଡ଼ନ୍ତୁ ।” ଏପରି ଘଟିଲା ଯେତେବେଳେ ପୁର୍ବରୁ ତାହାଙ୍କ ଘରୁ କଥିତ ବାଣୀ ସତ୍ୟ ହେବ: “ମୁଁ ଭୁଲେ ଦେଇଥିବା ନିକଟତର ଲୋକକୁ ମଧ୍ୟ ହରାଇ ନାହିଁ ।”

ଈଗ୍ନିମାନ ପିତରଙ୍କ ପାଖରେ ଗୋଟିଏ ଖଣ୍ଡ ଥିଲା । ସେ ଖଣ୍ଡ ବାହାର କରି ମୁଖ୍ୟ ଯାଦକଙ୍କ ଗୁକରକୁ ଆଘାତ କଲେ । ସେ ଗୁକରର ଡାହାଣ କାନ କଟି ଗଲା । (ସେହି ଗୁକରର ନାମ ମାଲ୍‌ଖ ଥିଲା ।) ଈସାୟା ପିତରଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଭୁଲେ ଖଣ୍ଡ ଖାପରେ ରଖି ଦିଅ । ପରମପିତା ମୋତେ ଏହି ପିଆଲ ପିଇବାକୁ ଦେଇଛନ୍ତି, ମୁଁ ଏହା ଗ୍ରହଣ କରିବା ଉଚିତ ।

ଯୀଶୁ ହାନାନଙ୍କ ଆଗରୁ ଅଣାଗଲେ

ଈଗ୍ନିମାନେ, ସୈନ୍ୟମାନେ, ଓ ସେମାନଙ୍କ ସେନାପତିମାନେ ଓ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କର ପ୍ରହରୀମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କଲେ । ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ବାନ୍ଧିଲେ ଓ ହାନାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଘେନିଗଲେ । ହାନାନ କୟାଫାଙ୍କର ଗୃହରୁ ଥିଲେ । ସେହି ବର୍ଷ କୟାଫା ମହାଯାଦକ ଥିଲେ । କୟାଫା ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କୁ ପରାମର୍ଶ ଦେଇଥିଲେ, “ସବୁ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଙ୍ଗଳ ପାଇଁ ନିଜେ ପ୍ରାଣ ଦେବା ବରଂ ଭଲ ।”

ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦାସୀମାନଙ୍କ ବୋଲି ପିତର ମିଥ୍ୟା କହଲେ

ଈଗ୍ନିମାନ ପିତର ଓ ଅନ୍ୟ ନିକଟତର ଶିଷ୍ୟ ଯୀଶୁଙ୍କ ସହତ ଗଲେ । ସେହି ଶିଷ୍ୟନିକଟତର ମହାଯାଦକଙ୍କୁ ଦାସୀଥିଲେ । ତେଣୁ ସେ ଯୀଶୁଙ୍କ ସହତ ମହାଯାଦକଙ୍କ ଘର ଅଗଣା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗଲେ । କିନ୍ତୁ ପିତର ଫାଟକ ବାହାରେ ଅପେକ୍ଷା କଲେ । ମହାଯାଦକଙ୍କୁ ଦାସୀଥିବା ସେହି ଶିଷ୍ୟ ନିକଟ ବାହାରକୁ ଫେରି ଆସିଲେ । ସେ ଫାଟକ ଦିଗିଥିବା ଦାସୀକୁ କହି ସେ ପିତରଙ୍କୁ ଭିତରକୁ ଆଣିଲେ । ସେହି ଦାସୀ ପିତରଙ୍କୁ ପଚାରିଲା, “ଭୁଲେ ବ କ’ଣ ଏହି ଲୋକର ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ନିକଟତର?”

ପିତର ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ନା, ମୁଁ ନୁହେଁ ।”

ଈଗ୍ନିମାନ ହେଉଥିଲା । ଦାସ ଓ ପ୍ରହରୀମାନେ ନିଆଁ ଦାକିଥିଲେ । ସେମାନେ ନିଆଁ ଗୁରୁପଟେ ଠିଆ ହୋଇ ଦେହକୁ ସେଇଥିଲେ । ପିତର ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ସେମାନଙ୍କ ସହତ ଠିଆ ହୋଇ ଥିଲେ ।

ଯୀଶୁଙ୍କୁ ମହାଯାଦକଙ୍କ ପ୍ରଶ୍ନ

ମହାଯାଦକ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଲେ । ସେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କ ଗିରା ବିଷୟରେ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ । ଈସାୟା ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ମୁଁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସବୁବେଳେ ଖୋଲାଖୋଲି ଭାବେ ଗିରା ଦେଇଛି । ମୁଁ ସର୍ବଦା ପ୍ରାର୍ଥନାଗୁହ ଓ ମନିବରେ ଗିରା ଦେଇ ଆସିଛି । ସେଠାରେ ସବୁ ଯିହୁଦୀମାନେ ଏକତ୍ର ହୁଅନ୍ତି । ମୁଁ କୌଣସି ବିଷୟ ଗୁପ୍ତ ଭାବରେ କହି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମୋତେ କାହିଁକି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଛନ୍ତି? ମୋର ଗିରା ଗୁଣିଥିବା ଲୋକଙ୍କୁ ପଚାର, ମୁଁ କ’ଣ କହିଥିଲି, ସେମାନେ ନିକଟତର ।”

ଈସାୟା ଏହି କଥା କହିବାବେଳେ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖରେ ଠିଆ ହୋଇଥିବା ନିକଟତର ପ୍ରହରୀ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରହାର କଲା । ସେ କହିଲା, “ଭୁଲେ ମହାଯାଦକଙ୍କୁ ସେପରି ଉତ୍ତର ଦେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ।”

ଈସାୟା ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଯଦି ମୁଁ କିଛି ଭୁଲ କହିଲି ତେବେ ଏଠାରେ ଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ମୋର ଭୁଲ ନିଶ୍ଚିତ । ଯଦି ମୋର କହିବା ଠିକ୍, ତେବେ ମୋତେ ଭୁଲେ କାହିଁକି ମାରିବ?”

ଈଗ୍ନିମାନ ହାନାନ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ ହୋଇଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ମହାଯାଦକ କୟାଫାଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠାଇଦେଲେ ।

ପିତର ପୁନର୍ବାର ମିଥ୍ୟା କହଲେ

ଈଗ୍ନିମାନ ପିତର ନିଆଁ ପାଖେ ଠିଆ ହୋଇ ସେକ ହେଉଥିଲେ । ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଭୁଲେ କ’ଣ ଏହି ଲୋକର ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ନିକଟତର କିନ୍ତୁ ପିତର ମନା କଲେ ।

ସେ କହିଲେ, “ନା, ମୁଁ ନୁହେଁ ।”

ମହାଯାଦକଙ୍କର ନିକଟତର ଦାସ ସେଠାରେ ଥିଲା । ପିତର ଯେଉଁ ଲୋକର କାନ କାଟିଦେଇଥିଲେ, ସେ ସେହି ଦାସର ସମ୍ପର୍କୀୟ । ତେଣୁ ସେ କହିଲା, “ମୁଁ ଭାବୁଛି, ମୁଁ ବଗିଚାରେ ଏହି ଲୋକ ସହତ ଭୁଲକୁ ଦେଖିଥିଲି ।”

କିନ୍ତୁ ପିତର ପୁଣି ଥରେ କହିଲେ, “ନା, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ସହତ ନୁହେଁ ।” ଠିକ୍ ସେତିକିବେଳେ ଗୋଟିଏ ଭୁଲୁଡ଼ା ଡାକିଲା ।

ଯୀଶୁଙ୍କୁ ପୀଲତଙ୍କ ସମ୍ମୁଖକୁ ଅଣାଗଲେ

ତା’ପରେ ସେମାନେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ କୟାଫାଙ୍କ ଘରୁ ଗୋମାୟା ଗୁରୁପାଳଙ୍କ ନିକଟକୁ ନେଇଗଲେ । ସେତେବେଳେ ପାହାନ୍ତିଆ ସମୟ । ଯିହୁଦୀମାନେ ନିକଟତର ଭିତରକୁ ଗଲେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ନିକଟତର ଅପବିତ୍ର କରିବାପାଇଁ ଗୁହଁ ନ ଥିଲେ, କାରଣ ସେମାନେ ନିସ୍ଵାରପର୍ବର ଗୋଦନ ଖାଇବା ପାଇଁ ଗୁହଁଥିଲେ । ଈଗ୍ନିମାନ ପୀଲତ ନିକଟତର ବାହାରେ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲେ । ସେ ପଚାରିଲେ, “ଏହି ଲୋକ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଭୁଲମାନଙ୍କର ଅଭିଯୋଗ କ’ଣ?”

ସେମାନେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ସେ ନିକଟତର ମନ ଲୋକ । ସେଥିପାଇଁ ଆମେ ତାହାକୁ ଭୁଲ ନିକଟତର ଆଣିଛୁ ।”

ପୀଲତ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଭୁଲେ ତାହାକୁ ନେଇଯାଅ, ଓ ଭୁଲ ନିୟମ(ବ୍ୟବସ୍ଥା) ଅନୁସାରେ ତାହାର ବିଚାର କର ।” ଯିହୁଦୀମାନେ କହିଲେ, “କିନ୍ତୁ ଆମେ ଆଜି ଅନୁସାରେ ଆମେ କାହାକୁ ମୃତ୍ୟୁଦଣ୍ଡ ଦେଇପାରିବୁ ନାହିଁ ।” (ଏହାପୂର୍ବ ସେ କପରି ମରିବେ, ସେ ବିଷୟରେ ଯୀଶୁଙ୍କର ବାଣୀ ସତ୍ୟ ହେଲା ।)

ତା’ପରେ ପୀଲତ ନିକଟତର ଭିତରକୁ ଗୁଲିଗଲେ । ସେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଆପଣା ନିକଟକୁ ଡାକିଲେ । ତାହାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଭୁଲେ କ’ଣ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କର ଗୁରୁ?”

ଝାମ୍ବୁ କହଲେ, “ଏହା ଭୁମ ନିନ୍ଦର ପ୍ରଶ୍ନ, ନା ଅନ୍ୟମାନେ ଭୁମକୁ ମୋ ବ୍ୟୟରେ କହନ୍ତୁ?”

ଫାଲ୍ଗତ କହଲେ, “ମୁଁ ଜଣେ ଯିହୁଦୀ ନୁହେଁ। ଭୁମ ନିନ୍ଦର ଲୋକମାନେ ଓ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରଧାନଯାଦକମାନେ ଭୁମକୁ ମୋ ପାଖକୁ ଆଣିଛନ୍ତି। ଭୁମେ କ’ଣ ଦୋଷ କରିଛନ୍ତି?”

ଝାମ୍ବୁ କହଲେ, “ମୋର ଗୁଣ୍ୟ ଏ ଜଗତର ନୁହେଁ। ଯଦି ଏହା ଜଗତର ହୋଇଥାନ୍ତା, ତେବେ ମୋର ଦାସମାନେ ମୁଣ୍ଡ କରିଥାଆନ୍ତେ ଓ ମୋତେ ଯିହୁଦୀମାନେ ଧରିପାର ନ ଥାନ୍ତେ। କିନ୍ତୁ ମୋ ଗୁଣ୍ୟ ଅନ୍ୟ ଏକ ସ୍ଥାନରେ।”

ଫାଲ୍ଗତ କହଲେ, “ତେବେ ଭୁମେ ଜଣେ ଗୁଣ୍ୟ।”

ଝାମ୍ବୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଭୁମେ ମୋତେ ଗୁଣ୍ୟ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି। ଏହା ସତ୍ୟ। ମୁଁ ଏଥିପାଇଁ ନନ୍ଦୁ ନେଇଛି। ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ ବ୍ୟୟରେ କହବା ପାଇଁ; ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ଜଗତକୁ ଆସିଛି। ସତ୍ୟକୁ ଭଲପାଉଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ ମୋ କଥା ଶୁଣନ୍ତି।”

ଫାଲ୍ଗତ କହଲେ, “ସତ୍ୟ କ’ଣ?” ସେ ଏହା କହିବା ପରେ ପୁଣି ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲେ। ଫାଲ୍ଗତ କହଲେ, “ଏହ ଲୋକ ବିରୁଦ୍ଧରେ କୌଣସି ଅଭିଯୋଗ ମୁଁ ପାଉ ନାହିଁ।” ପ୍ରତ୍ୟେକ ବର୍ଷ ନିସ୍ତାର ପର୍ବ ବେଳେ ମୋଠାରୁ ଜଣେ ବନ୍ଦୀର ମୁକ୍ତି ମାଗିବା ନିମନ୍ତେ ଭୁମମାନଙ୍କର ପ୍ରଥା ଅଛି। ତେଣୁ ଭୁମେ ଯଦି ରୁହେଁ, ମୁଁ ଏହା ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କ ଗୁଣ୍ୟ ମୁକ୍ତି ଦେବି।”

ଫାଲ୍ଗତ ଯିହୁଦୀମାନେ ଚତ୍କାର କଲେ, “ନା, ଏ ଲୋକକୁ ନୁହେଁ। ବାରବଦାକୁ ମୁକ୍ତି ଦିଅ।” (ବାରବଦା ଜଣେ ଧର୍ମ ଡ୍ରୋହୀ ଥିଲେ।)

୧୯ ଡାକ୍ତରୀ ଫାଲ୍ଗତ ଝାମ୍ବୁଙ୍କୁ ନେଇ ଯାଇ କୋରଡ଼ା ପ୍ରହାର କରିବା ପାଇଁ ଆଦେଶ ଦେଲେ। ଚିତ୍ତନିକମାନେ କଣ୍ଠା ରକ୍ତର ମୁକ୍ତି ତିଆରି କରି ତାହାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ପିନ୍ଧାଇଲେ। ଡାକ୍ତରୀ ସେମାନେ ତାହାଙ୍କ ବାଜରଣୀ ରଙ୍ଗର ପୋଷାକ ପିନ୍ଧାଇଲେ। ଚିତ୍ତନିକମାନେ ଝାମ୍ବୁଙ୍କ ପାଖକୁ ବହୁତ ଥର ଆସିଲେ ଓ କହଲେ, “ହେ! ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କ ଗୁଣ୍ୟ।” ସେମାନେ ଝାମ୍ବୁଙ୍କୁ ଗୁପ୍ତା ମାଗିଲେ।

ଫାଲ୍ଗତ ପୁଣି ଥରେ ବାହାରକୁ ଆସି ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ଭୁମମାନଙ୍କ ଆଗକୁ ଆଣୁଛି। ମୁଁ ଭୁମମାନଙ୍କୁ ଜଣାଇ ଦେବାକୁ ଚାହେଁ ଯେ, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କୌଣସି ଅଭିଯୋଗ ପାଉ ନାହିଁ।” ଡାକ୍ତରୀ ଝାମ୍ବୁ ବାହାରକୁ ଆସିଲେ। ସେ କଣ୍ଠା ମୁକ୍ତି ଓ ବାଜରଣୀ ରଙ୍ଗର ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଥିଲେ। ଫାଲ୍ଗତ କହଲେ, “ଦେଖ, ସେହି ଲୋକ।”

ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖିଲା ମାତ୍ରେ ପ୍ରଧାନ ଯାଦକଗଣ ଓ ଯିହୁଦୀ ପ୍ରହରୀମାନେ ଚତ୍କାର କଲେ, “ତାକୁ କୁଣ୍ଡରେ ଚଢ଼ାଇ ମାର, ତାକୁ କୁଣ୍ଡରେ ଚଢ଼ାଇ ମାର।”

କିନ୍ତୁ ଫାଲ୍ଗତ କହଲେ, “ଭୁମେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ନେଇ କୁଣ୍ଡରେ ଚଢ଼ାଇ ମାର, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କୌଣସି ଅଭିଯୋଗ ପାଉ ନାହିଁ।”

ଝାମ୍ବୁଦୀମାନେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଆମର ବ୍ୟବସାୟ ଆନୁସାରେ ସେ ମୃତ୍ୟୁଦଣ୍ଡ ପାଇବା ଉଚିତ କାରଣ ସେ ନିଜକୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ପୁତ୍ର ବୋଲି କହୁଅଛନ୍ତି।”

ଫାଲ୍ଗତ ଏହା ଶୁଣି ଆତ୍ମର ଭୟଭୀତ ହେଲେ। “ସେ ନିଜର ଭିତରକୁ ଫେରାଇଲେ ଓ ଝାମ୍ବୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଭୁମେ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଛନ୍ତି?” ମାତ୍ର ଝାମ୍ବୁ କିଛି ଉତ୍ତର ଦେଲେ ନାହିଁ। ଫାଲ୍ଗତ କହଲେ, “ଭୁମେ କ’ଣ ମୋ ସହଚ କଥା କହିବ ନାହିଁ? ମନେରଖ, ଭୁମକୁ ମୁକ୍ତି ଦେବାକୁ କିମ୍ତା କୁଣ୍ଡରେ ଚଢ଼ାଇବାକୁ ମଧ୍ୟ ମୋର କ୍ଷମତା ଅଛି।”

ଝାମ୍ବୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ମୋ’ ଉପରେ ଆପଣଙ୍କର ଯେଉଁ କ୍ଷମତା ଅଛି ବୋଲି ଆପଣ କହୁଛନ୍ତି, କେବଳ ସେହି କ୍ଷମତା ପରମେଶ୍ୱର ଆପଣଙ୍କୁ ଦେଇଅଛନ୍ତି। ତେଣୁ ଯିଏ ମୋତେ ଆପଣଙ୍କ ପାଖରେ ସମର୍ପଣ କରିଛି, ତା’ର ପାପ ଆତ୍ମର ଗୁରୁତର।”

ଏହାପରେ ଫାଲ୍ଗତ ଝାମ୍ବୁଙ୍କୁ ମୁକ୍ତି ଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ। କିନ୍ତୁ ଯିହୁଦୀମାନେ ଚତ୍କାର କରି କହଲେ, “ଆପଣ ଯଦି ଏ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ମୁକ୍ତି କରିବେ, ତେବେ ଆପଣ କାଲିସରଙ୍କର ବନ୍ଧୁ ନୁହେଁ। ଯିଏ ନିଜକୁ ଗୁଣ୍ୟ ବୋଲି ଦାବୀ କରୁଛି, ସେ କାଲିସରଙ୍କ ବିରୋଧୀ।”

ଫାଲ୍ଗତ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କର ଏହି କଥା ଶୁଣିଲେ। ତେଣୁ ସେ ଝାମ୍ବୁଙ୍କୁ ‘ପ୍ରସ୍ତରମଣ୍ଡପ’ ନାମକ ସ୍ଥାନକୁ ଆଣିଲେ। ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କ ଭାଷାରେ ଏହାର ନାମ ‘ଗବ୍‌ଥା’ ଅଟେ। ଫାଲ୍ଗତ ପ୍ରସ୍ତରମଣ୍ଡପରେ ଥିବା ବିରୁଦ୍ଧମାନେ ବସିଲେ। ସେହିନିମନ୍ତେ ନିସ୍ତାରପର୍ବ ସମାହର ପ୍ରସ୍ତୁତି ଦିନର ମଧ୍ୟାହ୍ନ ସମୟ ଥିଲା। ଫାଲ୍ଗତ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କୁ କହଲେ, “ଭୁମର ଗୁଣ୍ୟ ଦେଖ।”

ଝାମ୍ବୁଦୀମାନେ ଚତ୍କାର କଲେ, “ତାକୁ ପୁରୁକ୍ତ ନେଇଯାଅ। ତାକୁ କୁଣ୍ଡରେ କଣ୍ଠାବଦ୍ଧ କରି ମାରିଦିଅ।”

ଫାଲ୍ଗତ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଭୁମେ କ’ଣ ରୁହେଁ ଯେ, ମୁଁ ଭୁମ ଗୁଣ୍ୟକୁ କୁଣ୍ଡରେ ଚଢ଼ାଇ ମାରିବି?”

ମୁଖ୍ୟ ଯାଦକମାନେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “କାଲିସର କେବଳ ଆମର ଗୁଣ୍ୟ।”

ତେଣୁ ଫାଲ୍ଗତ ଝାମ୍ବୁଙ୍କୁ କୁଣ୍ଡରେ ମାରିବାପାଇଁ ସେମାନଙ୍କ ହାତରେ ସମର୍ପି ଦେଲେ।

ଝାମ୍ବୁ କୁଣ୍ଡରେ ହତ ହେଲେ

ଚିତ୍ତନିକମାନେ ଝାମ୍ବୁଙ୍କୁ ନେଇଗଲେ। ଝାମ୍ବୁ ତାହାଙ୍କ ନିନ୍ଦର କୁଣ୍ଡ ବୋଧ “କପାଳସ୍ଥଳ” ନାମକ ସ୍ଥାନକୁ ଗଲେ। (ଏହା ଭାଷାରେ ସେହିସ୍ଥାନକୁ ‘ଗଲଗଥା’ କହନ୍ତି।) ସେହି ‘ଗଲଗଥା’ରେ ସେମାନେ ଝାମ୍ବୁଙ୍କୁ କୁଣ୍ଡବଦ୍ଧ କଲେ। ଝାମ୍ବୁଙ୍କୁ ମଝିରେ ରଖି ତାହାଙ୍କର ଦୁଇ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଆଉ ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କୁଣ୍ଡବଦ୍ଧ କଲେ। ଫାଲ୍ଗତ ଗୋଟିଏ ସଙ୍କେତ ଲେଖି ଝାମ୍ବୁଙ୍କୁ କୁଣ୍ଡରେ ଟଙ୍ଗାଇଲେ। ସେଥିରେ ଲେଖାଥିଲା, “ନାଜଗର୍ତ୍ତୀୟ ଝାମ୍ବୁ, ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କର ଗୁଣ୍ୟ।” ଝାମ୍ବୁଙ୍କୁ କୁଣ୍ଡବଦ୍ଧ ହେବା ସ୍ଥାନ ନିଗରର ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ଅନେକ ଯିହୁଦୀ ସେହି ସଙ୍କେତ ପଢ଼ିଲେ। ଏହା

ଏହା, ଲୁଚିନି ଓ ଗ୍ରୀକ ଭାଷାରେ ଲେଖାହୋଇ ଥିଲା ।
^{୨୩}ସୁଖ୍ୟ ଯାଦକମାନେ ପିଲତଙ୍କୁ କହଲେ, “ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କ
ରାଜା”, ଏହ କଥା ଲେଖନ୍ତୁ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏହ ଲୋକ
ନିଜକୁ ‘ମୁଁ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କ ରାଜା ବୋଲି କହଲି’ ବୋଲି
ଲେଖନ୍ତୁ ।

^{୨୪}ପିଲତ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ମୁଁ ଯାହା ଲେଖିଛି, ତାହା
ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବି ନାହିଁ ।”

^{୨୫}ଯୀଶୁଙ୍କୁ କ୍ରମବଦ୍ଧ କଲେପରେ ସୈନିକମାନେ ତାହାଙ୍କର
ଲୁଗାପଟା ନେଇଗଲେ । ସେମାନେ ତାହାଙ୍କର ବସ୍ତୁ ଗୁଣି
ଭାଗ କଲେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ସୈନିକ ଗୋଟିଏ ଭାଗ ରଖିଲେ ।
ସେମାନେ ତାହାଙ୍କର ପିନ୍ଧା ପୋଷାକ ମଧ୍ୟ ନେଇଗଲେ ।
ଏହା ତଳ ଉପର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବନା ବିଲେଇରେ ଗୋଟିଏ
ପୋଷାକ ଥିଲା । ^{୨୬}ତେଣୁ ସେମାନେ ପରସ୍ପର କଥା
ହେଲେ, “ଆମେ ଏହାକୁ ଚରି ଭାଗ କରିବାନାହିଁ । ଏହା
କିଏ ପାଇବ, ତାହା ନାହିଁବାପାଇଁ ଆମେ ଗୁଲିବାଣ୍ଟୁ କରିବା
ଉଚିତ ।” ଏହାଦ୍ୱାରା ଧର୍ମଗାୟୁର ଉକ୍ତ ସତ୍ୟ ହେଲା:

“ସେମାନେ ନିଜ-ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ମୋର ବସ୍ତୁ ଭାଗ
କଲେ ଓ ମୋର ପିନ୍ଧା ପୋଷାକ ପାଇଁ ଗୁଲିବାଣ୍ଟୁ
କଲେ ।”
ଗୀତଫହତା ୨୨:୧୮

ତେଣୁ ସୈନିକମାନେ ତାହା କଲେ ।

^{୨୭}ଯୀଶୁଙ୍କର ମା' ତାହାଙ୍କ କ୍ରମ ନିକଟରେ ଠିଆ
ହୋଇଥିଲେ, ସେଠାରେ ତାହାଙ୍କର ନାଉରୀ, କ୍ଲୋପାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ
ମରୟମ, ଓ ମରୁଦଲୀନୀ ମରୟମ ମଧ୍ୟ ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ ।
^{୨୮}ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କ ମାଆଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ । ସେ ତାହାଙ୍କର ଅତି
ପ୍ରିୟ ଶିଷ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ମା'ଙ୍କ ପାଖରେ ଠିଆ
ହୋଇଥିବା ଦେଖିଲେ । ତାହାଙ୍କ ମାଆଙ୍କୁ କହଲେ, “ପ୍ରିୟ
ନାରୀ, ଏ ଭୂମିର ପୁଅ!” ^{୨୯}ତାପରେ ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କର
ସେହି ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ କହଲେ, “ଦେଖ, ଏଠାରେ ଭୂମିର
ମାଆ ।” ତେଣୁ ଏହି ଶିଷ୍ୟ ନିଜ ଯୀଶୁଙ୍କ ମାଆଙ୍କୁ
ତାହାଙ୍କ ଘରକୁ ନେଇଗଲେ ।

ଯୀଶୁଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁବରଣ କଲେ

^{୩୦}ଏବେ ସମସ୍ତ କିଛି ଶେଷ ହୋଇଯାଇଛି, ଯୀଶୁ ଏହା
ନାହିଁଲେ । ଧର୍ମଗାୟୁବାଣୀ ସତ୍ୟ ହେବା ପାଇଁ ସେ
କହଲେ, “ମୋତେ ଗୋଷ୍ଠ କରୁଛି ।” ^{୩୧}ସେଠାରେ
ଗୋଟିଏ ପାତ୍ରରେ ଭର୍ତ୍ତି ଖଟା-ପିତା ସ୍ୱାଦୟୁକ୍ତ ରସ
ରଖାଯାଇଥିଲା । ସେମାନେ ଖଣ୍ଡେ ସ୍ୱାସ୍ତୁକ୍ତ ରସରେ ବୁଡେଇ
ଏନୋପ ନଳରେ ଲଗାଇ ଯୀଶୁଙ୍କ ମୁଖ ପାଖକୁ ବଢ଼ାଇଲେ ।
^{୩୨}ଯୀଶୁ ତାହା ଗୁଖିଲେ । ତାପରେ ସେ କହଲେ, “ସମାପ୍ତ
ହେଲା ।” ତାପରେ ସେ ମୂଣ୍ଡ ନୁଆଁଇ ପ୍ରାଣତ୍ୟାଗ କଲେ ।

^{୩୩}ସଦବନ ନିସ୍ତାରପର୍ବର ପ୍ରସ୍ତୁତି ଦିନ ଥିଲା । ତହିଁ
ଆରଦିନ ବରଷେ ବସ୍ତ୍ରମାବାର ଥିଲା । ତେଣୁ ଯିହୁଦୀମାନେ
ରୁହଁ ନଥିଲେ ଯେ, ମୃତ ଗର୍ଭାଗରୁଡ଼କ କ୍ରମ ଉପରେ

ବସ୍ତ୍ରମାବାର ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଝୁଲି ରହୁ । ତେଣୁ ସେମାନେ
ପୀଲତଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କଲେ ଯେ, ସେ ଯୀଶୁ ଓ ଅନ୍ୟ
ଦୁଇ ନିକଟର ଗୋଡ଼ ଭାଙ୍ଗିଦେବାପାଇଁ ଆଦେଶ ଦିଅନ୍ତୁ ।
ଯେପରି ସେମାନେ ଗ୍ରୀସ୍ତ ମଣ୍ଡିତବେ ଓ ସେମାନଙ୍କର
ଦେହ କ୍ରମେ ଓହ୍ଲାଇବା ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଅନୁମତି ମାଗିଲେ ।
^{୩୪}ତେଣୁ ସୈନିକମାନେ ଆସିଲେ ଓ ଯୀଶୁଙ୍କ ପାଖରେ
କ୍ରମେ ଝୁଲୁଥିବା ପ୍ରଥମ ଲୋକଟିର ଗୋଡ଼ ଭାଙ୍ଗିଦେଲେ ।
କିନ୍ତୁ ତା'ପରେ ସେମାନେ ଅନ୍ୟ ଲୋକଟିର ଗୋଡ଼
ଭାଙ୍ଗିଦେଲେ । ^{୩୫}କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଯେତେବେଳେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ
ପାଖକୁ ଆସିଲେ, ସେତେବେଳେ ସେମାନେ ଦେଖିଲେ
ଯେ, ସେ ମରି ସାରିଲେଣି । ତେଣୁ ସେମାନେ ତାହାଙ୍କ
ଗୋଡ଼ ଭାଙ୍ଗିଲେ ନାହିଁ । ^{୩୬}କିନ୍ତୁ ନିଶ୍ଚୟ ସୈନିକ ବନ୍ଧୀ
ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କର କନ୍ଧଦେଶକୁ ବନ୍ଧ କଲା । ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ
ତହିଁରୁ ରକ୍ତ ଓ ନଳ ବୋହ ଆସିଲା । ^{୩୭}ଯିଏ ଏହା
ଦେଖିଛନ୍ତି ସେ ଏହା ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି । ଯଦ୍ୱାରା ଭୂମି
ମଧ୍ୟ ଗୁଣି ବସ୍ତ୍ରାସ କରିବ । ସେ ଯାହା କହିଲେ, ତାହା
ସତ୍ୟ । ସେ ନାଶିଲେ ଯେ ସେ ସତ୍ୟ କହନ୍ତୁ । ^{୩୮}ଏସବୁ
ଘଟିଛି, ଅତଏବ ଧର୍ମଗାୟୁରେ ଯାହା ଲେଖା ଅଛି, ତାହା
ସତ୍ୟ ହେବ, “ତାହାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ହାତ ମଧ୍ୟ ଭାଙ୍ଗି ଦିଏ
ନାହିଁ ।” ^{୩୯}ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନରେ ଧର୍ମଗାୟୁରେ ଲେଖାଅଛି:
“ସେମାନେ ଯାହାଙ୍କୁ ବନ୍ଧୀ ଦ୍ୱାରା ଆଘାତ କଲେ, ତାହାଙ୍କୁ
ଲୋକମାନେ ଦେଖିବେ ।”

ଯୀଶୁଙ୍କର ସମାଧି

^{୪୦}ଏହା ପରେ ହାରାମାଥୀୟର ଯୋସେଫ ନାମକ
ନିକଟ ଲୋକ ପୀଲତଙ୍କୁ ଯୀଶୁଙ୍କର ଗର୍ଭାଗଟି ମାଗିଲେ ।
(ଯୋସେଫ ଯୀଶୁଙ୍କର ନିକଟ ଶିଷ୍ୟ ଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେ
ଲୋକମାନଙ୍କୁ ତାହା କହଲେ ନାହିଁ, କାରଣ ସେ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କୁ
ଭୟ କରୁଥିଲେ ।) ପୀଲତ ଯୋସେଫଙ୍କୁ ଯୀଶୁଙ୍କର ଗର୍ଭାଗ
ନେବାପାଇଁ ଅନୁମତି ଦେଲେ । ତେଣୁ ଯୋସେଫ ଆସି
ଯୀଶୁଙ୍କର ଗର୍ଭାଗ ନେଇଗଲେ । ^{୪୧}ନାକଦୀନ ମଧ୍ୟ ଯୋସେଫଙ୍କ
ସହତ ଗଲେ । ସେ ପ୍ରଥମେ ଯୀଶୁଙ୍କ ସହତ ବସ୍ତ୍ରରେ
ସାକ୍ଷାତ କରିବାକୁ ଯାଇଥିଲେ ଓ ତାହାଙ୍କ ସହତ କଥା
ହୋଇଥିଲେ । ସେ ଯୀଶୁଙ୍କ ଦେହରେ ଲଗାଇବା ପାଇଁ
ପ୍ରାୟ ପରୁଗ କିଲୋଗ୍ରାମ ଗନ୍ଧରସ ମିଶ୍ରିତ ଅଗୁରୁ ଘେନି
ଆସିଲେ । ^{୪୨}ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କର ସମାଧି ଦେବା ପ୍ରଥାନୁସାରେ
ସେମାନେ ଦୁହେଁ ଯୀଶୁଙ୍କର ମୃତଦେହକୁ ସ୍ତ୍ରଗି ଅଗୁରୁ
ସହତ ପତଳା ଲୁଗାରେ ଗୁଡ଼େଇ ଦେଲେ । ^{୪୩}ଯୀଶୁଙ୍କୁ
ଯେଉଁଠାରେ କ୍ରମବଦ୍ଧ କରାଯାଇଥିଲା, ସେହି ସ୍ଥାନ ପାଖରେ
ଗୋଟିଏ ବଗିଚା ଥିଲା । ସେହି ବଗିଚାରେ ଗୋଟିଏ ନୂଆ
କବର ଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ପୂର୍ବରୁ କାହାକୁ ସମାଧି ଦିଆ
ଯାଇ ନ ଥିଲା, ^{୪୪}ବସ୍ତ୍ରମାବାର ଆରମ୍ଭ ହେବା ପୂର୍ବରୁ
ତାହାର ପ୍ରସ୍ତୁତି କାର୍ଯ୍ୟ ଶେଷ କରିବା ପାଇଁ ସେମାନେ

“ତାହାଙ୍କର ... ନାହିଁ” ଗୀତଫହତା ୩୪:୨୦; ସାତ୍ତାବବରଣି
୧୨:୪୬ ଓ ଗଣନା ପୁସ୍ତକ ୯:୧୨ ଅନୁସାରେ

ଯୀଶୁଙ୍କୁ ସେଠାରେ ସମାଧିସ୍ଥ କଲେ, କାରଣ ସେହ ସମାଧିଟି ପାଖରେ ଥିଲା ।

ଯୀଶୁଙ୍କର କେତେକ ଶିଷ୍ୟ ସମାଧିକୁ ଖାଇପଡ଼ିଥିବା

ଦେଖିଲେ

୨୦ ଋବିବାର ଦିନ ପାହାନ୍ତଆରେ ମରୁଦଲୀନୀ ମରୟମ ଯୀଶୁଙ୍କର କବର ନିକଟକୁ ଆସିଲେ । ସେତେବେଳେ ତଥାପି ଅନ୍ଧାର ଥିଲା । ସେ ଦେଖିଲେ ଯେ, ବହୁତ ବଡ଼ ପଥରଟି କବର ପୁର ପାଖରୁ ଦୂରକୁ ଘୁଞ୍ଚି ଯାଇଛି । ତେଣୁ ମରୟମ, ଶିମୋନ ପିତର ଓ ଅନ୍ୟ ଦଶେ ଶିଷ୍ୟ (ଯାହାଙ୍କୁ ଯୀଶୁ ପ୍ରେମ କରୁଥିଲେ) ସେମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଦୌଡ଼ିଗଲେ, ଓ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ସେମାନେ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ମୃତଦେହକୁ କବର ଭିତରୁ ନେଇଯାଇଛନ୍ତି । ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ କେଉଁଠାରେ ରଖିଛନ୍ତି ଆମେ ଜାଣି ନାହିଁ ।”

ତେଣୁ ପିତର ଓ ଅନ୍ୟଶିଷ୍ୟ କବର ନିକଟକୁ ଯିବାକୁ ବାହାରିଲେ । ଟିପ୍ପଣୀରେ ଦୁହେଁ ଦୌଡ଼ୁଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ପିତରଙ୍କଠାରୁ ଅନ୍ୟ ଶିଷ୍ୟଦଶକ କୋରରେ ଦୌଡ଼ୁଥିଲେ । ତେଣୁ ସେ ପ୍ରଥମେ କବର ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ସେ ନଇଁପଡ଼ି ଭିତରକୁ ଚାହିଁ ପତଳା ଆଜ୍ଞାଦନ-ବସ୍ତ୍ର ସେଠାରେ ପଡ଼ିଥିବା ଦେଖିଲେ, କିନ୍ତୁ ଭିତରକୁ ଗଲେ ନାହିଁ । ତା’ପରେ ତାହାଙ୍କ ପଛରେ ଶିମୋନ ପିତର ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ । ପିତର କବର ଭିତରକୁ ଗଲେ ଏବଂ ସେ ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ପତଳା ଆଜ୍ଞାଦନ-ବସ୍ତ୍ର ପଡ଼ିଥିବାର ଦେଖିଲେ । ଫିରାଉଁ ଲୁଗାଟି ଯୀଶୁଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ଗୁଡ଼ା ହୋଇଥିଲା ତାହା ସେ ଦେଖିଲେ । ତାହା ପତଳା ବସ୍ତ୍ର ପାଖରେ ନଥାଇ ଅଲଗା ଜାଗାରେ ଗୁଡ଼େଇ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲା । ପତଳା-ଆଜ୍ଞାଦନ ବସ୍ତ୍ର ସହତ ତାହା ପଡ଼ି ନଥିଲା । ଏହାପରେ ଅନ୍ୟଶିଷ୍ୟ ଦଶକ ମଧ୍ୟ ଭିତରକୁ ଗଲେ, ସେହି ଶିଷ୍ୟ ଦଶକ କବର ପାଖରେ ଆଗ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ । ସେ ସମସ୍ତ ଘଟଣା ଦେଖିଲେ ଓ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ । “ଏର୍ଥରାତ୍ରି ଅନୁସାରେ ‘ଯୀଶୁ ମୃତ୍ୟୁରୁ ଅବଗ୍ୟ ପୁନର୍ଜୀବତ ହେବେ’, ଏହାର ଅର୍ଥ ସେହି ଶିଷ୍ୟମାନେ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୁଝି ପାର ନ ଥିଲେ ।”

ମରୁଦଲୀନୀ ମରୟମଙ୍କୁ ଯୀଶୁ ଦେଖାଦେଲେ

ତା’ପରେ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଘରକୁ ଫେରିଗଲେ । କିନ୍ତୁ ମରୟମ କବର ବାହାରେ ଠିଆ ହୋଇ କାନ୍ଦୁଥିଲେ । ସେ କାନ୍ଦୁଥିବାବେଳେ ନଇଁପଡ଼ି କବର ଭିତରକୁ ଚାହିଁଲେ । ତେଣୁ ତୁଇ ଦଶ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣଦୂତଙ୍କୁ ଧଳା ଲୁଗା ପିନ୍ଧି ଯୀଶୁଙ୍କ ଗର୍ଭାର ଯେଉଁଠାରେ ଥିଲା, ତାହା ପାଖରେ ବସିବାର ଦେଖିଲେ । ଦଶେ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣଦୂତ ଯୀଶୁଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ରହିଥିବା ଜାଗାରେ ଓ ଅନ୍ୟ ଦଶେ ପାଦ ରହିଥିବା ଜାଗାରେ ବସିଥିଲେ ।

ତେଣୁ ସେମାନେ ମରୟମଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ହେ ନାରୀ, ତୁମେ କାହିଁକି କାନ୍ଦୁଛ?”

ମରୟମ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗର୍ଭାର କେତେକ ଲୋକ ନେଇଯାଇଛନ୍ତି । ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ

କେଉଁଠି ରଖିଛନ୍ତି, ତାହା ମୁଁ ଜାଣିନାହିଁ ।” ସେ ଏହା କହି ବୁଲି ପଡ଼ିଲେ । ସେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ସେଠାରେ ଠିଆ ହୋଇଥିବା ଦେଖିଲେ । କିନ୍ତୁ ମରୟମ ତାହାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିଲେ ନାହିଁ ।

ତେଣୁ ତାହାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ହେ ନାରୀ, ତୁମେ କାହିଁକି କାନ୍ଦୁଛ? ତୁମେ କାହାକୁ ଖୋଜୁଛ?”

ମରୟମ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, ଏହି ଲୋକ ହିଁ ବଗିଚାର ଯତ୍ନ ନିଅନ୍ତି । ତେଣୁ ସେ ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଆଜ୍ଞା, ଆପଣ କ’ଣ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ନେଇଯାଇଛନ୍ତି? ତାହାଙ୍କୁ ଆପଣ କେଉଁଠି ରଖିଛନ୍ତି? ମୋତେ କୁହନ୍ତୁ, ମୁଁ ଯାଇ ତାହାଙ୍କୁ ଘେନି ଆସିବି ।”

ତେଣୁ ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ, “ମରୟମ,” ।

ମରୟମ ତାହାଙ୍କ ଆଡ଼େ ବୁଲିପଡ଼ି ଯିହୁଦୀୟ ଭାଷାରେ କହିଲେ, “ସ୍ୱବନ୍ଦୁନୀ” (ଅର୍ଥାତ୍ ‘ଗୁରୁ’) ।

ତେଣୁ ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ, “ମୋତେ ଧର ନାହିଁ । ମୁଁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପରମପିତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଯାଇ ମୋର ଭାଇମାନଙ୍କୁ କୁହ ଯେ, ମୁଁ ମୋର ଓ ତୁମର ପରମପିତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଫେରିଯାଉଛି । ମୁଁ ମୋର ଓ ତୁମର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଅଛି ।”

ମରୁଦଲୀନୀ ମରୟମ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲେ ଓ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ମୁଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦେଖିଲି ।” ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଯୀଶୁ କହିଥିବା କଥା ଶୁଣାଇଲେ ।

ଯୀଶୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ ଦେଲେ

ତେଣୁ ସେ ଋବିବାର ଥିଲା । ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ସବୁ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଏକାଠିହେଲେ । ଯିହୁଦୀ ନେତାମାନଙ୍କ ଭୟରେ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଘରର ସବୁ କବାଟ ବନ୍ଦ କରିଦେଇଥିଲେ । ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ଆସି ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଠିଆ ହୋଇଗଲେ । ସେ କହିଲେ, “ତୁମମାନଙ୍କର ଗାନ୍ଧି ହେଉ ।” ଯୀଶୁ ଏକଥା କହିବା ପରେ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କ ହାତ ଗୋଡ଼ ଦେଖାଇଲେ । ଶିଷ୍ୟମାନେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦେଖି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଖୁସି ହେଲେ ।

ତେଣୁ ତାହାଙ୍କୁ ପୁନର୍ବାର କହିଲେ, “ତୁମମାନଙ୍କର ଗାନ୍ଧି ହେଉ । ମୋତେ ପରମପିତା ଯେପରି ପଠାଇଥିଲେ, ମୁଁ ସେହିପରି ତୁମକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପଠାଇଛି ।” ଯୀଶୁ ଏହାକଥା କହିବା ପରେ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରଶ୍ନାସ ଛାଡ଼ିଲେ । ସେ କହିଲେ, “ପବିତ୍ରଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କର ।” ଏହା ତୁମେ ଲୋକମାନଙ୍କର ପାପ କ୍ଷମା କରିବ ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ପାପ କ୍ଷମା କରାହେବ । ଯଦି ତୁମେ ଲୋକମାନଙ୍କର ପାପ କ୍ଷମା କରିବନାହିଁ, ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ପାପ କ୍ଷମା କରା ହେବ ନାହିଁ ।”

ଥୋମାଙ୍କୁ ଯୀଶୁ ଦର୍ଶନ ଦେଲେ

ଥୋମାଙ୍କୁ (ଯାହାଙ୍କୁ ଦିଗ୍ୱମ କୁହାଯାଉଥିଲା) ଯୀଶୁ ଆସିଲା ବେଳେ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ସହତ ନଥିଲେ । ସେ ବାରଦଶ ଶିଷ୍ୟଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଦଶେ ଥିଲେ । ଅନ୍ୟ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଥୋମାଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଆମେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦେଖିଲୁ ।” ଥୋମା କହିଲେ, “ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ହାତରେ କଣ୍ଠାର ଛତ ବାଗ

ନଦେଖିଲି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବନ୍ଧୁତ୍ୱ କରିବି ନାହିଁ । ମୁଁ ମୋର ଆଙ୍ଗୁଠି ସେହି କଣ୍ଠାର ଦାଗରେ ନ ରଖିବା, ଓ ତାହାଙ୍କ କନ୍ଧଦେଶରେ ମୋର ହାତ ନଦେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ମୁଁ ବନ୍ଧୁତ୍ୱ କରିବି ନାହିଁ ।”

୨୪ଟାଟିଏ ସଫାହ ପରେ ଶିଷ୍ୟମାନେ ପୁଣି ଘର ଭିତରେ ଥିଲେ । ଥୋମା ସେମାନଙ୍କ ସହତ ଥିଲେ । କବାଟରେ ତାକୁ ପଡ଼ୁଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ଆସି ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଠିଆ ହେଲେ । ସେ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଶାନ୍ତ ହେଉ ।” ୨୫ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ଥୋମାଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଏଠାରେ ତୁମର ଆଙ୍ଗୁଠି ରଖ । ମୋ ହାତକୁ ଦେଖ । ମୋ କନ୍ଧଦେଶରେ ତୁମ ହାତ ରଖ । ଅବଶ୍ୟ ସ ନକରି ବନ୍ଧୁତ୍ୱ କର ।”

୨୬ଥୋମା ଯୀଶୁଙ୍କୁ କହିଲେ, “ମୋର ପ୍ରଭୁ, ମୋର ପରମେଶ୍ୱର ।”

୨୭ଯୀଶୁ ଥୋମାଙ୍କୁ କହିଲେ, “ତୁମେ ମୋତେ ଦେଖିବାରୁ ବନ୍ଧୁତ୍ୱ କରୁଛ । ମାତ୍ର ଯେଉଁ ଲୋକମାନେ ମୋତେ ନ ଦେଖି ବନ୍ଧୁତ୍ୱ କରିବ, ସେମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ଆଶୀର୍ବାଦର ଯୋଗ୍ୟ ।”

ଯୋହନ ଏହି ବହି ଲେଖିବାର କାରଣ

୨୮ଯୀଶୁ ଅନେକ ଗୁଡ଼ିଏ ଅନ୍ୟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାରୀ କଲେ । ସେଗୁଡ଼ିକୁ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଦେଖିଲେ । ସେହି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟକାରୀ ଗୁଡ଼ିକ ଏ ବହିରେ ଲେଖାଯାଇନାହିଁ, ୨୯କିନ୍ତୁ ଏହି ପୁସ୍ତକରେ ଏହି ସବୁ ଲେଖାହୋଇଛି ଯେପରି ତୁମେ ବନ୍ଧୁତ୍ୱ କରିବ ଯେ ଯୀଶୁ ହେଉଛନ୍ତି ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଓ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ପୁତ୍ର ଅଟନ୍ତି ଓ ବନ୍ଧୁତ୍ୱ କରି, ତୁମ୍ଭେମାନେ ତାହାଙ୍କ ନାମଦ୍ୱାରା ଜୀବନ ପାଇବ ।

ସାତ ବନ୍ଧୁ ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ ଯୀଶୁ ଦେଖାଦେଲେ

୨୧ ୩୦ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ନିଜକୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଦେଖାଦେଲେ । ସେ ଡିବରଥା ହ୍ରଦ ଗାଳୀଲୀ କୁଳରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖାଦେଇଥିଲେ । ସେ ଏହିପରି ଭାବରେ ଦର୍ଶନ ଦେଇଥିଲେ: ୩୧ଯୀଶୁଙ୍କର କେତେକ ଶିଷ୍ୟ ଏକତ୍ର ହୋଇଥିଲେ, ସେମାନେ ହେଲେ ଗିମୋନ ପିତର, ଥୋମା, (ତାକନାମ ବସୁମ୍) । ଗାଳୀଲୀର କାନାନବାସୀ ନଥନୟେଲ, ଦେବବର ପୁତ୍ରମାନେ, ଓ ବୁଲକଣ ଅନ୍ୟ ଶିଷ୍ୟ । ୩୨ଗିମୋନ ପିତର କହିଲେ, “ମୁଁ ମାଛ ଧରିବାକୁ ଯାଉଛି ।” ଅନ୍ୟ ଶିଷ୍ୟମାନେ କହିଲେ, “ଆମେ ତୁମ ସହତ ଯିବୁ ।” ତେଣୁ ସବୁ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଯାଇ ନୌକାରେ ବସିଲେ । ସେମାନେ ମାଛ ଧରିବାକୁ ସାରା ରାତି ଚେଷ୍ଟା କଲେ, କିନ୍ତୁ କିଛି ଧରିପାରିଲେ ନାହିଁ ।

୩୩ପରବନ ଅତି ସକାଳୁ ଯୀଶୁ ହ୍ରଦ କୂଳରେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଶିଷ୍ୟମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ଯୀଶୁ ବୋଲି ଜାଣି ନ ଥିଲେ । ୩୪ତା’ପରେ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ବନ୍ଧୁମାନେ, ତୁମେ କିଛି ମାଛ ଧରିଛ କି?” ଶିଷ୍ୟମାନେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ନା ।”

୩୫ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ତୁମର ବାଲ ନୌକାର ତାହାଣ ପଟ

ପାଣିରେ ପକାଅ । ତୁମେ ସେଠାରେ ମାଛ ପାଇବ ।” ଶିଷ୍ୟମାନେ ସେହିପରି କଲେ । ସେମାନେ ଏତେ ମାଛ ଧରିଲେ ଯେ, ସେମାନେ ଭାଲକୁ ନୌକା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଟାଣି ପାରିଲେ ନାହିଁ ।

୩୬ଯୀଶୁ ଯେଉଁଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କରୁଥିଲେ, ସେ ପିତରଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଏ ତ ପ୍ରଭୁ ।” ପିତର ଏ ତ ପ୍ରଭୁ ବୋଲି ଶୁଣି ତାହାଙ୍କ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଲେ । (କାରଣ ସେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ସବୁ ବସ୍ତୁ ଖୋଲି ଦେଇଥିଲେ ।) ତା’ପରେ ସେ ପାଣିକୁ ତେଜି ପଡ଼ିଲେ । ୩୭ଅନ୍ୟ ଶିଷ୍ୟମାନେ ନୌକାରେ କୁଳକୁ ଗଲେ । ସେମାନେ ମାଛରେ ଭରି ହୋଇଥିବା ବାଲ ଭିଡ଼ିଲେ । ସେମାନେ କୁଳରୁ ବେର୍ତ୍ତା ଦୂରରେ ନଥିଲେ, ଦୂରତ୍ୱ ପ୍ରାୟ ନବେମିଟର ଥିଲା । ୩୮ଶିଷ୍ୟମାନେ ଯେତେବେଳେ ନୌକାରୁ ବାହାର କୁଳରେ ପହଞ୍ଚିଲେ, ସେମାନେ ସେତେବେଳେ ଚତୁର୍ନାଆଁ କଲୁଥିବାର ଦେଖିଲେ । ସେଠାରେ ନିଆଁ ଉପରେ ମାଛ ଥିଲା, ଓ କିଛି ଗୋଟି ମଧ୍ୟ ଥିଲା । ୩୯ତା’ପରେ ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ତୁମ୍ଭେମାନେ ଧରିଥିବା କିଛି ମାଛ ଆଣ ।”

୪୦ଗିମୋନ ପିତର ନୌକା ଭିତରକୁ ଗଲେ, ଓ ବାଲ କୁଳକୁ ଟାଣିଲେ । ଏହା ବଡ଼-ବଡ଼ ମାଛରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା । ସେଥିରେ ୧୫୩ଟି ମାଛ ଥିଲା । ମାଛ ଗୁଡ଼ିକ ବହୁତ ଓଜନିଆ ଥିଲା କିନ୍ତୁ ବାଲ ଛଣି ନଥିଲା । ୪୧ଯୀଶୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଆସ ଓ ଖାଅ ।” ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ କେହି ଜଣେ ହେଲେ ପଚାରିବା ପାଇଁ ସାହସ କଲେନାହିଁ, ତୁମେ କ’ଣ?” କାରଣ ସେମାନେ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ, ସେ ପ୍ରଭୁ । ୪୨ଯୀଶୁ ଖାସ୍ୟ ନିକଟକୁ ଆସି ଗୋଟି ଘେନି ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଲେ । ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ମାଛ ମଧ୍ୟ ଦେଲେ ।

୪୩ଯୀଶୁ ମୁଗ୍ଧ୍ୟରୁ ବଞ୍ଚି ଉଠିବା ପରେ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏହି ତୃତୀୟ ଥର ପାଇଁ ଦର୍ଶନ ଦେଲେ ।

ପିତରଙ୍କ ସହତ ଯୀଶୁ କଥା ହେଲେ

୪୪ସେମାନେ ଖାଇବା ପରେ ଯୀଶୁ ଗିମୋନ ପିତରଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଯୋହନଙ୍କର ପୁତ୍ର ଗିମୋନ । ତୁମେ କ’ଣ ମୋତେ ଏମାନଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଭଲ ପାଉଛ?”

ପିତର ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ହଁ ପ୍ରଭୁ, ଆପଣ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କରେ ।”

ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ, “ମୋର ମେଷଗାବକମାନଙ୍କୁ ଚରାଅ ।”

୪୫ତା’ପରେ ଯୀଶୁ ପୁଣି ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଯୋହନଙ୍କ ପୁତ୍ର, ଗିମୋନ, ତୁମେ କ’ଣ ମୋତେ ପ୍ରେମ କର?”

ପିତର ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ହଁ, ପ୍ରଭୁ, ଆପଣ ଜାଣନ୍ତି, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କରେ ।”

୪୬ତା’ପରେ ଯୀଶୁ କହିଲେ, “ମୋର ମେଷମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିପାଳନ କର ।”

୪୭ପୁଣି ତୃତୀୟ ଥର ସେ ତାହାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ଯୋହନଙ୍କ ପୁତ୍ର ଗିମୋନ, ତୁମେ ମୋତେ ପ୍ରେମ କର କି?”

ପିତର ଦୁଃଖିତ ହେଲେ, ଯେହେତୁ ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କୁ ତିନି ଥର ସେହି କଥା ପଚାରିଲେ, “ମୋତେ ପ୍ରେମ କର କି?”

ପିତର କହିଲେ, “ପ୍ରଭୁ, ଆପଣ ସବୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କରେ ବୋଲି ଆପଣ ଜାଣନ୍ତି ।” ଯୀଶୁ ପିତରଙ୍କୁ କହିଲେ, “ମୋ ମେଷମାନଙ୍କୁ ରଖ । ୧୮ ମୁଁ ତୁମକୁ ସତ୍ୟ କହୁଛି ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ଯୁବକ ଥିଲ, ସେତେବେଳେ ତୁମେ ଅଣ୍ଟାରେ ନିଦ ଲୁଗା ଭିଡ଼ି ଲଜ୍ଜାନ୍ୱୟରେ ଯେ କୌଣସି ସ୍ଥାନକୁ ଯାଉଥିଲ । ମାତ୍ର ବୃଦ୍ଧ ବୟସରେ ତୁମେ ହାତ ବଢାଇବ ଓ ଯେଉଁଆଡ଼େ ତୁମର ଯିବାକୁ ଲଜ୍ଜା ନଥିବ, ସେହିଠାକୁ ଅନ୍ୟମାନେ ତୁମକୁ ନେଇଯିବେ ।” ୧୯ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ଗୌରବ ପାଇଁ ପିତର କିପରି ଭାବେ ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କରିବେ, ଏହା ଜଣାଇବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଯୀଶୁ ସେପରି କହିଥିଲେ । ଏହା ପରେ ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ, “ମୋର ଅନୁଗମନ କର ।”

୨୦ ପିତର ବୁଲି ପଡ଼ି ଦେଖିଲେ ଯେ ଯେଉଁ ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ ଯୀଶୁ ପ୍ରେମ କରୁଥିଲେ, ସେ ସେମାନଙ୍କ ଅନୁଗମନ କରୁଛନ୍ତି । (ସେହି ଗୁଡ଼ି-ଭୋଜବେଳେ, ସେହି ଶିଷ୍ୟ ଯୀଶୁଙ୍କ ଗର୍ଭାବରେ ଆଉଦି ପଡ଼ି, ପଚାରି ଥିଲେ, “ପ୍ରଭୁ, ଆମ ଭିତରୁ କିଏ ଆପଣଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଯିବ?”) ୨୧ ସେହି

ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ ପଛରେ ଆସୁଥିବା ଦେଖି ପିତର ପଚାରିଲେ, “ପ୍ରଭୁ, ତାହାଙ୍କ ବିଷୟରେ କ’ଣ ହେବ?”

୨୨ ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ମୋର ପୁନରାଗମନ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ବଞ୍ଚି ରହୁ ବୋଲି ଯଦି ମୁଁ ଲଜ୍ଜା କରେ, ତେବେ ସେଥିରେ ତୁମର କ’ଣ ଅଛି? ତୁମେ ମୋର ଅନୁଗମନ କର ।”

୨୩ ତେଣୁ ଭାଇମାନଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟିଏ କହାଣୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲା । ସେମାନେ କହୁଥିଲେ ଯେ, ଯୀଶୁ ଯେଉଁ ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କରୁଛନ୍ତି, ସେହି ଶିଷ୍ୟ ମରବେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଯୀଶୁ ଏକଥା କହି ନ ଥିଲେ ଯେ, ସେ ମରବ ନାହିଁ । ସେ କେବଳ କହିଲେ, “ମୋର ପୁନରାଗମନ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ବଞ୍ଚି ରହୁ ବୋଲି ଯଦି ମୁଁ ଲଜ୍ଜା କରେ, ତେବେ ସେଥିରେ ତୁମର କଣ ଅଛି?”

୨୪ ସେହି ଶିଷ୍ୟ ଏ ସବୁ କଥା କହୁଛନ୍ତି । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଯେ କି ଏସବୁ କଥା ଲେଖିଛନ୍ତି । ଆମେ ଜାଣୁ, ସେ ଯାହା କହିଛନ୍ତି ତାହା ସତ୍ୟ ।

୨୫ ଯୀଶୁ ଆତ୍ମର ଅନେକ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ମୁଁ ମନେ କରେ ଯେ, ଯୀଶୁଙ୍କ ବିଷୟରେ ସମସ୍ତ ବିଷୟ ଯଦି ଲେଖା ହୋଇ ଥାଆନ୍ତା, ତେବେ ସେହି ପୁସ୍ତକ ଗୁଡ଼ିକ ରଖିବା ପାଇଁ ସାଗ୍ର ଜଗତରେ ସ୍ଥାନ ହୁଅନ୍ତା ନାହିଁ ।

License Agreement for Bible Texts

World Bible Translation Center

Last Updated: September 21, 2006

Copyright © 2006 by World Bible Translation Center

All rights reserved.

These Scriptures:

- Are copyrighted by World Bible Translation Center.
- Are not public domain.
- May not be altered or modified in any form.
- May not be sold or offered for sale in any form.
- May not be used for commercial purposes (including, but not limited to, use in advertising or Web banners used for the purpose of selling online ad space).
- May be distributed without modification in electronic form for non-commercial use. However, they may not be hosted on any kind of server (including a Web or ftp server) without written permission. A copy of this license (without modification) must also be included.
- May be quoted for any purpose, up to 1,000 verses, without written permission. However, the extent of quotation must not comprise a complete book nor should it amount to more than 50% of the work in which it is quoted. A copyright notice must appear on the title or copyright page using this pattern: "Taken from the HOLY BIBLE: EASY-TO-READ VERSION™ © 2006 by World Bible Translation Center, Inc. and used by permission." If the text quoted is from one of WBTC's non-English versions, the printed title of the actual text quoted will be substituted for "HOLY BIBLE: EASY-TO-READ VERSION™." The copyright notice must appear in English or be translated into another language. When quotations from WBTC's text are used in non-saleable media, such as church bulletins, orders of service, posters, transparencies or similar media, a complete copyright notice is not required, but the initials of the version (such as "ERV" for the Easy-to-Read Version™ in English) must appear at the end of each quotation.

Any use of these Scriptures other than those listed above is prohibited. For additional rights and permission for usage, such as the use of WBTC's text on a Web site, or for clarification of any of the above, please contact World Bible Translation Center in writing or by email at distribution@wbtc.com.

World Bible Translation Center

P.O. Box 820648

Fort Worth, Texas 76182, USA

Telephone: 1-817-595-1664

Toll-Free in US: 1-888-54-BIBLE

E-mail: info@wbtc.com

WBTC's web site – World Bible Translation Center's web site: <http://www.wbtc.org>

Order online – To order a copy of our texts online, go to: <http://www.wbtc.org>

Current license agreement – This license is subject to change without notice. The current license can be found at: <http://www.wbtc.org/downloads/biblelicense.htm>

Trouble viewing this file – If the text in this document does not display correctly, use Adobe Acrobat Reader 5.0 or higher. Download Adobe Acrobat Reader from: <http://www.adobe.com/products/acrobat/readstep2.html>

Viewing Chinese or Korean PDFs – To view the Chinese or Korean PDFs, it may be necessary to download the Chinese Simplified or Korean font pack from Adobe. Download the font packs from: <http://www.adobe.com/products/acrobat/acrrasianfontpack.html>